

Härlighet

**Att uppleva
himmelens atmosfär**

av

Ruth Ward Heflin

Härlighet: Att uppleva himmelens atmosfär

Copyright © 1990 — Ruth Heflin

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok är skyddad av copyrightlagarna i USA och får inte kopieras eller tryckas om för kommersiell vinning eller förtjänst.

Bibelcitatn ur Gamla Testamentet är hämtade från Svenska Bibelsällskapet's varsamma språkliga revision av 1917 års översättning, citaten ur Nya Testamentet är hämtade från 1981 års översättning.

UTGIVEN AV:

**THE MCDUGAL PUBLISHING COMPANY
P.O. Box 3595
HAGERSTOWN, MD 21742-3595**

ISBN 1-884369-38-3

Tryckt i USA

For distribution i hela världen

De flesta böcker är skrivna. Denna har huvudsakligen talats. Det är en sammanställning av undervisning vid våra seminarier i Jerusalem, predikningar vid campmeetings i Ashland, Virginia och utdrag ur budskap som framburits i England, Australien och andra delar av världen.

Jag står i tacksamhetsskuld till pastor Harold MacDougal, som omsorgsfullt lyssnade på kassettband och redigerade dem åt mig. Det var ett kärleksverk. Var och en som blir välsignad av denna bok är skyldig honom ett speciellt tack.

Ett tack också till Glenn Bunch i Baltimore, Maryland, Arlo Allen i Washington, D.C. och Dorothy Buss i Jasper, Arkansas för musikarrangemang.

*Ruth Heflin
Jerusalem*

Konstverket på omslaget:

De fyra varelserna

Akvarell av Susan Woodaman

Addis Abeba, Etiopien

Våren 1967

Den första varelsen liknade ett lejon, den andra en ungtjur, den tredje hade ett ansikte som en människa, och den fjärde liknade en flygande örn. De fyra varelserna hade vardera sex vingar, och de hade fullt med ögon, utåt och inåt. Utan att vila säger de dag och natt:

Helig, helig, helig är Herren Gud, allhärskaren, han som var och som är och som kommer.

Upp. 4:7-8

Och jag fick se, att på fästet som vilade på kerubernas huvuden fanns något som tycktes vara av safirsten, något som till utseendet liknade en tron.

Hes. 10:1

Natten den 20 juni 1971 fick jag besök av de fyra varelserna. På några ögonblick vändes mitt liv upp och ner. Jag visste, att jag skulle bo i Jerusalem och bli en del i Guds plan för staden och dess folk. Under årens lopp har jag sett olika aspekter av de fyra varelserna om och om igen. De är de som lyfter upp Guds tron.

Jag har valt de fyra varelserna till omslaget på boken, eftersom de för mig exemplifierar Guds tron, HÄRLIGHETEN runt tronen och tronens rörelse i auktoritet över hela jorden.

Liksom andra himmelska varelser är satta över enskilda nationer eller områden på jorden, så tror jag personligen att de fyra varelserna är de som vakar över Israel och uppfyllandet av Guds syfte i henne.

Till minnet av min gudfruktige far, pastor Wallace H. Heflin, Sr.

Till min helgonlika mor, pastor Edith Heflin.

Till min smorde bror, pastor Wallace H. Heflin, Jr.

Till Canon Francis Collins från Storringham.

Till mina trogna vänner Susan Woodaman, Irene Bredlow, Alice Ford och Janet Saunders med vilka jag har stått i molnet.

Till de oräkneliga vänner och pilgrimer från nationerna, som har lovprisat och tillbett i härligheten med oss i Jerusalem.

Till alla de hungriga som liksom jag längtar efter Honom och att Hans härlighet skall uppenbaras över hela jorden.

Innehåll

Introduktion	
LOVPRISNING	1
Som ett skörderedskap	3
Som fest	31
Som krigföring	41
Som uppstigande	65
TILLBEDJAN	73
Den naturliga forts ättningen på. lovprisningen.....	75
Att tillbe Konungen - Majestät	91
Att tillbe den älskade - Intimitet	105
HÄRLIGHET	127
Härlighetens rike	129
Härligheten för med sig en lätthet.....	143
Härligheten för med sig uppenbarelse	169
Härligheten ger kunskap.....	175
Härligheten ger perspektiv	187

Introduktion

Jag föddes i härligheten en söndag efter kvällsgudstjänsten. Mina föräldrar var pingstväns pionjärer. Då jag föddes bodde de i några rum, som också användes för söndagsskola i den kyrka som de startade i Richmond, Virginia. Jag föddes i de där rummen i den härlighet från Gud, som var manifesterad i deras tjänst.

När jag var en ung flicka, gick jag direkt från skolan till kyrkan på onsdags- eftermiddagarna. Församlingens trogna samlades till bön från ett till fyra. Jag var med på de flesta av de bönemötena.

Under de två första timmarna hade de lagt fram sina böneämnen och praktiserat förbön inför Gud. Under den sista timman brukade de bara njuta av Hans närvaro. Det var den bästa tiden. Varenda böneämne hade lagts fram. Nu tog den Helige Ande över.

Ljudet av lovprisning, som droppade in i min själ under de åren, har burit mig när jag har rest över hela världen i min tjänst.

Jag har varit på tusentals möten och hört tusentals predikningar. Men det största inflytandet på mitt liv har varit dessa ljud av lovprisning, som steg upp under den sista timmen på de bönemötena, där Guds folk vidrörde den eviga världen.

Liksom luften är jordens atmosfär, är härligheten himlens atmosfär. Den lyfter oss upp över det jordiska in i själva närvaron av Gud.

Senare, när jag flyttade till Jerusalem för att bo och tillbedja på berget Sion, började Gud visa mig hur vi kan gå från LOVPRISNING till TILLBEDJAN till HÄRLIGHET och sambandet mellan dessa tre. Det har blivit så, att jag har delat dessa enkla sanningar med Guds folk över hela världen.

Om du kan få tag i grundprinciperna för lovprisning, tillbedjan och härlighet - så enkla att vi ofta missar dem - så kan du få allt annat du önskar i Gud. Det spelar ingen roll om du är ensam och inte har någon att komma överens med i bön. Det spelar ingen roll på vilken nivå du är i din andliga utveckling.

Rör dig in på härlighetens

område och allt blir möjligt!

*Jorden är Herrens och allt vad därpå är,
jordens krets och de som bor på den.*

*Ty han är den som har lagt hennes
grund på haven, den som på
strömmarna har berett henne fäste.*

*Vem får gå upp på Herrens berg, och
vem får träda in i hans helgedom?*

*Den som har oskyldiga händer och rent
hjärta, den som inte vänder sin själ
till lögn och den som inte svär falskt.*

*Han skall få välsignelse av Herren och
rättfärdighet av sin frälsnings Gud.*

*Sådant är det släkte som frågar efter
honom, de som söker ditt ansikte, de
är Jakobs barn. Sela.*

*Höj, ni portar, era huvuden, höj er, ni
eviga dörrar, för att ärans konung må
dra dit in.*

*Vem är då ärans konung? Det är
Herren, stark och väldig, Herren,
veldig i strid.*

*Höj, ni portar, era huvuden, höj dem,
ni eviga dörrar, för att ärans konung
må dra dit in.*

*Vem är då denne ärans konung? Det
är Herren, Sebaot, han är ärans
konung. Sela.*

Psalm 24:1-10

Lovprisa...tills
tillbedjans
ande
kommer

Tillbed...tills
härligheten
kommer

Sedan...stå i
härligheten!

LOVPRISNING

Lovprisa...tills tillbedjans ande kommer

**Lovprisning -
som ett skörderedskap**

Och det skall ske på den dagen att jag skall bönhöra, säger Herren, jag skall bönhöra himmelen, och den skall bönhöra jorden, och jorden skall bönhöra säden, likaså vinet och oljan, och de skall bönhöra Jisreel.

Och jag skall plantera henne åt mig i landet och förbarma mig över Lo-Ruhama (Inte min älskade) och säga till Lo-Ammi (Inte mitt folk): "Du är mitt folk". Och det skall svara: "Du är min Gud".

Hosea

Lovprisning är ett mäktigt skörderedskap!

Om det är något som vi pingstvännen tror att vi behärskar, så är det att prisa Herren. Vi kan vara medvetna om andra ofullkomligheter, men när det gäller lovprisning känner vi det på något sätt, som om vi redan har en doktorsgrad.

När Herren förde oss till Jerusalem för att bo där, hösten 1972, talade Han till oss angående vår tjänst bland judarna: "Ni vet ingenting. Men oroa er inte för det. Jag ska undervisa er genom min Ande".

Jag tar inte illa upp när Herren tillrättavisar. När människor tillrättavisar oss, känner vi oss nedstämda. Men när Herren tillrättavisar oss, ger Han oss svaret på vår brist. Sedan Han talat om vad som är fel, säger Han: "Jag skall visa er vägen."

Vi hade bara varit i Jerusalem några veckor. Till-sammans med tjugofem ungdomar från vår läger-kyrka i Ashland, Virginia lovprisade och tillbad vi Herren fyra kvällar i veckan i S:t Peter in Gallicantu (en vacker katolsk kyrka, som är byggd på den plats som traditionellt utpekas som det ställe där Kaifas hus legat, Kaifas som var överstepräst på Jesu tid). På dagarna gick vi och lärde oss hebreiska - fyra timmar varje dag.

En kväll talade en besökande amerikansk pastor, som hade arbetet i Nigeria, till oss. Han såg ut över vår grupp av unga människor, såg att alla var fyllda av kraft och energi och beslöt att de skulle gå ut och dela ut traktater. Genom sin tidigare erfarenhet kunde han se för sig hur vi kunde nå hela Jerusalems stad på kort tid. Han började räkna efter hur många tusen traktater som kunde delas ut. "Ni måste ut och så säden," sa han.

Allt vad brodern sa var bibliskt riktigt. Vi trodde på att så ut Ordet och hade genomfört stora projekt för att dela ut Biblar och evangeliet i andra länder. I Nepal hyrde vi t o m helikoptrar som kunde föra oss till avlägsna områden, där vi med hjälp av den kungliga familjen forcerade hinder för att få ut evangelium. Men i Jerusalem fanns det vissa restriktioner. Om vi skulle bo här måste vi rätta oss efter lagen.

Vad brodern sa var bibliskt, men det var inte Guds svar för Jerusalem just då. I varje land har Gud en

plan. Det finns inte nödvändigtvis ett enda svar som fungerar överallt eller en praktisk lösning som passar in på varje situation.

Men medan brodern talade, kunde jag känna att våra ungdomar blev utmanade. Jag kunde föreställa mig hur tjugofem ungdomar radade upp sig nästa morgon och frågade: "Var är traktaterna? Vi är redo att dela ut dem."

Den kvällen bad jag: "Herre, ge mig Ditt svar för dem."

Mitt i natten talade Herren till mig och sa: "Så ni till himmelen, så skall jag så till jorden." Det var så vår lovsångstjänst på berget Sion föddes.

Jag hade inte någon speciell bibelvers till hands för att bekräfta vad Gud sa till mig. Och jag förstod ännu inte allt vad Han menade med: "Så ni mot himlen, så skall jag så mot jorden." Men jag hade bestämt mig för att ta reda på det.

Kväll efter kväll samlades vi för att prisa Herren. Han talade till oss och sa: "Ni har bara börjat att prisa Mig. Jag skall undervisa er genom Min Ande hur ni ska prisa Mig." Jag håller fortfarande på att lära mig.

När vi hade prisat Honom en stund brukade vi få ett profetiskt ord i vilket Herren brukade säga: "Er lovprisning gläder Mig. Den rör Mitt hjärta. Den behagar Mig. Men Jag vill att ni skall prisa Mig mer." Vi lärde oss snabbt, att lovprisning gläder Herren så mycket att Han alltid vill ha mer.

Det förekommer en undervisning, att "lovprisning är för den omogne, men förbön är för dem som är andliga". Ingenting kan vara längre från sanningen. I Uppenbarelseboken, en av de stora lovsångsböckerna i Bibeln (i själva verket himlens lovsångs- och tillbedjansbok) läser vi:

Och det kom en röst från tronen som sade: "Prisa vår Gud, alla hans tjänare, ni som fruktar honom, höga och låga".

Och jag hörde liksom rösten från en stor skara och liksom rösten av stora vatten och rösten av stark åska: "Halleluja! Herren, vår Gud, allhärskaren är nu konung".

Uppenbarelseboken 19:5-6

Vilka är dessa "tjänare", som är kallade till lovprisning så sent i Guds tidsplan som i Uppenbarelsebokens nittonde kapitel? Det är "alla" Hans tjänare. Om lovprisning är omoget, så skulle vi förvisso växa ifrån det före evigheten.

Det folk som Han kallar till lovprisning i detta avsnitt beskrivs vidare som "ni som fruktar honom" och på slutet som "höga och låga". Vi måste alla prisa Herren. Detta är ett område där vi är lika. Han kallar både "höga" och "låga" till lovprisning. Vi är alla ett på lovprisningens område.

Som ett gensvar på Guds maning beskrev Johan-

nes vad han hörde som *"rösten från en stor skara"*. Det främsta lovprisningsinstrumentet som Gud har gett oss är rösten. Lär dig att lyfta upp den till Gud.

Vi upptäckte inte bara att lovprisning glädde Gud och att Han önskade mer av den, utan också att Han ville att den skulle vara starkare. Han uppmanar oss inte bara att *"Prisa Herren"*. Han säger, att vi skall höja vår röst *"till tacksägelse"* (Ps. 26:7), *"med fröjderop"* (Ps. 47:1), *"med lovsångs ljud"* (Ps. 98:5) och *"med jubel"* (Ps. 118:15).

Rösten som Johannes hörde var *"rösten från en stor skara"*, *"rösten av stora vatten"* och *"rösten av stark åska"*. Vår lovprisning stiger tills den dundrar som Niagara eller Livingstone-fallen. Så starkt är det brusande ljudet, när vi förenar röst med röst. Det stiger ytterligare tills det är som *"stark åska"*.

De röster som Johannes hörde sa: *"Halleluja! Herren, vår Gud, allhärskaren är nu konung"*. En lovprisande röst är alltid en segrande röst. Det är därför fienden bekämpar lovsång. Du kan inte hålla på att lovprisa länge utan att komma in i seger. Ibland kan du be om saker och ting och ju mer du talar ut problemet och ber över det, desto mer börjar din tro att vackla. Först ser du problemet som det är. Sen blir det ännu större än det verkligen är. Och till sist blir det överväldigande. Men när du lovprisar, kommer du alltid in i seger. Att lovprisa är att gå in. *"Gå in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov ..."* (Ps. 100:4).

Lovprisning är inte slutet. Det är början. Det är att gå in. Många pingstväänner och karismatiker har lärt sig att gå in genom lovprisning, men de har inte vetat hur de skulle fortsätta in i tillbedjan och vidare in i härligheten. Lovprisning är bara att gå in i Hans närvaro. Vi går in genom portar av lovprisning.

När det blev nyårsafton, hade vi hållit på att lovprisa på berget Sion i ungefär sex veckor, hela tiden påmanade av Herren till mer och djupare lovprisning. Vi prisade Honom inte bara med våra läppar, vi prisade Honom genom att klappa i och lyfta upp våra händer och med dans, allt underbara och bibliska former av lovprisning.

På nyårsaftonen talade Herren till oss och sa: "Just nu, medan ni prisar Mig, utgjuter Jag Min Ande i en annan del av staden". Vi blev mycket upphetsade. Vi kunde knappast vänta till nästa dag för att få reda på vad Gud hade gjort.

Nästa dag fick vi höra, att en grupp på tjugofem arabiska baptistungdomar hade samlats till en social samvaro på kvällen, när plötsligt den Helige Ande hade utgjutits över dem och de började tala i nya tungor. Tjugofem vid den tiden i Jerusalem var som tvåtusen-femhundra i USA.

Vad hänförda vi var! Vi höll på att lära oss Guds vägar, som profeten Mika sa.

Ja, många hednafolk skall gå ut och skall säga:

*”Upp, låt oss dra bort till Herrens berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar”.
Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem.*

Mika 4:2

Gud hade lovat att undervisa oss och Han gjorde det. Församlingen har alltför länge försökt att utföra Guds verk med Madison Avenue-metoder. Vi har försökt att göra Guds verk med människors metoder. Vi har försökt att göra Guds verk efter vårt eget förstånd. Men när vi gör Guds verk på Guds sätt, så får vi Guds resultat.

Vi hade så mycket att lära. Vi var inte alls så frimodiga och frigjorda som vi är nu. Gud har arbetat med oss ett tag. Men när man en gång finner att något fungerar, så vill man försöka det igen. Vi började komma till gudstjänsterna med större förväntan och prisade Gud med större iver. Flera veckor senare talade Herren en kväll och sa: ”Medan ni prisar Mig, utgjuter Jag Min Ande i Gaza”. Vi började få rapporter om den Helige Andes utgjutande i Gaza.

Några veckor gick. Gud talade till oss om ett utgjutande av Hans Ande i Galileen. Efteråt hörde vi om andeutgjutelsen i Galileen. Ytterligare en tid gick och Herren talade till oss och sa: ”Jag skall komma till Mitt folk, judarna, och skall uppenbara Mig för dem där de är - på kibbutzerna, på åkrarna,

i fabrikerna". Judar började komma till platsen där vi tillbad och berättade för oss, att de hade fått en personlig uppenbarelse av Jesus.

Vi lärde oss att vi kunde prisa Herren i Jerusalem, så till himlarna, och att Gud brukade ta vår lovprisning och så den tillbaka på jorden - i Jerusalem, Gaza och Galileen - över hela Israel. Senare utvidgades det så vi kunde se, att lovprisning på samma sätt kunde ge en skörd vid världens ändar. Lovprisning är ett av de mäktigaste skörderedskapen i Guds rike.

För flera år sedan dök det upp bildekaler överallt med denna slogan: "Prisa Herren i alla fall!" Meningen var: "Prisa Herren vare sig du känner för det eller inte. Om du släpar dig hem från arbetet och har haft en bedrövlig dag, så ta dig bara samman och börja prisa Herren i alla fall". När jag hörde någon säga det, störde det min ande.

Jag frågade Herren varför detta besvarade mig så mycket. Han visade mig i Gamla Testamentet, att när ett offer skulle göras till Gud måste det vara perfekt, felfritt. Man undervisade oss här, att vi kunde offra vilken gammal lovprisning som helst till Gud och den skulle tas emot.

Jag sa: "Men Gud, det är sant. Det finns tillfällen då vi kommer till Guds Hus, då vi inte känner oss bra. Vi känner inte alltid för att prisa Dig. Det finns en del sanning i denna undervisning. Visa mig svaret på detta".

Vi har alla lärt en vers om lovets offer:

*Så vill vi genom honom ständigt frambära
lovsång som ett offer till Gud, en frukt från
läppar som prisar hans namn. Hebreerbrevet
13:15*

Den talar förvisso om "*lovsång som ett offer*". Men många som använder denna vers lägger i ordet "offer" en innebörd, som aldrig existerade i gammaltestamentligt tänkande.

Judarna hade många fel, men de klagade aldrig över vad de måste offra till Gud. "Offer" har för oss blivit det som är svårt att göra, det som vi till synes måste betala ett pris för. Därför säger människor: "Låt oss frambära lovsång som ett offer" - och menar "vare sig vi känner för det eller inte".

En dag läste jag Jesaja:

Jag skall skapa frukt från hans läppar ...

Jes. 57:19

Det gick plötsligt upp för mig, att om vi skall frambära "*offret*" och offret är "*frukt från våra läppar*" som Gud skapar, då bör det inte krävas någon stor ansträngning från vår sida. När vi kommer in i Herrens Hus kan vi be: "Herre, skapa lovprisning i mig". Då börjar vi plötsligt känna hur det börjar bubbla upp från de innersta delarna av vår varelse

och vi finner ett "halleluja", ett "amen", ett "prisad vare Herren" eller några andra ord av lovprisning komma ut. Vi upplever, att vi lovprisar på sätt som vi aldrig har lovprisat på tidigare.

En gång såg jag en kvinna, som stod inför Herren med en liten pappersbit i handen. Då och då tittade hon på den, medan hon tillbad. "Vad är det du har där?" frågade jag henne.

"Det är min lovprisningsordlista", svarade hon. Jag hade inget emot det. Jag visste att hon var mycket ärlig. Hon ville offra sköna ord av lovprisning till Gud. Men sluta bekymra dig om en "lovprisningsordlista". En skapad lovprisning, som kommer från den innersta varelsen, även om det bara är ett "amen", är större än en storslagen lovprisning som bara kommer från läpparna. Vid ett tillfälle fann jag, att jag bara upprepade: "Amen! Amen! Amen!" Den Helige Ande undervisade mig om att Han är Amen i mitt liv, det Sista Ordet, Ske Alltså, Han som får det att ske, Han som gör att det blir till. Jag läste det inte i någon bok, utan den Helige Ande började föda det i mig.

Om du aldrig säger något mer än "halleluja", men detta "halleluja" är ett skapat "halleluja", så är det tillräckligt. Jag talar alltid om för folk, att det "halleluja" jag nyss sa inte är ett "halleluja" som jag lärde när jag var en liten flicka. Det är inte heller ett "halleluja", som jag offrade till Gud förra veckan i

Jerusalem. Detta "halleluja" är helt nytt. Det är lika övernaturligt, som när jag öppnar munnen och börjar tala i tungor. Det är skapat.

Vart och ett av dessa "halleluja" har ett djup av mening. När du säger: "Jag älskar dig" till din make eller maka, så har de tre orden en viss grundmening, men de har också en djupare uppenbarelse. Ena gången säger du dem i ett sammanhang, nästa gång i ett annat. Orden är inte statiska. De är flytande. De har liv i sig. Och det är ordens liv som skapar.

Det är vad som händer, när jag lovprisar. Detta "halleluja" är inte statistiskt. Det är ett "halleluja" som flödar av liv, med lov till den levande Herren.

Jag har talat i tungor sedan jag var nio år gammal. Jag förstår inte ett ord av vad jag säger i tungor, inte en enda mening. Någon gång har Gud gett mig namn på människor eller platser i tungotalet. Dem kommer jag ihåg. Men i övrigt kommer jag inte ihåg någonting. Tungotalet kommer inte genom sinnet. Det kommer genom anden. Det gör också den skapade lovprisning som jag talar ut.

Jag tänker inte: "Jag vill prisa Herren". Jag kommer in i Hans närvaro, öppnar min ande för Honom och min mun börjar automatiskt tala ut Hans lov, när Guds Ande börjar röra sig genom mig. Jag finner, att jag prisar Gud och genom lovprisningens tjänst lär jag känna Honom på ett helt nytt sätt.

Detta är vad Gud menar med att "*frambära lovsång*

som ett offer". Det är inget sorgligt och smärtsamt offer. Detta offer är behagligt och välkommet för Herren och också för mig. Jag befinner mig i Herrens närvaro, inte mållös, utan överflödande, övervallande, utan att kunna behärska mig.

Orden kommer lätt: "Du är så underbar, Jesus. Vad vacker du är. Vad ljuvlig du är. Du är skön, min älskade, mycket skön." Vi behöver läsa Psaltaren och få dess ordförråd in i vår själ, få dess karaktär i oss. Vi behöver läsa Höga Visan och låta Gud göra våra tungor till "en snabb skrivares penna" (Ps 45:1), en penna som börjar skriva och proklamera Herrens lov. Gud vill att vi skall ha detta flöde av Hans Ande inom oss, så att vi inte står där mållösa.

Så ofta önskar vi höra Hans röst. Men i Höga Visan säger brudgummen till bruden: "Jag vill se DITT ansikte. Jag vill höra DIN röst". Gud har gett oss en röst att lyfta upp i lovprisning till Honom. Om vi inte har något annat att erbjuda Honom, så har vi vår underbara röst.

En gång råkade jag ut för en bilolycka. Jag har en liten grop på hakan som ett minne. Min käke gjorde alltför ont för att jag skulle kunna tala under några dagar. Jag hade hört människor säga: "Jag kan lovprisa Herren på insidan. Det går lika bra." Jag upptäckte, att det inte är det samma. Dittills hade jag inte kunnat motsäga dem och säga om det var rätt eller inte. Men när jag fick denna erfarenhet av

att inte kunna prisa Honom högt, visste jag plötsligt, att det inte är det samma.

Det finns en frihet som kommer av att du klär din lovprisning i hörbara ord. Den förlöser Guds flod att strömma ut ur dig, när du öppnar din mun och börjar proklamera Herrens godhet i de levandes land, proklamera Herrens under, proklamera helande från Herren, proklamera Herrens seger, proklamera Herrens nyskapande kraft och använder din röst som en trumpet, som förkunnar Herrens välsignelser.

Ju mer du förkunnar Herrens välsignelser, desto mer har du att förkunna. Ju mer du talar om Hans godhet, desto mer har du att tala om.

*Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar
evinnerligen, jag vill låta min mun förkunna din
trofasthet från släkte till släkte. Psalm 89:1*

Jag skall låta det bli känt. Jag skall använda denna röst och använda den för Guds rike. Jag skall använda den för att förhärliga Gud, prisa Honom.

*Saliga är de som bor i ditt hus, de lovar dig
oupphörligen. Sela. Psalm 84:5*

Vi skall inte tröttna på att prisa Honom. Vi skall lova Honom "oupphörligen". Jag vill finnas bland dem som lovprisar "oupphörligen". Jag vill räknas

till lovsångarna. Jag tänker inte vara bland dem som knotar och kritiserar.

En gång när vårt folk reste till Egypten, kom syster Susan tillbaka med en underbar uppenbarelse. Hon sa: "Ruth, jag förstod plötsligt att knotandets ande är Egyptens ande". Denna ande finns där än i denna dag. Gud vill inte att vi skall ha denna Egyptens ande över oss på något sätt. Han vill att vi skall vara som de himmelska skarorna. De prisar Honom. Vi har större anledning att lovprisa. Vi har blivit friköpta genom Lammets dyra blod. Ändå är de i Hans närvaro ständigt och upphör aldrig att prisa Honom - dag och natt.

Många finner det svårt under sin första tid som kristna att komma till rätta med versen som talar om att be oavlåtligt. Mitt bland våra många aktiviteter finns det tillfällen när vi ber och tillber medvetet. Men när du rör dig in i lovprisning och tillbedjan så finns det även när du arbetar ett omedvetet flöde av lovprisning som stiger upp till Gud. Till och med medan du sover finns det en omedveten lovprisning och tillbedjan. Någon kanske hör att du vänder dig i sängen under natten och talar i tungor. Det är inte för att du är så andlig. Det kräver ingen ansträngning.

Det finns ett område i Gud, där du "lovar Honom oupphörligen" lika omedvetet som Du andas. Du känner till den Helige Andes trofasthet, att Han, Anden i dig, har tagit över och lovprisar - även under

de ögonblick, då du kanske varit orolig. På en nivå är du ängslig för nästa situation. Och när du plötsligt blir dig själv igen finner du, att medan du har varit på denna nivå, grubblande och ängslig och undrat var svaret på ditt problem är, så har på en annan nivå den Helige Ande sjungit en sång genom dig. Du har sjungit hela tiden och visste inte ens om att du sjöng.

När du plötsligt hör dig själv sjunga, inser du att den Helige Ande lovprisade, den Helige Ande var trygg, den Helige Ande var inte orolig. Den Helige Ande i dig var lugn. Dimensionen av lovprisning i Gud var fullständigt under kontroll. Du behövde bara släppa den naturliga sidan och låta Anden komma fram i makt.

*På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare.
Varken dag eller natt får de någonsin tystna. Ni
som skall ropa till (eng. påminna) Herren, ge er
ingen ro.* Jesaja 62:6

Detta tycker jag om. Ser du kontrasten i versen? Å ena sidan finns här en intensitet: "ge er ingen ro". Håll fast vid det. Gör det hela tiden. Å andra sidan finns här ett sådant lugn: "ni som påminner Herren".

Vi hör uttrycket: "Vi ska bombardera himlen". Gud säger: "Ni som påminner Herren ge er ingen ro". Det är en sådan stilla lätthet över det. Det är denna sång till Herren, denna lovprisning till Herren, inte hårt arbete i bön.

Vi gör bön så tungt, att vi alla behöver vara andliga "Stålmän". Det är inte nödvändigt. Bara påminn Herren. Säg: "Jesus, du är så underbar, Välsignat vare Herrens namn." Bara fortsätt och sjung. Fortsätt att lovprisa.

Under natten kan du vakna och i stället för att bli bekymrad och oroad kan du sjunga.

Och ge honom ingen ro, förrän han åter har byggt upp Jerusalem och låtit det bli ett ämne till lovsång på jorden. Jesaja 62:7

Gud har utvalt Jerusalem och Han önskar ingenting högre för den Heliga Staden än att hon skall bli ett ämne till lovsång och att hon skall bli ett ämne för lovsång över hela jorden. Det är vad Gud önskar av dig och mig. Ibland är våra egna strävanden många. Men om vi vill ta på oss att bara vara en pelare av lovprisning, ett torn av lovprisning, en lovprisning på jorden, en lovprisning mitt ibland folket, så skall Gud resa oss upp.

En tid efter det att vi hade börjat så till himlen i Jerusalem, visade någon oss på sanningen i Hosea 2:21-23:

Och det skall ske på den dagen att jag skall bönhöra, säger Herren, jag skall bönhöra himmelen, och den skall bönhöra jorden, och

jorden skall bönhöra säden, likaså vinet och oljan, och de skall bönhöra Jisreel.

Och jag skall plantera henne åt mig i landet och förbarma mig över Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: "Du är mitt folk." Och det skall svara: "Du är min Gud".

Ordet "Jisreel" betyder "Gud sår". Herren, som sitter i himlen, hör vad vi sår till himlen. Han sa: "Jag skall bönhöra himlen och himlen skall bönhöra jorden". Som svar, eftersom vi har sått mot himlen, sår Gud på jorden. Han är inte bara Skördemannen. Han är också Såningsmannen. Vi har aldrig haft problem med att känna igen Gud som Skördemannen. Han är Högste Skördeman för tillfället. Det vet vi. Det vi inte känner till är att Han också är Högste Såningsman. Vi trodde att vi hade gjort hela arbetet med sådden. Nej! Han är den Högste Såningsmannen. När jag står och börjar prisa Honom, sår jag mot himlen. I gengäld tar jorden emot "säden, vinet och oljan", symboler för väckelse.

En del finner det svårt att tro, att de kan stå i sitt hem och prisa Gud och på så sätt hjälpa till att föra väckelsen till sitt samhälle. Du kan påverka inte bara ditt samhälle genom att så lovprisning. Du kan stå på en plats och göra tjänst inför Herren och åstadkomma väckelse till världens ändar. Så till himmelen.

De saker som vi lär oss som unga i Gud, kan vi

senare lära oss "bättre", om vi inte är försiktiga. Åtminstone tror vi, att vi lär dem "bättre". Vi lämnar dem för någon sanning som verkar "djupare". Då måste Gud väcka oss och påminna oss, att Han fortfarande vill ha den enkelhet, som Han redan har lärt oss.

För flera år sedan var jag på väg till Australien. Jag tog ett specialerbjudande med ett Cathay Pacific-plan från London, som skulle gå över Hongkong. Cathay Pacific hade flugit i många år till Sidney och Melbourne. När jag var på väg till London, fann jag emellertid en tidtabell för Cathay Pacific i fickan på stolen och blev förvånad, när jag fann, att de nu flög från Hongkong till Perth. Att flyga direkt till Perth skulle bespara mig fyra- eller femhundra dollar. Men skulle de vara villiga att boka om min biljett? Vanligtvis är flygbolagen ovilliga att boka om biljetter, som man har köpt till rabatterat pris.

Syster Alice Ford väntade på mig på flygplatsen i Hongkong. "Hur mycket tid har du på dig?" frågade hon.

"Jo, om jag skall flyga vidare till Sidney har jag fyra eller fem timmar. Men om jag skall flyga till Perth, då kan jag tillbringa natten här. Vänta ett ögonblick och låt mig se vad som är möjligt."

När jag frågade bolagets ombud, sa hon: "Ja, vi skall gärna ändra biljetten, så att ni kan flyga till Perth".

Ingen i Perth visste att jag skulle komma, men när jag kom dit, blev pastor Don Rogers mycket glad och frågade mig: "Skulle du vilja undervisa oss under tre kvällar om lovsång, tillbedjan och härlighet?" Det gjorde jag med glädje.

Jag undervisade där ungefär som jag gör nu och berättade om våra erfarenheter i Jerusalem. Efter ett par dagar sa pastorn till mig: "Syster Ruth, vad vi har lärt oss är detta: Det sätt vi tillämpade för tre år sedan, när vi startade denna församling, var rätt sätt. Vi gjorde på det sättet, eftersom den Helige Ande ledde oss. Sedan under de senaste två åren har vi lärt "bättre". Gud sände dig hit för att låta oss veta, att den enkelhet som vi startade med var Andens sätt. Allt vi behövde för att komma tillbaka in i Andens flöde var att göra som Gud hade lärt oss i början."

Du kommer ALDRIG att växa så mycket i Gud, att du förkastar lovprisningen. ALDRIG! När du hör någon säga: "Lovprisning är ytligt", så vet, att de behöver en djupare uppenbarelse om lovprisning.

Herren leder oss vidare till större områden, större kapacitet, större förmåga, större skicklighet. Han lär oss hur vi skall låta vår kropp flöda med på ett bättre sätt. Han lär oss hur vi skall röra oss ut mer i tro i lovprisningen, hur vi kan låta vår tro vara verksam på lovprisningens område. (Precis som vi har vår tro verksam, när vi ber för de sjuka eller betjänar någons behov, så stiger vi ut på nya områden av lovprisning

i Gud.) Men vi skall fortsätta att prisa Herren genom evighetens ändlösa tidsåldrar. Vi lämnar aldrig lovprisningen bakom oss. Lovprisningen är evig liksom Gud och vi är det.

Vi kan prisa Herren "*med förståndet*" på engelska eller franska eller spanska. På våra campmeetings har vi ibland nästan trettio olika språk representerade. I Jerusalem har vi människor från ungefär hundra nationer, som kommer varje år för att lovprisa och tillbe tillsammans med oss. Vad underbart det är, när vi alla kan prisa Gud tillsammans på våra olika språk. Sedan prisar vi Herren på alla de vackra språk, som den Helige Ande frambringar.

Daniel förutsåg, att språken skulle tjäna Gud (Dan. 7:14). De tjänar Honom, när vi talar ord av lovprisning, tillbedjan och kärlek.

En del människor har problem med att prisa Gud i dans. Jag har förståelse för det. Jag var en av dem, som trodde att dansande var bibliskt, men jag ville att alla andra skulle göra det i mitt ställe. På den tiden, på sextiotalet, var det bara några få människor som dansade i vår kyrka - min mamma och två, tre andra. Dansandet var inte så vanligt som det är nu. Jag gjorde mig alltid otillgänglig, när glädjens ande kom ibland oss.

En av de saker som man lär sig i församlingsarbete är hur man håller sig sysselsatt med "*heliga aktiviteter*", "*helig upptagenhet*". Jag satt vid pianot eller

orgeln. Jag var aldrig tillgänglig för att dansa. Då, en dag i juli 1965, talade Gud till mig om när David återvände till Jerusalem, dansande inför Herren. När han kom tillbaka in i staden och förde med sig Guds Ark, dansade han hela vägen.

När det nu blev berättat för kung David att Herren hade välsignat Obed-Edoms hus och allt vad han hade, för Guds arks skull, då gick David bort och hämtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. Och när de som bar Herrens ark hade gått sex steg framåt, offrade han en tjur och en gödkalv. Självt dansade David med all makt inför Herren och David var vid tillfället klädd i en linne-efod. Så hämtade David och hela Israel Herrens ark dit upp under jubel och basuners ljud.

När då Herrens ark kom in i Davids stad, såg Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när hon såg kung David hoppa och dansa inför Herren, fick hon förakt för honom i sitt hjärta.

2 Samuelsboken 6:12-16

Herren visade mig, att om vi ville föra in Guds Ark, så måste vi också dansa.

Sedan David lyckligt hade återbördat Arken till sin plats, belönade han alla de män och kvinnor som hade hjälpt honom med en bit kött, ett bröd och en

flaska vin (2 Sam 6:19). Han blev därigenom den ende i Skriften, som har utspisat en hel nation.

Jesus utspisade fyra tusen vid ett tillfälle och fem tusen vid ett annat. Andra under beskrivs i Skriften, då andra människor har utspisats. Men ingen utom David utspisade någonsin en nation. Han gjorde det efter det att han kommit tillbaka till Jerusalem dansande. Ingen utom David gav en tredubbel portion.

Herren sa till mig: "Om du vill utspisa en nation och om du vill ge en tredubbel portion, så måste du dansa". Han sa inte, att jag måste dansa för att bli frälst. Han sa inte, att jag måste dansa för att komma till himmelen. Han sa inte, att jag måste dansa för att bli en del av vad som händer i den lokala församlingen. Han lät mig förstå, att dansen åstadkommer en smörjelse, som föder nationer med utgjutande av den Helige Ande. Om jag ville utspisa nationerna med en tredubbel portion, måste jag börja dansa.

Jag hade redan varit i många olika länder. Jag hade tjänat Herren i Hongkong från 1958 till 1962, hade predikat i Japan, Taiwan och Indien. I Indien hade jag predikat till stora folkskaror. Jag var redan välsignad. Jag hade upplevt väckelse, vart jag hade rest. Nu talade Gud till mig om en djupare dimension i tjänsten, en utvidgad plats att stå på i Gud.

Jag älskar Herrens utmaningar! Vi måste leva genom den Helige Andes utmaningar. Något i vår mänskliga natur får oss att göra uppror, när andra

människor ger oss ett bra förslag. Men när Herren talar till oss är det bäst att vi lyssnar. Vi måste också lära oss att ta emot från Herrens tjänare lika väl som från Gud. Guds tjänare är Guds röst till oss vid många tillfällen.

Detta var ett svårt ord för mig. Jag hade faktiskt en större kamp med detta än när Herren kallade mig till det kinesiska folket vid femton års ålder. Att lämna hem och familj för att resa till Hongkong, när jag var arton var lätt i jämförelse med vad Gud nu begärde att jag skulle göra.

Herren fortsatte att fresta mig med denna andliga godbit: "Om du vill ge mat åt en nation, så måste du dansa". Han sa det till mig i början av våra sommarmöten det året. Jag bestämde mig för att jag skulle dansa varenda dag under dessa sommarmöten. De varade ungefär en månad på den tiden. Nu håller de på tio och en halv vecka. Den första dagen var jag så självupptagen, så säker på att alla betraktade mig, att alla kunde se mig. På våra sommarmöten är alla så upptagna av Anden, att de knappast vet vad andra gör. När Guds kraft kommer, när smörjelsen faller, tror du kanske att varje öga är fäst på dig. Men du kan lätt försvinna i mängden, även om där inte är en mängd. Där är en mängd änglar och smörjelsen är tät omkring dig. Och mycket händer runt omkring dig.

Den där första dagen tror jag inte jag gjorde mer än

vickade på tårna inne i skorna. Jag förstår problemen andra har på detta område. Jag säger ofta, när jag undervisar människor: "Om du inte gör mer än skiftar kroppsvikten från den ena foten till den andra, så är det i alla fall en början". Men varje dag gjorde jag mig tillgänglig för att dansa inför Herren. För varje dag blev jag mer och mer fri. I slutet av månaden talade Herren profetiskt till mig genom min mamma. Hon visste inte vad Gud talade till mig. Ingen hade ens lagt märke till att jag försökte dansa lite. Herren sa till mig: "Jag skall förändra din tjänst. Jag skall sända dig till konungar, drottningar, makt-havare, människor i hög ställning och du skall tala till dem om Mig".

Jag tror att dansande frambringar en smörjelse för nationerna. Jag kommer inte att låta en dag gå utan att dansa. Jag har dansat på toaletterna på 707:or, 747:or och DC 10:or. Hur gör jag det? Rakt upp och ner.

Du behöver, att denna smörjelse flödar genom dig varje dag. Dansen frambringar denna smörjelse. Om du tjänar på en plats, där du inte har denna frihet, så gå in på ditt rum och dansa lite inför Herren. Om du har den dansen i fötterna, kommer du att ha en smörjelse att ge ut brödet, köttet och vinet till nationerna.

Under samma profetiska tilltal såg mamma i en vision ordet "Katmandu". Inte långt därefter sände

Herren mig till Katmandu, Nepal, för att tala till den kungliga familjen om Jesus. (Den berättelsen och andra liknande spar jag till ett annat tillfälle.) Herren sa, att Han skulle sända oss för att ge nationerna mat och Han har varit trogen det löftet; men det har kommit genom en smörjelse att dansa. Lovprisning i dans är mäktig!

Det finns vissa begrepp i Mellanöstern som är främmande för oss, men som hjälper oss att förstå Gud. Hur kom det sig att Salome kunde få Johannes Döparens huvud? Hennes dans behagade kungen, så att han var redo att ge henne vad som helst. Övertalad av sin moder bad hon om Johannes huvud. I detta fallet användes dansen på ett negativt sätt.

På ett positivt sätt kan vi få vad som helst, när vår dans och lovprisning behagar Konungen. Lovprisning skapar en atmosfär där under händer.

När jag dansar känner jag alltid smörjelse över mina fötter och jag känner att löftet är, att varhelst vi sätter våra fötter är landet vårt.

Varje ort som er fot beträder skall bli er

5 Moseboken 11:24

Jag kan stå i Amerika och när smörjelsen kommer över mig, kan jag ändå dansa i Anden runt Jerusalems murar. Jag dansar här förbi Damaskusporten och vidare ner till Herodesporten, runt förbi Stefan-

sporten och Gyllene porten, runt förbi Dyngporten och upp till Sionsporten, sedan över till Jaffaporten, vidare till Nya porten och tillbaka till Damaskusporten. Jag kan dansa runt Jerusalems murar med smorda fötter, medan jag står och tror att Gud skall ge mig staden. På samma sätt har jag dansat på nation efter nation. Jag har funnit, att om man dansar på nationerna i Anden, kommer Gud att också ge en möjlighet så att vi kan dansa på dem fysiskt.

Jag sitter i styrelsen för den Katolska Bibelskolan i Nutbourne, Chichester, West Sussex, England. Joan och Michael LeMorvan är grundare och ledare för skolan. Joans sa: "Ruth, jag kommer ihåg första gången jag hörde dig säga, att du många gånger hade dansat över hela Englands karta, t o m innan du ens hade undervisat här. Vi tyckte att det var det mest upprörande påstående vi någonsin hade hört".

Upprörande eller inte så gjorde jag det i alla fall. Jag lade inte bokstavligen en karta på golvet och dansade på den, men jag visste formen på England. Många gånger dansade jag längs Nordsjön, dansade från Skottland ner till Portsmouth, dansade kors och tvärs över de Brittiska öarna och reste till Irland och Wales. Jag gjorde detta genom en börda och vision från Herren.

Är det kraftfullt? Det är mäktigt. Du kan stå i din hemstad och äga nationer. Att dansa är ett av de

mest effektiva sätten att göra det. Gud kommer att ge dig allt det land du beträder för Honom. Våra fötter är smorda att äga. Många församlingar har Jerikomarscher. Och detta är just en Jerikomarsch i Anden, när byggnaden inte är här på ett synligt sätt.

Det har hänt, att Gud har ryckt mig med i Anden och jag har dansat runt Vita Huset, uppför den ena sidan av gatan och tillbaka på den andra, fram och tillbaka. Du kan också göra det: Du ser Vita Huset i Anden och du börjar att dansa runt det. Dansa nerför Pennsylvania Avenue och Sixteenth Street och tillbaka runt via The Mall. Du kommer på detta sätt att skörda välsignelser och segrar för din nation.

På samma sätt har jag dansat runt Buckingham Palace, 10 Downing Street och Parlamentshuset i London. Jag har dansat på Röda torget, runt Kreml (för de sovjetiska judarnas frisläppande) och runt de båda Tyskland (för deras återförening). När jag gjorde det, kom jag ihåg den vision, som min kära vän Debbie Kendrick hade fått åtta eller nio år tidigare beträffande återföreningen och det profetiska ord hon hade gett om denna. Jag har dansat runt statliga byggnader och parlamentsbyggnader i nation efter nation. Knappast en dag går utan att jag dansar på alla de större kontinenterna.

Det finns kraft i dansen. Där finns en smörjelse för nationerna. Du kommer att finna att du har en

smörjelse att föda nationerna, när du börjar dansa mer inför Herren. Låt inte en dag gå utan att du dansar. Prisa Herren i dansen. Låt smörjelsen gå från toppen på ditt huvud till dina fotsulor. Prisa Herren i dansen!

Lovprisning är ett mäktigt skörderedskap!

Lovprisning - som fest

Ja, Herrens befriade skall vända tillbaka och komma till Sion med jubel. Evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skall de få, men sorg och suckan skall fly bort.

Jesaja

Herren var tvungen att ändra på mycket av mitt tänkande. Vi tror alla, att vi tänker precis rätt. Men Gud verkar i oss alla för att förändra vårt tänkande. Vi har så många felaktiga uppfattningar. Gud verkar för att utplåna dem.

Jag började dansa 1965. Men vi åkte inte till Jerusalem för att stanna där förrän 1972. Jag kommer ihåg att en flicka sa till mig beträffande dansandet: "Ibland när vi dansar i vår kyrka, sträcker vi oss ut och tar någon i handen och dansar med den".

Jag tänkte: "Vilket kätter! Tänka sig, sträcka sig ut och..."

Vi dansade inför Gud en och en. Gud hade frigjort oss lite, men ännu skulle jag aldrig ha sträckt mig ut

och tagit någon i handen och dansat tillsammans inför Herren. Det skulle ha verkat alltför "naturligt" för mig.

Sedan jag hade betjänat kejsare Haile Selassie profetiskt 1971, flög jag från Etiopien till Jerusalem för några veckor på väg till Bhutan för att vara gäst hos kungen där. Jag såg en annons om en 20-dagars "ulpan", en hebreisk språkkurs, under de stora högtiderna, som omfattar Rosh Hashana, nyårsdagarna, Yom Kippur, försoningsdagen, Succot, lövhyddohögtiden och Simhat Torah, dagen då man gläds över Lagen.

Susan och jag skrev båda in oss i Ulpan Akiva i Netanya, där Shulamit Katsnelson är rektor.

Jag lärde mig inte mycket hebreiska på tjugo dagar. Men det var en introduktion till Israel. På fredagskvällarna åt vi alla middag tillsammans. Det kallas "Oneg Shabbat", vilket betyder "sabbatsglädje". Det judiska folket välkomnar sabbaten som de skulle välkomna en gäst eller en drottning. Med välkommandet av sabbaten följde dans och sång och glädje.

Sedan vi hade ätit soppan, sjöng man hebreiska sånger vid bordet. Folket sjöng med sådan översvallande glädje. Jag frågade hela tiden: "Vad betyder det? Vad sjunger de?" Jag trodde, att det kunde vara någon populär sång, den senaste på hit-listan. Jag upptäckte, att de sjöng sånger som "*Därför skall vi med glädje dricka vatten från frälsningens källa*",

"Israel, lita på din Gud", "Gläds med Jerusalem, alla ni som älskar henne. Gläd er över henne" och "Jag har satt väktare på dina murar, o Jerusalem, som inte skall tystna varken dag eller natt". Mellan varje rätt sjöngs fler sånger.

Vid ett tillfälle la var och en sin arm runt personen som satt närmast och sjöng: *"Se, hur gott. och ljuvligt det är för bröder att vara tillsammans i enighet"*. Alla gungade fram och tillbaka tillsammans.

Vid slutet av måltiden, sedan vi serverats dessert och kaffe (på europeiskt vis), reste sig alla för att dansa. Åter tänkte jag, att de kanske dansade till någon populär sång, nr 10 på hit-listan. Men de sjöng ur Bibeln. Och de dansade till Bibeln. De höll också varandra i händerna, när de dansade.

Jag var så glad, att jag hade upplevt friheten att dansa, innan jag reste till Israel. Nu måste jag bara komma över hindret att hålla någon i handen och dansa inför Herren. Denna dans var också mycket spontanare än jag var van vid. Jag övervann mina hämningar, sträckte mig ut, tog människor i handen och deltog i glädjen

Nästa år reste vi för att bo i Jerusalem med vår grupp av unga människor och ha gudstjänster på berget Sion fyra kvällar i veckan. Vi dansade fritt under dessa gudstjänster och under våra bönemöten. Vi hade aldrig någon israelisk dansinstruktör, som kom och lärde oss några av de judiska danserna, men den Helige Ande undervisade oss.

Vi hade bönemöte en dag. Jag talade om Kina. Kina var fortfarande fullständigt stängt. Gud gav oss ett profetiskt ord och sa, att Han skulle öppna en dörr till Kina. Vi blev så entusiastiska över det profetiska ordet, att vi hoppade upp och dansade. Utan uppmaning och innan vi insåg vad som hände, sträckte en av pojkarna upp sina händer som ett barn som leker Bro, bro, breja. Någon sträckte upp sina händer på andra sidan, så att en dörr bildades. Gud hade sagt, att Han skulle öppna en dörr till Kina. Och innan vi insåg vad som hade hänt, dansade vi alla genom den öppna dörren.

Vi sjöng någon enkel refräng "*Dörren till Kina skall öppnas*" eller kanske "*Öppna dörrar, öppna dörrar*", medan vi prisade Herren tillsammans och dansade genom dörren. Vad upprymda vi var!

Och om en dörr är underbar, så är två dörrar bättre. Några andra gjorde ännu en dörr. Och plötsligt fanns det många dörrar, som vi kunde dansa igenom.

Några veckor senare var det Självständighetsdagen, en av mina favoritdagar i Israel. Den inträffar i maj. Många av huvudgatorna är avstängda och alla dansar på gatorna. Det finns höga estrader i vart och vartannat kvarter med en liten orkester och mycket högljudd musik. All musik är från Bibeln. Gatorna är fyllda med människor som firar.

Vi gladdede oss där tillsammans med judarna (både israeler och judar från andra länder), liksom turis-

terna, över miraklet Israel. Vi dansade horan (ringdansen), när en av ungdomarna ropade: "Syster Ruth, titta därborta. Titta på soldaterna. Dom dansar vår 'dörr'-dans."

Jag tittade och mycket riktigt dansade de samma dans. Vi kallade den "dörrdansen" på grund av det sätt som Gud gav den till oss. Men den visade sig vara en traditionell judisk dans. Vi hade aldrig sett dem dansa den. Den Helige Ande hade undervisat oss.

En annan morgon under bönemötet gav Herren något ord om att glädjas. En av ungdomarna sträckte ut sin hand liksom i centrum av en cirkel. Snabbt sträckte andra sina händer in i centrum av cirkeln för att forma ekrarna i ett hjul. Eftersom det inte fanns tillräckligt med plats för alla att sträcka in sina händer som ekrar, la var och en en fri arm runt personen närmast sig. Vi dansade och gladdes en stund tillsammans i detta underbara "hjul", som hjulet inuti hjulet som Hesekiel såg.

Omkring en vecka senare kom en av våra bröder som bodde i Askelon tillbaka mycket upphetsad. "Syster Ruth", sa han, "när jag kom tillbaks till Askelon gick jag till den jemenitiska synagogan. Och gissa vad? De dansade vår hjuldans. Jag gick fram till dem och frågade: 'Har denna dans någon speciell innebörd?'"

"De sa: 'Ja, detta är brudens segerdans'."

Den Helige Ande hade lärt oss dansen. Och vi dansade runt, runt, undervisade av Herrens Ande.

Det är inte fel att sträcka sig ut, fatta någons hand och dansa med denne, liksom det inte är fel att dansa ensam. Det väsentliga är, att vi behöver prisa Herren i dansen. Det finns en mäktig smörjelse i att dansa inför Herren.

Jag har dansat inför Herren på Moskvas gator liksom på Kinesiska muren. Jag har dansat inför Herren på gator över hela världen. Det finns en smörjelse för nationerna, en smörjelse för en tredubbel portion.

När David hoppade och dansade inför Herren, föraktade hans hustru honom. Det kan finnas de som kommer att förakta dig. När vi kom till Jerusalem, var vi de enda kristna i staden som dansade. En del gjorde narr av oss. De kallade oss "de dansande jungfrurna på berget Sion". Det brydde vi oss inte om. Medan de höll på och kritiserade, blev vi välsignade.

Judarna kritiserade oss aldrig. De har inget problem med dansande. De dansar alla. Borgmästaren i Jerusalem, Teddy Kollek, dansar offentligt inför Herren under lövhyddofesten. Den åttonde och sista dagen är Högtidsförsamlingens dag och kallas "Simhat Torah", vilket betyder "dagen då man gläds över lagen". Vi går till Liberty Bell Park. Där får dignitärer, chefsrabbiner och ledande män i staden äran att dansa runt några gånger i en av cirklarna, bärande en Torahrulle (Bibel på en bokrulle). Medan dessa

stora män dansar på estraden, dansar vi andra och har en underbar stund ute i parken.

Jag har sett fäder sätta sina små söner på sina axlar sådana här kvällar och dansa i timmar. Det är vackert att se. Jag är glad, att jag inte har några problem med det.

Eftersom vi höll fast vid denna frihet och inte ryggade tillbaka när kritiken kom, så finns det knappast någon grupp i staden, som inte dansar nu. De som en gång kritiserade oss, står på stora estrader i världen och dansar inför Herren. Vi väntade ut kritiken och såg hur Gud vände på saker och ting. De dansar alla inför Herren nu och prisar Hans namn.

Varför är detta viktigt? Eftersom Gud är en firande Gud och vi borde vara ett firande folk. Det är först under de senaste åren, som ordet "fest" har blivit en del av vår vokabulär i karismatiska kretsar. Jag är glad över det. Den Gud vi tjänar är en firande Gud.

När du kommer till Jerusalem, börjar du bli mycket mer medveten om detta faktum. Gud älskar högtider. Det är därför Han har gett det judiska folket så många. Var och varannan månad har man ännu en anledning att glädjas inför Herren, ännu en underbar högtid. Han har planerat allt i sin kalender och vad Han planerat är så vackert.

För de kristna är Jerusalem en stad av processioner. Under viktiga kristna högtidsdagar (särskilt jul, palm-söndagen och påsk) fyller tusentals troende gatorna

i processioner - under sång och glädje och bärande banér - firande Herren.

*Då förvandlade du min klagan i
fröjdesprång, du klädde av mig
sorgens dräkt och utrustade mig med
glädje.*

*Därför skall min ära lovsjunga dig,
utan att tystna, Herre, min Gud, jag
vill tacka dig evinnerligen.* Ps. 30:12-13

Den allra första gången jag såg utbildade dansare tillbe inför Herren var i pastor Charlotte Bakers församling, King's Temple i Seattle, Washington. De enkelt klädda flickorna dansade upp och ner i gångarna, skickligt men inte påträngande, medan församlingen prisade och tillbad Herren högt. Jag kan aldrig höra kören "*Upphöj Kung Jesus*" utan att minnas härligheten den där morgonen.

Min vän Mary Jones, en förtjusande kvinna som tillhör episkopalkyrkan i Sydney, Australien, är ledare för det Internationella Danssällskapet.

Ett av de kanske finaste exemplen på denna typ av dans till Herren kan man se varje år vid det kristna firandet av lövhyddohögtiden, som arrangeras av den Kristna Ambassaden i Jerusalem. Denna tillbedjan får sin koreografi och ledning av Valerie Henry

och Randall Banes. Liksom det finns församlingsång och körsång, så finns det församlingsdans och utbildade dansare. Båda sorters dans är till Guds ära.

Fler och fler hebreiska danser och sånger kommer in i Kristi kropp och för med sig en ökning av smörjelsen.

Om någon av er har problem med dansandet, så gör dig av med det idag. Låt Gud ge dig en smörjelse för att dansa. Och ni som har dansat, men kanske inte gett dansen den vikt den borde ha, låt Gud utvidga er. Besluta er för att dansa inför Herren med all er styrka, med all er kraft. Prisa Herren i dansen.

Fira Herrens närvaro!

Lovprisning - som krigföring

Och sedan han hade rådgjort med folket, ställde han upp män som skulle sjunga till Herrens ära och lova honom i helig skrud, medan de drog ut framför den beväpnade hären. De skulle sjunga: "Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen". Och just som de inledde sången och lovet, lät Herren ett angrepp ske bakifrån på Ammons barn och Moab och folket från Seirs bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda. Och de blev besegrade. Och Ammons barn och Moab reste sig mot folket från Seirs bergsbygd och tillspillogav dem och förgjorde dem. Och när de hade gjort slut på folket från Seir, hjälptes de åt att nedgöra varandra. När sedan Judas män kom upp på höjden, varifrån man kunde se ut över öknen, och vände sig mot fiendernas skara, fick de se dessa ligga döda på jorden, och ingen hade undkommit.

Krönikeböckerna

Att lyfta upp händerna är en av de kraftfullaste lovprisningstjänster vi har. Det är lika kraftfullt som att dansa. Gud sa:

Jag vill att männen på varje ort skall be med renade, lyfta händer, utan vrede och utan förbehåll.

1 Timotheosbrevet 2:8

När jag står inför Herren i Jerusalem håller jag inte mina händer på "halv stång". Jag lyfter dem högt, eftersom jag behöver den styrka som kommer från ovan. Ibland behöver vi inte säga något. Vi behöver

bara stå med våra händer lyfta. Att stå i Guds närvaro med våra händer lyfta är i sig själv en mycket kraftfull deklARATION.

När kriget pågick och Moses hade sina händer lyfta, gick kriget i Israels favör. Men när hans händer började sjunka, gick kriget emot Israel. Aron och Hur såg det och rusade till Mose sida för att hålla upp hans händer tills Israel segrade.

Och så länge Mose höll upp sin hand rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka rådde Amalek. Och när Moses händer blev tunga, tog de en sten och lade under honom och på den satte han sig. Sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så hölls hans händer stadiga, till dess solen gick ned.

2 Moseboken 17: 11-12

När jag bad i Jerusalem i november 1987, såg jag en vision av Mose med sina händer lyfta. Jag såg den segrande kraften manifesterad. Sedan tog Herren mig snabbt till nästa generation. Jag såg Josua leda israeliterna mot amoréerna. Israel hade allt de behövde för att vinna striden - utom TID. Plötsligt föddes tro i Josuas ande att göra något som ingen gjort tidigare, för att få tid till att vinna. Han befallde både solen och månen att stå stilla.

Och Josua talade till Herren på den dag då

Herren gav amoréerna i Israels barns våld. Han sade inför Israel:

"Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!"

Då stod solen stilla och månen blev stående, tills folket hade tagit hämnd på sina fiender.

Detta finns ju upptecknat i "Den redliges bok".

Solen blev stående mitt på himmelen nästan en hel dag och skyndade inte att gå ned. Aldrig har någon dag, varken förr eller senare, varit lik denna, genom att Herren då lydde en mans ord.

Ty Herren stred för Israel. Josua 10:12-14

Gud sa till mig, att Han ville att jag skulle flyga till Manilla på Filippinerna för att stå i förbönsställning med lyfta händer för president Corazon Aquino och att jag skulle befalla tiden på hennes vägnar. Veckan efter det jag anlände till Manilla fanns det en bild av henne i Time Magazine med rubriken *"Ber om tid"*. Gud hade sänt henne hjälp. Genom välvilligt bistånd av hennes förtjusande svärmor, Dona Aurora Aquino, satt jag en vecka senare framför presidenten på hennes kontor i Malacanang Palace, höll hennes hand och betjänade henne profetiskt. Gud hade nådigt beviljat henne tid. Och Filippinerna upplever ett underbart utgjutande av den Helige Ande.

Alltför ofta har vi bara hört undervisning om lovprisning utifrån synpunkten att vi ska få svar på våra böner. Men den är mycket kraftfullare än så.

Jag vet att den fungerar i den dimensionen. Som barn fick vi aldrig veta behov i hemmet eller behov i församlingen. Vi visste att något höll på att hända. Mamma brukade säga: "Jag svarar inte i telefon idag. Jag öppnar inte dörren idag. Om någon vill träffa mig, är jag inte tillgänglig. (Hon var i vanliga fall alltid tillgänglig.) Jag skall prisa Herren hela dagen." Hela dagen lång brukade hon gå genom huset med händerna lyfta och prisa Herren. Senare när segern kom, när svaret kom, brukade vi höra henne säga: "Gud beredde en underbar seger."

När hon tillbringade dagen med lovprisning, visste vi, att det fanns ett stort behov. Hon tog bara till det i yttersta nöd. Men i yttersta nöd fungerade det alltid. Även i andra fall än i nödfall är lovprisning kraftfull för Guds rikes framgång.

Din lovprisning förändrar atmosfären. Din lovprisning kan förändra atmosfären i ditt hem. Inte alla av oss bor i hus med bara andefyllda människor och ibland måste du strida mot atmosfärer som inte är rätta. Om du vill att atmosfären skall förändras, så bara prisa Herren. Din lovprisning fyller rummet med Guds vällukt och kommer att förändra atmosfären i ditt hushåll. På samma sätt kan din lovprisning förändra atmosfären på din arbetsplats.

Vill du förändra atmosfären i din församling? Sluta kritisera och knota och klaga. Gå till kyrkan tidigt och börja lovprisa. Stanna kvar efteråt och

lovprisa. Ofta är de som har ansvaret lika oroade över situationen som du är, men de vet inte hur de ska förändra den. Lovprisning förändrar atmosfären. Gå till din kyrka och förändra atmosfären genom att fylla kyrkan med lov till Gud.

För flera år sedan hade jag just återvänt hem till Jerusalem efter att ha tjänat i Australien. I vårt dagliga bönenöte fick Maria Deans, en syster från Poona, Indien, en vision. Hon såg en linje som gick från Jerusalem till mitt på Afrikas nordvästra kust, fortsatte till mitten av Sydamerikas östra kust och gick vidare upp längs USA:s ostkust till Virginia.

Medan hon talade ut visionen, började jag också följa den i en vision. Jag såg Sierra Leone i Västafrika, Sugar Loaf Mountain, där den vackra Jesusstatyn överblickar Rio de Janeiro och Virginia, där campmeetings snart skulle börja.

Fastän jag inte hade tänkt lämna Jerusalem så snart, visste jag att Gud hade prickat ut en resväg för mig. Jag var van vid detta - Susan och jag hade rest ledda av visioner och uppenbarelser över hela världen i flera år, innan vi slog oss ner i Jerusalem, och vårt folk gjorde det samma.

Jag ringde upp pastorsparet Ade Jones, pastorer i Bethel Church i Freetown, Sierra Leone, för att fråga dem om de hade användning av mina tjänster där under en vecka. De hade varit hos oss många gånger i Jerusalem. De sa att jag skulle komma. Jag anlände

till Freetown mitt i natten och fick ett kungligt mottagande - den röda mattan var bokstavligen utrullad till flygplanet. Jag fick blommor. Dignitärer var där för att välkomna mig. Och församlingen var där och sjöng välkomstsånger. Det var fantastiskt.

När jag ringde dem ställde jag inga villkor. Jag ville bara vara till välsignelse och var villig att tjäna med vilken förmåga de önskade. Jag blev förvånad, när jag fick höra att de hade hyrt stadens samlingshall. Kväll efter kväll var den fullsatt. Borgmästaren och hans fru var där, liksom presidentens fru och familj. Folket gav ett sådant gensvar till Herren. Jag förstår att det var första gången, som Freetown blev så berört av Guds kraft.

Jag flög sedan från Freetown till Lagos, Nigeria och vidare till Rio de Janeiro i Brasilien. Jag checkade in på hotellet vid strandpromenaden på Copacabana och gick till sängs. Nästa dag åkte jag upp till toppen av berget, där jag lovprisade, tillbad och profeterade med lyfta händer över Rio och hela Brasilien, medveten om att Gud förändrade atmosfären över staden och över nationen. Jag återvände till flygplatsen, där jag gick ombord på ett flygplan till Miami och Richmond, Virginia.

På torsdagen ringde jag upp min vän John Lucas, pastor i Calgary, Kanada. Jag berättade för honom vad jag just hade gjort. Han sa, att han visste varför jag hade gjort det. Pastor Cerullo skulle ha en stor evangelisk kampanj i Brasilien. Den betecknades

som den fjärde största mediahändelsen i Amerika det året. Han skulle ha internTV-sändningar via satellit till tio idrottsarenor i Brasilien och till sextio eller sjuttio samlingslokaler i USA och Kanada.

Han ville ursprungligen hålla mötet i Sao Paulo, eftersom den andliga atmosfären i den staden var bättre än i Rio. Men av tekniska orsaker måste han hålla mötet i Rio. Nu var det torsdag. Jag hade varit på toppen av berget på tisdagen och mötet skulle hållas på lördagen. Gud hade tagit hand om den andliga atmosfären över Rio.

Jag hörde rapporter från en pastorsfru i Detroitområdet, att Guds kraft var så påtaglig när hon tittade på sändningen, att hon fann sig liggande utsträckt på golvet genom den Helige Andes kraft. Vi är "*Hans medarbetare*" (2 Korinthierbrevet 6:1).

Din röst är ett kraftfullt stridsredskap. Du kan föra härligheten till vilken plats som helst i världen genom din röst. Börja lovprisa och inom ett ögonblick kommer du att höra härligheten över din röst. Den kommer att fylla rummet.

Vi har alla varit på möten som var vanliga tills någon gav ett profetiskt ord eller talade på annat sätt under smörjelsen. Härligheten kom in i rummet genom rösten och förändrade människors liv. Där blev en skillnad från detta ögonblicket.

*Jag vill lova Herren alltid,
hans pris skall ständigt vara i min mun.*

*Min själ skall berömma sig av Herren;
de ödmjuka skall höra det och glädja sig.
Lova med mig Herren,
Låt oss med varandra upphöja hans namn.*

Psalm 34:2-4

En annan aspekt av lovprisning som är mycket kraftfull och som vi behöver använda mer och mer är att sjunga. För ett antal år sedan började Gud göra något nytt i vår gemenskap i Jerusalem på detta område. Han började ge oss en ny sång. Nu händer det över hela världen. Jag hör rapporter i många sammanhang om att man sjunger en ny sång till Herren.

Herren talade till oss och sa, att vi skulle sjunga en ny sång till Honom. Vi visste inte riktigt vad Han menade. Men när Gud talar till oss och vi inte förstår, fortsätter Han att tala det tills vi förstår. Eller så sänder Han någon annan att säga samma sak, tills det börjar bryta fram mitt ibland folket.

Gud är mycket envis. Han kan ha samma budskap under lång tid. Om vi hör samma budskap om och om igen är det kanske för att vi inte har gått in i det ännu. Herren vill gå vidare snabbt till något annat, om vi snabbt kan uppfatta vad Han säger.

Han fortsatte att säga till oss att sjunga en "ny sång". Vi var inte säkra på om Han menade, att vi skulle sjunga mer i en annan takt, sjunga en annan

melodi, sjunga i en annan stil. Vi visste inte vad Han menade. Ingen av oss var särskilt musikaliskt begåvad. En dag under lovsången började vi sjunga en liten sång som vi aldrig hade hört förr, aldrig lärt oss, aldrig hört undervisas, aldrig memorerat. Vi bara sjöng spontant utifrån vår ande. Det finns mer i vår ande, som vi kan välsigna nationerna med än vi någonsin kommer att kunna använda - om vi vill förlösa det i Gud. Vi ber fortfarande Gud att ge oss, "ge oss det, ge oss det".

Han säger; "Ge ut det, ge ut det".

"Herre, jag skall ge ut det, om jag har något att ge ut", säger vi.

Det finns redan där, men eftersom din tro inte fungerar på detta område, så förlöser du det inte.

När Gud leder oss in i något nytt, är vi osäkra på oss själva och går långsamt fram. Vi sticker i en tå, tar upp den igen och sticker i den igen för att prova vattnet. Gud välsignade oss när vi sjöng spontant. Till att börja med gjorde vi det bara vid våra bönemöten i Betlehem. När vi var i kyrkan på berget Sion hade vi möte på sedvanligt sätt.

Herren sa till oss: "Kan ni inte förtrösta på Mig? Om ni kan sjunga spontant på bönemötena, varför kan ni då inte sjunga spontant på berget Sion?"

"Men Herre", sa jag, "människor kommer tusentals mil för att vara med i en gudstjänst. Vi vill inte göra misstag när de är här. Tänk om det inte fungerar?" Jag

för min del tycker om när någon vid något tillfälle stakar sig eller stammar i en gudstjänst. När vi är alltför polerade, kan det bero på att vi har gjort det på samma sätt alltför många gånger. Vi gör det av rutin och det saknar fräschhet. Stammandet visar att människor rör sig in på nytt territorium, sträcker sig in i Andens uppenbarelse.

Han höll efter oss, tills vi började sjunga spontant i de vanliga mötena också. Sedan dess har vi inte sett oss tillbaka. Vi sjunger spontant i våra gudstjänster. På detta sätt undervisar Anden oss.

Hur fick David detta rika stoff som vi kallar Psaltaren? Han sjöng det. Han hörde det för första gången, när det kom över hans läppar. Vi hör den nya sången för första gången, när vi talar ut den i en profetisk smörjelse. Det är Herrens profetiska sång som blir förlöst. David satte sig inte ner och tänkte igenom varje Psalm, komponerade musiken och satte sedan samman orden och musiken. Hans tunga blev "en snabb skrivares penna", när han började prisa Herren.

Och eftersom David hade en mångsidig erfarenhet av Gud, finns det en mångsidig erfarenhet i hans sånger. Eftersom livet gav honom många slags prövningar, kunde han sjunga om sina fiender. Han kunde sjunga om sina glädjeämnena. Han kunde sjunga om sina triumfer.

Utänför det grekiska kapellet i Betlehem, där vi

bad fredags- och lördagsmorgnar under ett antal år, hade vi en stor skylt: **Pingstbönemöte 8 till 12**. Efter ett tag besvärade den skylten mig. Jag tänkte: "Vi ber ju egentligen inte på vanligt sätt längre". Vi var uppfödda på förbön och bönekamp. Nu tillbringade vi vår mesta tid med att sjunga och dansa och fröjda oss. Jag lärde mig inte förrän flera år senare, att många ställen i Ordet som talar om bön talar om att sjunga. Det finns en sjungande bön.

Tala till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor och sjung och spela till Herrens ära i era hjärtan.

Efesierbrevet 5:19 (1917 års övers.)

Det finns så många sätt att sjunga till Herren. Det finns kärlekssånger, glädjesånger, tacksägelsesånger, bönesånger och många andra.

Jag kände mig besvärad eftersom vi inte bad på ett formellt sätt. Ändå var det under den här tiden som Herren gav mig sången "*I Ask for the Nations*" (*Jag ber om nationerna*). Han gav mig den spontant i ett bönemöte och vi tillbringade hela morgonen med att be om olika nationer. Men vi gjorde det inte på det formella sätt som vi tillämpat tidigare.

Gud talade till oss om nationen och visade oss svaret på problemet. Sedan deklarerade vi segern, profeterade den till existens och gladdes över att få

se allt hända. Vi vändades inte, grät inte och ropade inte till Gud som förr. Och vi visste inte riktigt, vad vi skulle tro om det.

Litet senare inbjöd pastor Edward Miller, känd genom den argentinska väckelsen, mig att tala i vad han ansåg vara "de främsta lovsångskyrkorna i Amerika" och arrangerade en liten talarturné för mig. När man reser över Amerika får man reda på vad folk tänker på. I varje församling frågade människor samma frågor. Efter ungefär tio dagar visste jag vilken fråga som var på allas hjärtan: "Vad anser du om förbön och bönekamp?".

Mitt svar till dem var: "Förr var jag en auktoritet i ämnet. Om ni hade frågat mig detta för några veckor sedan, kunde jag gett er alla svaren. Men Gud gör något nytt och annorlunda. Jag är inte säker på vad Han gör."

Många gånger gör vi oss skyldiga till att göra saker som vi alltid har gjort dem, medan Gud rör sig på ett nytt sätt. Vi åker fortfarande på landsvägen, medan Han redan från början har öppnat en motorväg för oss. Den är större, den är bredare, den är snabbare. Men vi har alltid kört på landsvägen. Landsvägen kommer att föra dig någonstans, men motorvägen har inte lokaltrafiken och de hinder, som försenar dig på landsvägen. Det tycks som om vi fortfarande hellre stannar vid varje rött ljus. Så Gud låter oss hålla på med vårt, medan Han har öppnat andra vägar i det himmelska.

”Jag vet inte vad Gud gör”, sa jag till dessa människor. ”Vi finner att vi sjunger så mycket i våra bönemöten. Ändå känner vi en enorm förlösning i Anden och vi vet att Gud har hört oss angående nationerna och när det gäller människors behov.”

Jag reste hem till Virginia för campmeetings. Mamma bad mig att ta hand om gudstjänsten på söndagsmorgonen. Det var nattvard den söndagen. Gud sa: ”Slå upp Jesaja 53”. Jag läste:

*Det behagade Herren att slå honom med krankhet;
om hans liv så blev ett skuldoffer, då skulle han
få se avkomlingar och länge leva, och Herrens
vilja skulle genom honom ha framgång. Ja, av
den vedermöda hans själ har utstått skall han se
frukt och så bli mättad.* Jes 53:10-11

När jag läste dessa verser såg jag plötsligt, att i försoningen fanns inte bara frälsning och helande, utan där fanns också vedermöda, mödosamt arbete. Och eftersom mödosamt arbete finns i försoningen, behöver jag aldrig kämpa i bön. Om jag kan tillägna mig det, så har Han redan gjort det för mig. Jag behöver aldrig kämpa i bön.

När jag såg detta, var det så befriande. Och lägg märke till detta:

*Därför skall jag tillskifta honom hans lott bland
de många (eng. de stora)*

*och med talrika skaror (eng. de starka) skall han
få utskifta byte,
eftersom han utgav sitt liv i döden
och blev räknad bland överträdare,
han som bar mångas synder
och bad för överträdarna.*

Vers 12

Gud Fadern ger Jesus en lott bland de stora. Och Jesus i sin tur delar sin lott med "de starka". Vem är "de starka"? *Lovsångarna.*

När Jesus talade om att bereda lov av barns och spenabarns mun, citerade han från den åttonde Psalmen:

*Av barns och spenabarns mun
har du upprättat en makt
för dina ovänners skull,
till att nedslå fienden och den hämndgirige.*

Psalms 8:3

Jesus sa det på ett annat sätt:

*Men när överstepräster och de skriftlära såg
allt det märkliga han gjorde och hörde hur barnen
ropade i templet: "Hosianna Davids son", blev
de förargade och sade till honom: "Hör du vad de
säger?" Jesus svarade: "Ja, har ni aldrig läst
orden: Barns och spädbarns rop har du gjort till
en lovsång åt dig?"*

Matteus 21:15-16

"Upprättat en makt" har blivit "gjort till en lovsång". Sedan han utstått vedermöda, utskiftar Jesus bytet med de starka. Vår lovsång får oss att gå in och ta vårt arv i besittning. Vi tar det genom lovprisning.

"Ja, Herre", sa jag, "jag förstår nu att jag inte behöver kämpa i bön. Men vad ska vi göra för att tillägna oss det? (Det finns vägar, så att vi kan tillägna oss allt vad Gud har för oss.)

Han sa: "Fortsätt att läsa".

Uppdelningen i kapitel gjordes för att vi ska hitta lättare. Vi har gatunamn och nummer för att hjälpa oss att lokalisera varandra. Dessa nummer tjänar bara till att göra det lättare att hitta oss. Bokrullen var handskriven och flöt vidare från kapitel 53 till 54. "Vad skall jag göra, Herre?" frågade jag Honom.

Han sa: "Sjung".

"Sjung? Kan jag tillägna mig detta genom att sjunga?"

"Sjung", sa Han.

*"Jubla (eng. Sjung), du ofruktsamma,
du som icke har fött barn;
brist ut i jubel (eng. sång) och ropa av fröjd,
du som icke har blivit moder.*

*Ty den ensamman skall ha många barn,
flera än den som har man, säger Herren.*

Jesaja 54:1

Lägg märke till "sjung" och "*brist ut i sång*". Det är två olika saker. De flesta av er sjunger. En del av er lär er att brista ut i sång. Att sjunga är att använda stämband. Men det finns ett utbristande i sång, där Gud lägger en sång i din ande. Du går till sängs med den på kvällen. Du vaknar med den på natten. Den finns fortfarande där på morgonen.

Hur många gånger har detta hänt dig? Du är i en tilltrasslad situation. Du är överväldigad av den. Du vet inte vad du skall göra och ditt sinne arbetar på högvarv för att försöka finna en lösning. Plötsligt kommer du till ett stopptecken. Bilen stannar med en knyck. Vid knycken förs du tillbaka till verkligheten och upptäcker att du sjunger. Du har sjungit hela tiden, medan ditt sinne har arbetat.

Den Helige Ande har sjungit svaret i din ande, medan du har letat efter svaret i ditt sinne. "Är inte den Helige Ande trofast?" säger du. "Jag har försökt arbeta fram svaret i mitt sinne och hela tiden har den Helige Ande gett mig svaret. Tack Gud för stoppskylten, som tvingade mig att höra Andens sång."

Vi skall inte sitta stilla och profetera till oss själva. Profetians tjänst är för andra. Men sång förlöser Andens röst inom dig på ditt språk och bygger upp dig, som lovprisning i Anden gör. Människor som profeterar till sig själva har kommit helt fel. Men, jag kan sjunga. Jag kan låta Herrens sång komma ut från

djupet av mitt innersta. Några av de största uppenbarelser jag har hört har kommit i sång, när vi har sjungit och varje person har fått en liten vers i sången.

Om vi hade frågat: "Har någon haft en uppenbarelse denna morgon?" skulle alla ha svarat: "O, nej!" Ordet "uppenbarelse" är så stort. Det är intressant. I katolska karismatiska kretsar använder de ordet "bild" i stället för ordet "vision". "Har någon sett en 'bild' denna morgon?" Anledningen till att de gör det är att "vision" tycks så stort och vördnadsbjudande. "Nej, jag har inte haft någon 'vision'. Men, ja, jag såg en 'bild'. Nej, jag har inte haft någon 'uppenbarelse'. Men, jag har en 'sång'".

Ofta när vi låter en liten sång komma fram innehåller den sådan uppenbarelse. Det är Gud som har gjort en lovsång till sig ur barns och spädbarns mun. Det är så vackert, så förunderligt. Jag skriver i en bok varje år i Jerusalem. Medan jag sitter vid pianot, kommer spontana fraser till oss. Vackra visioner och uppenbarelser kommer ut ur människors munnar. "Sjung!"

Jag vill att du skall sjunga från och med i dag, mer än du någonsin sjungit förr. Sjung inte bara de välkända körerna som du redan kan. Låt en liten sång komma ut från din egen ande. Gör den enkel, en liten vers i taget. Gör det inte för komplicerat.

Att sjunga en ny sång gör två saker för dig. Det lär

dig hur du skall koncentrera dig på Gud och det lär dig enkelhet. Det är möjligt att sjunga en kör som man kan väl och samtidigt planera en matsedel. Det kan du inte göra med en ny sång. Du kommer att tappa bort den. Du måste koncentrera dig på Herren för att kunna sjunga den nya sången. Sedan behöver vi enkelheten, så att vi kan upprepa den en gång till.

*Jubla (Sjung), du ofruktsamma,
du som icke har fött barn;
brist ut i jubel (sång) och ropa av fröjd,
du som icke har blivit moder.
Ty den ensamman skall ha många barn,
flera än den som har man, säger Herren.
Vidga ut platsen för din hydda,
låt spänna ut tältet under vilket du bor,
och spar inte.
Förläng dina tältlinor,
och gör dina tältpluggar fastare.
Ty du skall utbreda dig
både åt höger och åt vänster,
och dina avkomlingar skall ta
hedningarnas länder i besittning
och åter befolka ödelagda städer.*

Jesaja 54:1-3

Gud vill ge större utrymme och Han kommer att ge större utrymme genom sång. Sjung och var redo för

en utvidgad plats. Sjung och brist ut i sång och var redo att utbreda dig åt höger och åt vänster.

Efter det att Gud visade mig att jag inte längre behövde kämpa i bön, kom någon som jag respekterar högt för att besöka oss i Jerusalem och predikade det gamla budskapet om bönekamp. Den undervisningen är inte fel. Gud visar oss bara en lättare väg. Jag tycker att jag vill köpa en skrivmaskin, eftersom jag tillhör skrivmaskinsgenerationen. Men var och en som vet hur man använder en dator tycker att skrivmaskiner är föråldrade. "Vad skall du med en skrivmaskin till?" frågar de.

Skrivmaskiner fyller fortfarande ett viktigt ändamål. Men om det finns en dator i rummet, varför då köpa en skrivmaskin? Förstår du vad jag säger? Om det finns något som kan göra mera, varför då sträcka sig bakåt till det välkända? Gud rör sig framåt. Jag köpte ingen skrivmaskin.

Det är på samma sätt med bön för de sjuka. Det finns ett antal regler i Guds Ord för hur man skall betjäna de sjuka och alla fungerar. Jag smörjer aldrig någon med olja. Jag känner att Gud har gett mig en helandets gåva, så jag tillhör inte samma kategori som de äldste som smörjer med olja. Människor räcker mig ofta flaskor med olja. Jag undviker att använda dem på ett så fint sätt jag kan. "Broder, smörj du dem, så skall jag be med dig", säger jag. Jag flödar i en annan smörjelse. Gud har gett mig en

uppenbarelse och jag vill flöda i den uppenbarelsen.

Betyder det att Gud inte helar genom smörjelseoljan? Nej, det gör det inte. Gud verkar på en mängd olika sätt.

När jag hörde denna person tala om bönekamp i den traditionella betydelsen, "vi böjer knä och ber tills vi känner födslosmärtorna i andan, känner bördan för människor, som en kvinna som föder och för fram individer till frälsning, för fram t o m nationerna..." etc, sa jag till Herren: "Jag vill verkligen veta om jag förstod Dig rätt. Ge mig ytterligare något tecken om detta nya sätt."

Hustrun i ett av våra par väntade en baby. Hon visste inte vad jag hade bett Herren om. Hon berättade senare för mig: "Dagen efter väckte Herren mig med denna versen: *"Innan Sion har känt någon födslovårda, föder hon barnet."*

"Vad betyder det Herre?", frågade hon.

Den dagen var hon och hennes man mycket upptagna och plötsligt kände hon en antydning till värk. Hon nämnde det för honom och han föreslog att de skulle stanna vid BB, eftersom de var i närheten.

"Jag vet att babyn inte kommer än", protesterade hon. "Detta är inte födslosmärtor."

"Det skadar inte att stanna till", insisterade han. "Vi är alldeles i närheten."

Så de stannade till. Doktorn var inne. Han la henne på undersökningsbordet och började undersöka henne.

"Babyn kommer", sa han förvånat.

"Det kan inte vara rätt", sa hon. "jag är inte klar med allt vad man skall göra ännu." (Hon och hennes man hade tagit lektioner, så de visste vad som skulle göras.)

"Jag kan inte hjälpa det", sa doktorn, "babyn är här."

När hon berättade detta för mig, sa jag: "Tack, Jesus! Tack Jesus!"

När jag hör hur människor blir undervisade att be, tycker jag synd om dem. Jag har en vän som går upp klockan fem på morgonen och går igenom en mans formulär och en annan mans formulär och ännu en annan mans formulär. Skulle jag ha gått igenom alla dessa formulär, skulle jag ha varit helt utmattad.

Jag gör mitt bästa för att lära ut hur enkelt det är att komma in i Hans närvaro. Men även om vi gör allting fel, så gör Han så att resultatet blir rätt till slut.

På våra sommarkampanjer har vi ibland gästande pastorer som ger oss tjugofyra steg till tro, eller sju sätt att bli helad, etc. Min kära, helgonlika moder går ofta fram till mikrofonen och säger det mest andliga som sagts på hela kvällen. T ex: "Det behövs inte mycket tro för att vidröra Gud." Det är sant. "*innan Sion har känt någon födslovånda, föder hon barnet.*" Jag blev så upprymd av detta.

Sedan var jag på väg till Australien igen. Jag flög från Hongkong med Quantas Airways till Sydney.

Färden närmade sig sitt slut och mot slutet av en lång resa vill man läsa något. Jag tog en tidskrift för att läsa den. Det var Australian Woman's Weekly. De har recepten, det senaste modet och en eller annan romans. Mitt ibland allt detta fanns en rubrik: **"Sjung dig till en smärtfri förlossning"**. Artikeln var skriven av en känd fransk förlossningsläkare. Han sa, att han syftade inte bara på den sång som kommer från munnen, utan på den sång där hela kvinnan är involverad. När hon är helt uppfångad av sången, sa han, kan hon få en förlossning utan smärta.

I Jerusalem anlitar våra väntande mödrar ett litet BB. Mannen går och ställer sig på den ena sidan av sin fru och jag går och ställer mig på den andra. Vi börjar sjunga i Anden. Den muslimske läkaren vet att vi kommer att vara där och sjunga i tungor. Vi hänger oss åt sången i Anden och om några ögonblick kommer baby. Det är vad Gud vill att vi ska känna till.

Om vi sjunger, behöver vi inte komma in på födslovåndornas område. Varför? Eftersom Herrens glädje ger en förlösning av tro och tron gör arbetet. I ett sådant här ögonblick kan vi fölösa mer tro för Israel och se mer åstadkommet än på fem nätter med bön på förståndets område.

Vi skapar atmosfären för under. Den blinde Bartimeus ropade "Davids son, förbarma dig" och han blev helad. När Jesus var närvarande, hände saker lätt. Och Gud vill göra det lätt för oss.

Låt inte någon annan sjunga i ditt ställe. Om du måste börja i bilen, så börja i bilen. De flesta av oss får tillräckligt med tid, när vi kör bil ensamma. Vi kan inte störa någon. Sjung bara. Jag har en vän, en koreansk affärsman, som ringer till mig från Söul, när han har problem med sina affärer. Sedan vi hälsat på varandra, sjunger vi tillsammans i Anden. Ibland sjunger vi i tio eller femton minuter.

När vi är upplyfta i sången, börjar Gud ge svaren. Först lyfter Han oss upp över bekymren, problemen, behoven. Det finns ett område av lätthet i Gud. Vi gör andliga ting svåra. Han vill göra dem lätta. Han vill att Ärans Konung skall komma in och kämpa våra strider för oss.

Många gånger är vi så upptagna av att utkämpa våra egna strider, att vi inte låter Herren göra det för oss. Kom ihåg, att när Josafat drog ut mot kungarna gick sångarna och dansarna - lovsångarna - framför armén. Eftersom lovsångarna gick framför armén behövde de inte strida (2 Krön 20:21-24). Och du kommer aldrig att behöva kämpa din egen strid om du rör dig in på detta område av lovprisning och tillbedjan till Herren.

Ett tag hade vi ett antal hus i Israel, där besökare och pilgrimer bodde. En gång hade vi en syster som bodde hos oss, som höll på med en lång fasta. Vi välkomnar alltid sådana besökare. Problemet var, att hon inte ville gå till kyrkan med oss. Jag vill inte

att någon skall komma och fasta hos oss, som inte går i kyrkan. När du fastar, behöver du smörjelsen du får i gudstjänsten. Om du fastar utan att gå i kyrkan, kommer du att få svårigheter.

Jag skickade bud genom alla lämpliga kanaler, men jag fick alltid ett negativt svar. Jag blev mer och mer störd av henne. En morgon under bönen talade Herren till mig: "Varför låter du inte Mig sköta detta?"

Jag skrattade nästan. Har någon av er någonsin skrattat åt Gud? Vi tror, att vi har låtit Honom sköta det. Jag tänkte för mig själv: "Om Herren kan göra något med henne, så kan Han göra något med vem som helst."

"Okay, Herre", svarade jag. "Du får utkämpa striden. Och så glömde jag bort det. Det finns alltid ett dussintal andra problem, som dyker upp under tiden.

När jag kom till kyrkan den kvällen, vem mötte mig vid dörren om inte denna syster, som ständigt vägrat att komma. Hon kom inte bara frivilligt, hon tog emot mig med en ursäkt. "Jag bad idag", sa hon. "Gud talade till mig, att jag haft en felaktig ande och att min attityd varit oriktig. Förlåt mig."

"Vad dumma vi är", tänkte jag. "Vi tror att vi låter Gud utkämpa striderna, men vi gör det inte egentligen." Ju mer vi sjunger till Honom, desto mer kommer Han att utkämpa striderna.

Lovprisning är ett mäktigt stridsvapen!

**Lovprisning -
som uppstigande**

*Höj, ni portar, era huvuden, höj er ni eviga
dörrar, för att ärans konung må draga dit in.*

David

Du kan lovprisa Gud, när allting omkring dig är fullständigt kallt och tro att Gud skall skapa lovsång inom dig. När jag kommer in i Herrens hus och börjar lovprisa Honom, måste jag vara medveten om att jag stiger uppåt. Jag går uppför Guds berg. Jag kommer upp till Herrens höga heliga plats.

Har du någon gång åkt med någon som just håller på att lära sig att köra bil utan automatväxel och som använder kopplingen i en brant backe? (Jerusalem är byggt på berg och de flesta av våra bilar har inte automatväxling.) Jag har åkt med några människor, som inte hade lärt sig detta med kopplingen ännu. När de börjar köra uppför en höjd, kommer de upp

ett stycke och tappar farten lite, får upp farten igen och tappar farten igen. Åkningen är så ryckig. Har du någon gång varit på en sånggudstjänst som var på det viset? Man upplever en andlig ryckighet.

Personen som leder mötet börjar sjunga och du känner att du stiger uppåt. Sedan gör han något annat eller kanske ändrar rytm och du glider tillbaka ner. Med nästa sång kommer du lite högre och glider sedan tillbaka igen. Vid slutet av sånggudstjänsten är du andligen mörbultad. Detta händer eftersom sångledaren inte har lärt sig att stiga uppåt i Anden.

Ibland är det bättre att sjunga färre sånger. När smörjelsen faller över en viss sång, så håll fast vid den tills du kommer till bergets topp. Det är inte sången som är viktig, det är smörjelsen. Smörjelsen är som bensinen i bilen, som tar dig till bergets topp.

En del sångledare insisterar på att sjunga en kör två eller tre gånger oavsett vad Guds Ande gör. Sjung tills du kommer till bergets topp. Var medveten om att du bestiger Herrens berg. Sluta inte lovprisa förrän du kommer till "den heliga platsen".

Ibland tar det femton minuter av sång och lovprisning. Ibland tar det tio minuter. En annan dag, i ett annat möte kan det ta tjugo. Vid ett annat tillfälle tar det kanske bara sju. Eller du kanske blir så hungrig efter Gud, att du springer snabbt uppför Herrens berg och kommer dit på tre. Tiden varierar, men uppstigandet kommer alltid att finnas. Man måste

alltid gå in. Vi kommer från världen utanför. Och vi går alltid *"in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov. Tacka honom, lova hans namn."* Lovprisning är att gå in och lovprisning är att stiga uppåt.

Jerusalem ligger på ca 800 meters höjd. Genom hela Skriften talas om att stammarna går "upp till" Jerusalem och "upp till" Herrens Hus. Herrens "Hus" var byggt på Herrens "Berg", så Herrens "Berg" blev synonymt med Herrens "Hus" och "Helgedomen".

I hebreiskan används alltid verbet "laalot", "att gå upp" i förbindelse med Jerusalem. Man "går inte upp", "laalot" till någon annan stad i världen. Även om man bor i en stad som ligger högre än Jerusalem, talar man fortfarande om att "gå upp" till Jerusalem.

Man är medveten om att det jordiska Jerusalem representerar det himmelska Jerusalem. Så i lovprisningen måste man alltid vara medveten om att man går upp till Helgedomen.

*Vem får gå upp på Herrens berg,
och vem får träda in i hans helgedom?*

Psalm 24:3

Den nu avlidna Syster Jashil Choi, doktor Chos svärmor, var en god vän. Hon ringde ibland upp mig från Korea. Vi måste använda en tolk. Hennes engelska ordförråd bestod i "halleluja", "tack, Jesus" och två, tre andra liknande fraser. Hon hade en lista på

fyra saker man måste göra för att vara andlig. Jag älskade hennes fjärde punkt, som var "GÖR DET". Vi kan vara med på tio seminarier om lovprisning och tillbedjan, vi kan ha de bästa anteckningarna och de bästa kassetbanden i ämnet och lyssna på den främsta auktoriteten i världen, men om vi inte gör det händer ingenting. GÖR DET. Börja prisa Gud.

Det har alltid funnits lovprisning i Församlingen, men vi lever i en period av större uppenbarelse om lovprisning. Jag åt lunch en dag i Australien tillsammans med Anita Ridge, hustru till Don Ridge, och hennes mor, fru Kliminock, en kär kristen vän, som hade kommit från Polen, hade verkat i Europa tillsammans med sin man och haft ett pionjärbete i Australien. En av de många saker jag frågade henne den dagen var: "Vilken är skillnaden mellan idag och förr?"

"Vi hade inte den uppenbarelse över lovprisningen som vi har nu", sa hon. "Vi älskade Herren och vi bad, men idag är det så mycket lättare på grund av lovprisningen. Det är helt annorlunda. Vi kände inte till den på samma sätt." Det har aldrig funnits en dag, då denna uppenbarelse har varit starkare - att vi genom lovprisning snabbt kan komma in i Guds närvaro.

När de hör en person predika om bön med särskilt eftertryck, följer många människor efter denne och glömmer bort lovprisning och tillbedjan. Sedan kom-

mer någon annan och undervisar om en annan aspekt av bön. Då tillämnar de den ett tag. Vad vi behöver är en kombination av alla aspekter av bön. Jag undervisar om det jag upplever saknas i just den församling som jag besöker.

Jag hade en del möten i södra Indien. Sedan jag predikat en morgon om Jesu blod, sa en indisk broder till mig: "Jag trodde inte att du kunde predika om något annat än den Helige Ande." På den tiden då han hörde mig talade jag till människor som var i desperat behov av den Helige Andes utgjutande. Så budskap efter budskap gällde den Helige Ande - uppfyllandet av Anden, Andens kraft, Andens tjänst, tröst genom den Helige Ande, etc.

När Herren sänder en tjänare är det för att fylla i luckorna, att betjäna oss där vi har behov. Det betyder inte att Gud inte säger andra saker och att vi kan kasta bort allt annat vi tror på. Vi behöver kombinationen av sanningar, så att vi kan flöda tillsammans till Guds godhet.

Stig uppför Guds berg med lovprisning!

TILLBEDJAN

Tillbed...tills härligheten kommer

**Tillbedjan -
den naturliga
fortsättningen
på lovprisningen**

...tro mig, den tid kommer då det varken är på här berget eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern. Ni tillber det som ni inte känner till. Vi tillber det vi känner till, eftersom frälsningen kommer från judarna. Men den tid kommer, ja, den är redan här, då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty så vill Fadern att man skall tillbe honom. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning.

Jesus

Jesus sa till sina lärjungar, att Han måste gå genom Samarien. Där satt Han med en kvinna vid brunnen och samtalade. Hon frågade Honom många frågor. Han gav henne en av de största uppenbarelserna.

Varför säger jag att detta var en av de största uppenbarelserna? Den visar vad Gud vill ha. Han söker tillbedjare. **Om du vill leva i härligheten, så måste du vara en tillbedjare.** Du måste tillbe Honom. *"Ty så vill Fadern att man skall tillbe honom."* Det är vad Han vill ha från jorden.

Den uppenbarelse som gavs till den samariska kvinnan betonas nu för Kristi Kropp över hela jorden genom den Helige Ande. Gud söker tillbedjare. Vi

tänker kanske, att vi alltid har varit tillbedjare. Varje söndagmorgon går vi till "gudstjänst". Vi deltar i liturgin eller gudstjänstordningen. Men det är möjligt att vara med i en "gudstjänst" utan att "tjäna" eller tillbe Gud.

Vi annonserar på anslagstavlan: **"Söndag morgon GUDSTJÄNST 11.00"**. Sanningen är att vi vanligtvis gör allt annat än tjänst inför Gud i våra gudstjänster. Relativt få hjärtan är uppriktigt upplyftade i tillbedjan och tjänst inför Gud i våra möten. Gud söker efter tillbedjare.

Tillbedjan hjälper oss att bli av med en mängd av livets andliga och naturliga frustrationer. Genom tillbedjan ger Gud oss en helhet av kropp, själ och ande. Gud förfinar vår förståelse av sann tillbedjan. Sann tillbedjan kommer från hjärtat, i kärlek och hängivenhet till Herren.

Under sextio- och sjuttiotalen förde Guds Ande fram budskapet om lovprisning. Och lovprisningen är väsentlig. Den är medlet genom vilket vi kommer in i Herrens närvaro. Vi går in i Hans portar med sång och i Hans gårdar med lov. Lovprisning är att gå in. Men förr visste vi ofta inte vad vi skulle göra härnäst, när vi väl kommit in. Antingen gjorde vi ingenting eller också ändrade vi på mötesordningen.

Det är ungefär som att göra ett besök i Vita Huset för att möta presidenten. Du får kanske göra stora ansträngningar för att få komma dit, gå genom alla

de rätta kanalerna för att få tillstånd. När det slutligen beviljas kör du upp framför Vita Huset och lägger märke till den vackra entrén. Efter några ögonblick visas du in i Ovala rummet. Du ser dig omkring litet och säger sen: "Okay, nu kan vi åka hem igen. Jag ville bara se hur det ser ut."

Skulle du lämna Vita Huset utan att ta tillfället i akt att träffa presidenten? Ja, det är vad vi gör mot Gud. Vi anstränger oss för att komma in i Hans närvaro. Men när vi väl kommer dit, ser vi oss bara omkring och säger: "Det var trevligt. Adjö då. Vi ses nästa gång." Varför har vi kommit? Är det inte för att tillbe Konungen i all Hans härlighet, i allt Hans majestät?

Herren låter oss veta att det inte finns någon särskild plats, där man måste tillbe. Man bygger speciella "Guds Hus" - och det är bra. Jag tycker om att tillbe Gud i en kyrkobyggnad, en plats för tillbedjan, en plats som är invigd och avsatt för att man ska möta Gud där.

För tillfället har vi gudstjänster i vårt hus i Jerusalem. Härligheten kommer ner där. Men om jag kan välja, så föredrar jag en avskild plats, tillägnad Herren. Detta motsäger kanske dem som förordar gudstjänster i hemmen. Men det väsentliga är inte platsen där vi tillber. Ett hjärta kan möta gud varhelst man vill möta Honom och när som helst. Du kan möta Honom i ett flygplan. Du kan möta Honom på kontoret, när du sitter vid ditt skrivbord.

De flesta av oss tillbringar mycket litet av denna kvalitetstid i Herrens närvaro. Ja, vi ber för nationerna. Ja, vi ber Gud välsigna sina tjänare. Vi ber för vår församlings program. Vi tror att Gud skall frälsa "folket på vår gata". Men när det gäller Honom och endast Honom, så har vi bara inte tid.

Herren vill ha ett folk som tillber Honom. Vad skall vi göra genom evighetens ändlösa tidsåldrar? Vi skall lovprisa och tillbe Honom. Låt oss börja nu.

Jag ser skillnaden mellan lovprisning och tillbedjan, som om jag deltog i palmsöndagsprocessionen. Jag förenar mig med andra, när vi tar av våra kappor och brer ut massor av dem på marken, så att Herren kan rida över dem. Vi bryter av palmkvistar och viftar med dem och strör dem också där Han drar fram. Vi ropar tillsammans med hela hopen: "Hosianna! Hosianna" Välsignad är han som kommer i Herrens namn!" Det är lovprisning.

Plötsligt får jag syn på en liten åsna som rör sig framåt längs palmsöndagsvägen. Den fortsätter sin väg tills den passerar precis framför mig. Den stannar. Jesus, Kungars Kung och Herrars Herre, sitter på åsnan. Han ser på mig. Han säger: "Ruth, jag älskar dig". Tårar strömmar nerför mina kinder.

Nu viftar jag inte längre med mitt palmblad och ropar "Hosianna!" Jag böjer mig ner i tillbedjan och säger: "Min Herre och min Gud". Det verkar som om folkmassan inte längre finns där. I själva verket är

folket fortfarande runt omkring mig. Andra viftar fortfarande med sina palmblad. De ropar fortfarande: "Hosianna!". Men jag är fullständigt omedveten om vad som händer runt om mig.

Han ser på mig och all evighetens kärlek fyller min själ. I detta ögonblick vet jag hur mycket Han älskar mig. Jag erfar Hans majestät på ett sätt som jag aldrig har erfarit det förut. Ingen behöver tala om för mig att Han är Kung. Jag vet det och jag tillber Honom, böjer mig inför Honom, erkänner Hans majestät, Hans konungsliga ställning.

Tillbedjan är du ensam med Gud. Mitt på den mest trafikerade gatan i stan, i den stökigaste restaurangen, när du har som mest att göra under dagen finner du små, korta ögonblick, då du kan vara ensam med Herren. Tacka Gud att det kan finnas många tillfällen under dagen, då det bara är du och Herren. Fastän mycket händer runt omkring dig, så stänger du in dig med Honom.

För ett antal år sedan hade en av våra bröder en vision, i vilken han såg folkskaror som närmade sig Guds tron. Dessa folkskaror kom under lovprisning från alla nationer i världen. Han undrade om det skulle finnas plats för honom vid tronen. Han fann, att han kom närmare och närmare. När han kom fram till tronen, föll han ner i tillbedjan. Han tittade sig omkring och blev medveten om att ingen annan var där. Det var bara han och Herren.

Hur kommer det att bli, när vi är där en gång i framtiden, som en del av mängden inför Honom ? Det kommer att bli precis som det är i sann tillbedjan. Många andra är där, men du vet inte att de är där. Du är ensam med Herren.

Herren har visat mig hur enkel tillbedjan är. I pingstkretsar upplevde vi vad som vanligtvis kallades "heliga stunder i Sion", när jag var barn. Vi hade möten, där Herren närvaro och härlighet manifesterades. Efteråt undrade vi hur vi skulle göra för att få uppleva det igen. Vi var inte säkra på hur.

Jag hade möten över hela England som förberedelse för ett möte i Royal Albert Hall i London, under beskydd av Lady Astor. Medan jag undervisade i en pingstkyrka en kväll om lovprisning och tillbedjan, upplevde vi en underbar närvaro av Gud. Pastorn sa till mig efteråt: "Det är bara en sak som bekymrar mig, syster Ruth. Hur upprepar vi detta?"

Jag tror, att varje pastor har upplevt samma känsla många gånger. Varje sångledare har upplevt den känslan. "Vi lyckades i kväll. Den sången hade smörjelse. Härligheten kom! Kan vi göra det igen nästa gång?" Eftersom en viss sång var smord i mötet förra kvällen, så försöker sångledaren med samma sång nästa gång och det misslyckas totalt. Gud tillåter detta att hända för att visa oss att härligheten inte finns i en sång. **Härligheten är i Hans närvaro.** Härligheten är Hans närvaro. När en pastor har haft

ett särskilt välsignat möte, vill han ofta försöka göra på exakt samma sätt igen. Och det fungerar inte.

Nu undervisar Gud oss om hemligheterna i Hans modell för tillbedjan. Om vi flödar efter Hans modell, så spelar det ingen roll vilken sång vi sjunger, den kommer i alla fall att föra med sig härligheten. Vi kan uppleva härligheten i varje möte.

En av de första hemligheterna i tillbedjan är att den skiljer sig från lovprisning. När jag lovprisar Herren, så *vill* jag lovprisa. När jag kommer in i Herrens hus, offerar jag mina läppar och jag *vill* lovprisa. Men att tillbe är inte en viljehandling. Tillbedjans ande måste komma in i ett möte och måste komma över dig.

Det hjälper att sjunga sånger som inte är alltför komplicerade. Andliga ting är enkla. Om ditt sinne måste vara upptaget av orden så är du alltför sysselsatt med att tänka. Din ande stiger inte uppåt. Vi vill att vår ande skall stiga upp i lovprisning, när smörjelsen ökar.

Använd en enkel kör. Bry dig inte om ordens eller innehållets skönhet. Bry dig inte om komplicerade tankar. Låt kören sjunga de invecklade sångerna. Låt församlingen prisa och tillbe i enkelhet och man kan förlora sig i tillbedjan.

Overheadprojektor är en välsignelse för besökare, som kanske inte kan körerna som används. Men om församlingen behöver hjälp av skärmen, så är musiken alltför komplicerad för sann tillbedjan. När du

sjunger enklare sånger, kommer tillbedjans ande att infinna sig.

Det finns fler vackra lovprisnings- och tillbedjanssånger tillgängliga för Kristi Kropp än någonsin tidigare. En sådan mångfald. Ett så stort urval. Använd dem för att föra in tillbedjans ande.

Jag känner att den faller över mina skuldror eller rör sig i djupet av min ande. När jag gör det, behöver ingen säga till mig: "Tillbed Gud". Även om vi sjunger de snabbaste sånger, så saktar min ande ner och jag är medveten om att det bara är jag och Herren. Jag tillber Honom.

När en sångledare är medveten om att smörjelsen har byggts upp så att tillbedjans ande kommer, bör han snabbt glida över till en liten sång av tillbedjan. Den bör ha färre ord än lovprisningssångerna. När du tillber, behöver du inte säga så mycket. Ni kvinnor pratar kanske på med era män - om barnen, räkningarna och annat som hör det dagliga livet till. Men när ni har en öm stund, så är jag säker på att orden är få och från hjärtat.

Nu talar ni inte om räkningarna. Ni talar inte om problemen. Ni talar inte om matinköpen. Ni talar inte om barnen och deras skola. Ni njuter bara av varandras närvaro. Vi måste göra detsamma när vi tillber Herren.

Lovprisningstjänsten ökar smörjelsen i mötet. Den förökar smörjelsen hos individen. Men tillbedjans-tjänsten frambringar härligheten. Lovprisning ger

smörjelsen att tillbe och tillbedjan frambringar smörjelsen av härlighet.

Liksom vi lovprisar tills tillbedjan kommer, så tillber vi, om vi vill uppleva härligheten, tills den kommer. När du lovprisar, kommer tillbedjan och om du vill har stort djup i din tillbedjan, då måste du ha en hög nivå av lovprisning, som gör det möjligt för dig att stiga upp till bergets topp.

Ibland när vi hunnit ungeför en fjärdedel av vägen uppför berget, säger vi: "Låt oss nu sjunga en sång av tillbedjan." Vi sjunger den. Vi uttalar orden, men tillber vi i våra hjärtan? Vi försöker tillbe, innan vi kommit in i tillbedjans atmosfär.

Vid andra tillfällen infinner sig denna atmosfär så lätt. Vi gråter inför Herren. Vi tillber Honom på djupet. Vi känner Hans majestät. Vi känner Hans konungslighet.

Med varje nytt steg av Gud kommer lovprisning. Tidigare har vi haft en liten mängd tillbedjan i proportion till lovprisningen. Det kommer att förändras allt eftersom väckelsen växer. Vi kommer att lovprisa mindre och tillbe mer.

När vi började sjunga den nya sången, sjunga spontant, lärde vi oss en mängd saker. Vi lärde oss mycket om vårt förhållande till Gud. Vi la märke till, att det var mycket lättare för oss att använda en fras, som hade ett verb i sig. "Herren helar; Han frälser; Han döper; Han tröstar; Han bryr sig om; Han

förser". Men i tillbedjan inriktar vi oss på Guds person, *vem* Han är, inte *vad* Han gör. När vi försökte tillbe utan att använda verben, upplevde vi långa perioder av tystnad. Då brukade vi återvända till våra vanliga lovprisningssånger med handlingsverb. Genom dem kunde vi röra oss tillbaka in i Herrens närvaro för att se vad Han ville visa oss. Det tog oss tid att lära oss tillbe Herrens *person*.

Om ditt förhållande till din man består i att han tjänar pengarna, tar ut soporna, kör bilen, uträttar vissa ärenden, då är det inte mycket till förhållande. Så är det i många äktenskap. Det är ett verbförhållande, baserat på vad han gör.

Många män i sin tur säger om sina fruar: "Hon lagar underbar mat. Hon håller huset rent. Hon bryr sig om barnen." Innan ni var gifta, lagade hon maten då? Städade hon huset? Tog hon hand om barnen? Vad var det som fick dig att älska henne?

"Jo, det var hennes blåa ögon."

Har du glömt att hon fortfarande har blåa ögon?

"Jo, det var hennes leende."

Har du glömt att hon fortfarande har kvar sitt leende?

"Det fanns något underbart och fascinerande i hennes personlighet."

Kvinnor glömmer också vad det var som gjorde dem förälskade i sina män.

"O, det var sättet han stod på. Det var något visst

med honom. Jag kunde känna hans styrka." Det var så hon tänkte om honom, innan de blev gifta. Efteråt tänker hon bara på vad han gör. Han tänker bara på vad hon gör.

Det är samma sak med vårt förhållande till Herren. När vi först mötte Honom, hade Han inte gjort något för oss som vi var medvetna om. Men vi såg att Han var underbar. "Åh, jag älskar Honom av hela mitt hjärta", brukar nyomvända säga.

När vi har varit frälsta en tid, tänker vi på Honom på ett annat sätt: "Han frälste mig. Han fyllde mig med den Helige Ande. Han helar mig när jag är sjuk." Men Han som *person* då?

"När jag behövde Honom för att kunna betala mina räkningar, så gav Han mig pengar." Men Herren som *person* då?

Vår lovprisning är verborienterad. Vi glömmer *vem* Han är. Om vi blev förälskade i Honom utan att känna Honom, skulle det inte föra med sig ett närmare förhållande av kärlek och tillbedjan, om vi lärde känna Honom? Änglarna i himlen tillber och de har aldrig blivit förlossade. De tillber på grund av Herrens *person*. De tillber därför att de känner Honom, inte för att de har blivit frälsta, helade eller fyllda av den Helige Ande.

Jag förringar inte lovprisning av Gud för vad Han gör. Vi får aldrig försumma det. Jag betonar bara, att Gud vill, att vi skall känna Honom som var, som är

och som skall komma, att vi skall känna Hans närvaro, komma in i Hans närvaro på ett sådant sätt, att vi vill tillbe Honom i helighetens skönhet på Hans heliga berg. Hans vilja för oss är, att vi skall söka efter att vara tillbedjare framför allt annat.

Jag blev intervjuad i England av en man som arbetar för det engelska parlamentet och som reser till Europaparlamentet och till parlamenten i olika andra europeiska länder. När han hört lite av vad Gud har gjort för mig, frågade han: "Vad strävar ni efter för framtiden?"

Jag trodde, att han syftade på vårt kommande möte i Royal Albert Hall. Så jag svarade: "Vi tror att när människorna kommer och tillber i Anden, så skall ett stort härlighetsmoln komma över Royal Albert Hall, över London och över hela England. Vi tror, att det skall välsigna och förändra nationer och frambringa väckelse."

"Nej! Nej!", sa han. "Jag menade inte era förhoppningar beträffande detta mötet. Eftersom ni har haft så många underbara upplevelser i livet och mött så många underbara människor (han la ut texten om detta) - så vill jag veta - vilka är era egna mål för framtiden?"

"Jag vill bara vara en tillbedjare", sa jag till honom, "och jag önskar att Gud ger mig förmågan att vida-rebefordra önskan att tillbe till andra."

Jag menade det. Om Fadern söker tillbedjare, så

behöver du och jag vara de som ger gensvar till Faderns hjärta och tillber Honom i Ande och i sanning. Låt inte en dag gå utan att du tillber Honom.

Inom den karismatiska rörelsen brukar vi som har en protestantisk bakgrund vara underbart duktiga på lovprisning, men de flesta av oss är inte särskilt starka tillbedjare. Katolikerna vet hur man tillber, men de har inte varit särskilthängivna lovprisare. De behöver lära sig hur man lovprisar. Och vi behöver lära oss hur man tillber. När de lär sig hur man lovprisar och vi lär oss hur man tillber, kommer vi framåt i oerhörd styrka.

Det är tillbedjan som frambringar härligheten och Guds yttersta önskan är att Herrens härlighet *"övertäcker jorden som vattnen övertäcker havet"*. Härligheten skall falla ner som snö. Lovprisarna lovprisar tills tillbedjans ande kommer. Tillbedjarna tillber tills härligheten är manifesterad.

Vi kan föra in härligheten över våra röster. Vi kan föra in härligheten i våra möten, in i våra hem, in i ett samhälle, in i en stad, in över våra röster. Först ger vi vår röst i lovprisning, sedan ger vi vår röst i tillbedjan och slutligen låter vi Guds härlighet bli uppenbarad i oss.

Min mamma ställde sig upp en morgon mitt undet det att jag höll på att undervisa under vinterlägret i Virginia i februari 1989 och började profetera. Hon såg en vision om väckelsen under den sista tiden.

Gud visade henne, att den sista väckelsen skulle bli större än någonting vi hade sett sedan korsfästelsen och uppståndelsen. Det är mäktigt, eller hur? Större än Azusa Street. Större än 1948. Större än pingstdagen. Pingsten var förstlingsfrukten. Jag tror, att vi är vid randen av denna väckelse, i början av denna Guds dag. Sättet att göra sig redo för den väckelsen är genom lovprisning och tillbedjan.

Ingen bok har skrivits om vad Gud står i begrepp att göra. Ingen har gått den här vägen tidigare och kan säga till oss: "Ta av åt höger, sedan åt vänster och gå sedan rakt fram". Vi kommer att veta vilken väg vi skall ta, om vi har varit i Hans närvaro i Anden, om vi har lärt oss att ha det skönt med Honom, tillitsfulla och avslappnade.

Tillbe Honom!

**Att tillbe Konungen -
Majestät**

Vem är då ärans konung? Det är Herren, stark och väldig, Herren väldig i strid.

David

När vi börjar tillbe, kommer många att ha sin första vision av Herrens fötter. Visionen börjar ofta vid Hans fötter. När vi ser Hans fötter, så tillber vi vid Hans fötter, vi tvättar Hans fötter med våra tårar, vi håller väldoftande olja över Hans fötter. Vi tillber vid Hans tron. Vi börjar känna Honom i Hans kungliga ställning.

Och strax kom jag i hänryckning, och se, en tron stod i himlen och någon satt på tronen, och han som satt där syntes mig lik jaspis och karneol, och kring tronen var en regnbåge, som var som smaragd. Och runt om tronen såg jag tjugofyra troner, och på tronerna satt tjugofyra äldste,

klädda i vita kläder och med kransar av guld på huvudet. Från tronen kom det blixtar och dån och åska, och sju facklor brann framför tronen, det är Guds sju andar, och framför tronen låg liksom ett hav av glas, som av kristall.

Mitt för tronen och runt om tronen var fyra varelser som hade fullt med ögon, både framtill och baktill. Den första varelsen liknade ett lejon, den andra en ungtjur, den tredje hade ett ansikte som en människa, och den fjärde liknade en flygande örn. De fyra varelserna hade vardera sex vingor, och de hade fullt med ögon, utåt och inåt. Utan att vila säger de dag och natt:

Helig, helig, helig är Herren Gud allhärskaren, han som var och som är och som kommer.

Och när dessa varelser hyllar och ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då skall de tjugofyra äldste falla ner inför honom som sitter på tronen och tillbe honom som lever i evigheters evighet och lägga sina kransar framför tronen och säga:

Du, vår Herre och Gud, är värdig att ta emot härligheten och äran och makten. Ty du har skapat världen, och genom din vilja blev den till och skapades den.

Uppenbarelseboken 4:2-11

Johannes såg Guds folk om och om igen som

tillbedjare. I detta avsnitt såg han de levande varelserna tillbe Gud. Han såg de tjugofyra äldste lägga ner sina kransar inför Herren. De tillbad. Han hörde dem ropa: *"Du är värdig att ta emot härligheten och äran och makten."*

Så sent som i sista kapitlet sa han:

Jag, Johannes, är den som hört och sett detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ner för att tillbe ängeln som hade visat det för mig. Men han sade till mig: "Nej, inte så. Jag är Guds tjänare liksom du och dina bröder profeterna och alla de som tar vara på orden i denna bok. Gud skall du tillbe." Uppenbarelsboken 22:8-9

Efter att ha blivit upptagen i härligheten, ha sett allt som skall ske, ha fått den största insikten av alla i sin generation, fick Johannes det enkla budskapet: *"Gud skall du tillbe."*

Vid det laget borde han haft en fil. dr. i Uppenbarelse. Varför det enkla budskapet: *"Gud skall du tillbe."* Det är ju trots allt så grundläggande. Tillber vi inte Gud redan? Vi blir så upptagna, att vi glömmer att Guds budskap är enkelheten i att tillbe Honom.

Han vill lära oss genom Sin Ande hur vi skall vara tillbedjare. Han vill låta Sin Ande verka på oss, så att vi växer mer och mer, så att det vi erbjuder Honom är acceptabelt i Hans ögon.

En dag skall alla nationer samlas i Jerusalem för att tillbe Herren, Kungars Kung och Herrars Herre. Jag vill vara där den dagen.

Den aktivitet som Johannes bevittnade var "runt om tronen", "från tronen", "framför tronen" och "mitt för tronen".

De flesta kristna känner bara till ett ställe i Bibeln om Guds tron. Om du ber dem att citera något, svarar de med:

Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp.   Hebreerbrevet 4:16

När det är dags att be, säger vi: "Låt oss frimodigt träda fram till nådens tron och låta Herren få veta alla våra önskningar." Vi är inriktade på önskningar. Det finns ett område i Gud som är så stort, att våra önskningar förbleknar. Även om du skulle komma med ett dussintal önskningar och han frågar efter att du har tillbett: "Var det något du ville säga till Mig?", så svarar du: "Nej, Herre".

"Var det något du ville fråga Mig?"

"Nej, Herre!" Inga frågor, inga önskningar. Alla behov har blivit tillfredsställda.

I Hans närvaro blir de ting som tycktes stora för oss så obetydliga. Vi undrar, varför vi låter djävulen

kämpa mot oss om den saken, göra den så viktig och blåsa upp den så mycket.

När vi är i Guds närvaro, blir de ting som vi tycker är obetydliga stora. Han visar oss Sin sanna omsorg. Han låter oss veta: "Jag har verkligen omsorg om Israel. Israel är inte längst ner på Min lista. Jag har verkligen omsorg om Kina. Jag vill att det skall vara överst på din lista."

Genom tillbedjan sker en större förändring än på något annat sätt. Om du vill bli förändrad, så är tillbedjan nyckeln. När du tillber ser du in i Hans ansikte och du förändras från härlighet till härlighet. Vi blir lika det som vi tillber. Vi blir lika Honom, som vi tillber.

Jag kan sätta mig ner och läsa varje bok om helighet och jag kan kanske bilda mig en uppfattning om den. Men jag kan tillbe en minut och känna Hans helighet och veta vad den är. Inte bara det - jag kan studera om helighet och bli arg, medan jag gör det. Men jag kan tillbe och önska att bli lik Honom.

Och konung David stod upp från sin plats och sade: "Hör mig, mina bröder och mitt folk. Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus till vilostad för Herrens förbundsark och för vår Guds fotapall och jag hade skaffat förråd till byggnadsverket."

1 Krönikeboken 28:2

Platsen för tillbedjan är Herrens fotapall.

Låt oss gå in i hans boning, tillbe vid hans fotapall.

Psalm 132:7

En del människor har inte kommit in i lovprisning trots det upplivande av lovprisningen som vi har upplevt under de senaste trettio åren. Gud för dem in i lovprisning. En del har ännu inte rört sig in i åttiotalets uppenbarelse om tillbedjan. Så Herren lär dem. En del av oss hungrar efter härligheten. Härligheten är Guds uppenbarelse för nittioalet. Vi är redo att tillbe vid Hans fotapall.

Varje möte behöver både lovprisning och tillbedjan. Vi lovprisar tills tillbedjans ande kommer och sedan tillber vi tills härligheten kommer. Lovprisning ökar smörjelsen. Men tillbedjan för Guds majestet in mitt ibland folket. Lovprisningen är vanligtvis mer översvallande, mer ordrik. Tillbedjan har den heliga tystnaden, är mindre ordrik, ibland t o m helt utan ord. Ibland utgjuter vi våra hjärtan inför Herren under total tystnad.

Den tjugofjärde Psalmen säger: "Ärans (*Härlighetens*) konung må draga därin". Sedan du har höjt dina portars huvuden och höjt upp de eviga dörrarna kommer Härlighetens Konung in. Vem talar Psalmen om? Det är mycket klart: "Det är Herren, stark och väldig, Herren, väldig i strid. Det är Herren Sebaot, han

är ärans (härlighetens) konung." När vi lovprisar och tillber kommer Han in.

Vi känner Honom som Frälsare. Vi känner Honom som Helare. Vi känner Honom som den som döper i Helig Ande. Vi känner Honom som Försörjare, Jehova Jirah. Vi känner Honom med andra förmågor. Nu är det dags att känna Honom som Ärans, Härlighetens Konung.

Varje erfarenhet i Gud har ett och samma syfte och det syftet är att vi skall känna Honom.

Vi lever av tro, fullständigt beroende av Herren för våra dagliga behov, inte för att vi inte kan hitta något annat sätt att försörja oss. Det skulle vi kunna. Vi lever av tro, eftersom vi vill känna Honom som Försörjare. Vi vill ha den ständiga tillförsikten, att Han vakar över våra livs angelägenheter.

När vi förtröstar på Honom som Helare, är det inte för att det inte finns några andra alternativ. Det finns andra alternativ. Men vi vill känna Honom som Helare.

Och vi kommer att känna Honom som Härlighetens Konung.

Den fantastiska bild som man kan se i Uppenbarelseboken är av Härlighetens Konung, som kommer för att möta sin underbara Församling. Han kommer för att möta en Församling, som känner Honom som Härlighetens Konung. Han utkämpar våra krig. Han är Härskarornas Herre, mäktig i strid. Det är bara i

härlighetens rike, som vi kan leva på en plats, där Han utkämpar alla våra strider för oss.

I sin högra hand höll han sju stjärnor, och ur hans mun kom ett skarpt, tveeggat svärd, och hans ansikte var som solen när den lyser i sin kraft. Uppenbarelseboken 1:16

Ge Honom striderna och problemen. Han är mäktig att ta itu med dem. Känn Konungen i Hans makt.

Kanada har ett nära förhållande till England. Paul, den unge sonen till pastor Lucas i Calgary, älskar den kungliga familjen varmt. Han har ingående studerat familjen. Vid varje födelsedag och varje jul ger hans föräldrar honom ännu en kalender, ännu ett aktuellt magasin om den kungliga familjen, komplett med prisbelönta fotografier. De är mycket dyra, men hans kärlek är så stark, att hans föräldrar inte vågar göra honom besviken.

Vi har ett ännu större privilegium. Det är oss givet, att känna Konungen och Hans rike. Det är oss givet, att känna till allt som hör till Konungen och riket. Du kan känna till himmelens palats och Herrens gårdar lika väl som en person i England kan känna till Buckingham Palace, Windsor Castle och Balmoral, den kungliga familjens sommarhem. Det är oss givet att känna till Guds rikets mysterier.

Många gånger när vi talar om att ha rikets nycklar

blir vi inriktade på handling. Och det är sant att det finns nycklar till riket som frambringar handling:

Allt du binder på jorden skall vara bundet i himlen.   Matteus evangeliet 16:19

Men vi måste vara inriktade mot Konungen och riket, inte bara mot rikets gärningar.

Jag har haft en del underbara upplevelser med kungligheter. Det finns något mycket underbart och mystiskt med deras ställning.

Gud gav mig privilegiet att två gånger få besöka och betjäna Kejsare Haile Selassie av Etiopien med profetior. Den andra gången jag reste dit, talade Gud till mig och sa: "Ruth, jag skall hedra dig den här gången mer än jag gjorde den första gången". Jag tyckte, att jag hade blivit högt hedrad första gången. Kejsaren hade inte bara tagit emot mig, utan senare också tagit emot vår vän Sarah Rush.

Vid detta andra tillfälle anlände jag en morgon och måste flyga därifrån nästa morgon. Mina vänner sa: "Ruth, du är dåraktig, komma och tro att du skall få besöka Kejsaren på en viss dag, när han inte ens vet att du kommer".

Allt jag kunde säga var: "Detta var den tidtabell Gud gav mig. Jag kunde bara flyga hit med detta planet och flyga härifrån i morgon på morgonen, om jag skall hålla Hans tidtabell".

Trots deras tvivel ringde jag upp palatset och talade med palatsministern, Hans Excellens Teferawerk. Han sa: "Jag är ledsen, men Kejsaren har ett möte med ministerrådet". Och han började räkna upp alla andra sammanträden han hade den dagen.

Jag sa: "Ers Excellens, var snäll och gör vad ni kan".

På eftermiddagen kallades jag till palatset. Första gången hade jag varit i Stora Palatset, i audienssalen där Kejsaren tog emot ambassadörer och diplomater. Den här gången inbjöd han mig till Jubileumpalatset, sitt hem. Jag var mycket hedrad. Hans lilla hund, Lou Lou, var där. Lou Lou och jag lekte. Förresten hedrades Lou Lou med att vara den enda hund, som någonsin släppts in i Disneyland.

Kejsaren sa senare till mig: "Ruth, när Gud ger dig ett ord till något statsöverhuvud, så tveka inte att resa och överlämna det". Jag kände, att det var troligen en av de starkaste indikationerna på hur mitt besök hade betjänat honom.

Jag tror, att jag var en av de sista som betjänade honom, innan problemen började. I profetian gav Gud honom en förvarning om vad som skulle hända och gav honom ett svar.

I en kungs närvaro finns det en stark känsla av majestät och vördnad.

*När jag såg honom, föll jag ner som död för hans
fötter. Och han lade sin högra hand på mig och*

sade: "Var inte rädd. Jag är den förste och den siste och den som lever. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet, och jag har nycklarna till döden och dödsriket.

Uppenbarelsboken 1:17-18

Det finns en underbar sång, som kom till under femtotalets väckelse:

*Se, vad slags människa är detta,
Som står mellan Gud och människan?*

Hans ögon är som eldlågor.

Han håller en solfjäder i sin hand.

Johannes såg Honom i de sju församlingarna

Som solen när den lyser i sin kraft

Se! Vad slags människa är detta?

Vad slags människa är Han?

Kör:

Han är härlighetens Herre.

Han är den store Jag Är.

Alfa och Omega,

Begynnelsen och Änden.

Hans namn är Underbar.

Han är Fridsfursten.

Han är den evige Fadern

genom hela evigheten

— Phyllis Speers

Konungen inger respekt och vördnad. Men att tjäna Konungen är inget man behöver frukta. Jag förstår inte, varför vi tror, att Guds vilja alltid måste vara något svårt. Många kristna är så förvirrade på den här punkten, att om något är svårt, så tror de att det måste vara Guds vilja.

Att tjäna Konungen är en glädje. Jag har varit så välsignad. Guds vilja har varit en glädje. Den har varit fylld av välbehag. Det är sant, att den ena dagen har jag varit i ett palats, nästa dag sov jag kanske på ett jordgolv i någon avlägsen by. Båda erfarenheterna var lika givande. När man reser som ambassadör för Kungars Kung betyder livets omständigheter ingenting.

Härlighetens Konung förtjänar en utvald generation. Han förtjänar ett konungsligt prästerskap. Han förtjänar en helig nation. Han förtjänar ett speciellt folk. Han förtjänar, att ni *"skall förkunna hans storverk. Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus"*. (1 Petrusbrevet 2:9)

Böj dig inför Honom.

Tillbed Konungen!

**Att tillbe den älskade -
Intimitet**

*Kyssar give han mig, kyssar av sin mun!
Ty din kärlek är mer ljuv än vin.
Ljuv är doften av dina salvor,
ja, en utgjuten salva är ditt namn;
fördenskull har tärnorna dig kär.*

Salomo

Under den första tiden, som jag utvecklade ett förhållande till Herren i tillbedjan, såg jag ofta Hans fötter när jag böjde mig inför Honom. Det tycktes vara så långt min tro kunde nå i tillbedjan. Men när min tro växte till, lämnade Han mig inte där vid Sina fötter. Bit för bit växte relationen till, tills jag stod i Hans närvaro och såg Honom ansikte mot ansikte.

Vi börjar med att känna Honom som Konung. Det är i sig underbart. Men Han vill ta oss vidare. Han vill att vi skall känna Honom, inte bara som Konung, men som Himmelsk Brudgum. Han vill att vi skall känna Honom som den Älskade, våra själars Älskare och den som våra själar älskar.

När vi tillber, utgjuter vi våra hjärtan inför Honom. Vi utgjuter vår kärlek inför Honom. Våra hjärtans

djupa skrymslen rörs av Honom. Vi i västvärlden tvekar att låta våra känslor flöda. Vi undertrycker dem ständigt, tills de behöver väckas upp igen. Gud vill att alla våra sinnen skall vara levande mot Honom. Han vill att du skall bli hänförd av beröringen av Hans hand. Han vill att du skall bli hänförd vid åsynen av Hans ansikte. Han vill att du skall bli djupt berörd när Han kommer nära.

När människor börjar tillbe och de finner att de inte är så berörda av Guds närvaro som de borde vara, så uppmuntrar jag dem att fasta lite. Fastandet dämpar det naturliga och ökar ens känslighet i Anden. Man utvecklar en skärpa. Den förlöser de känslor, som vi gång på gång har undertryckt.

När den Helige Andes andedräkt blåser över dig, bör det bli ett omedelbart gensvar från din sida. "Jag älskar Dig, Herre. Jag tillber Dig. Jag ärar Dig." Låt din mun bli en snabb skrivares penna. Utgjut din själ för Honom.

Du känner det kanske som om alla andra kan tillbe bättre än du. Alla andra tycks så värtaliga, uttrycka sig så fint, medan du kämpar med dina begränsningar. Det är inte sant. De kanske kan göra en bättre pizza än du. De kanske kan klara av ett visst arbete bättre än du. Men - din tillbedjan är särpräglad, den är på ett unikt sätt "DU". Den berör Guds hjärta. Han längtar efter att höra DINA ord av kärlek, uttryckt från DITT hjärta, suckarna från DIN ande. Även om det tar sig mycket enkla uttryck, t o m i suckar, så jämför dig inte med andra. Gud vill ha DIN tillbedjan.

Din make gifte sig med dig, eftersom han älskade dig. Det var inte för att det inte fanns miljontals andra kvinnor. Hans hjärta drogs till dig. På liknande sätt dras Guds hjärta till oss individuellt, som om det inte fanns någon annan i världen. Du kanske säger: "Han har alla andra kristna som älskar Honom." Men Han är inte tillfredsställd, om inte DU utgjuter DIN kärlek till Honom. Du kan inte vänta dig att någon syster i kören skall tillbe åt dig. Du måste göra det själv. Han väntar på DIG.

Ropa ut i Hans närvaro, inte av smärta utan i hänryckning. Han vill att vi skall känna den hänryckning det innebär att ha detta intima förhållande till Honom. Tillbe och upphöj Honom. Böj dig inför Honom. Fadern söker tillbedjare.

Som tillbedjare behöver vi lära känna den fantastiska boken om tillbedjan, Höga Visan. Lär känna den tills den blir en del av dig. Efter ett tag kommer det nästan att kännas, som om det var du som skrev den. Salomo kom bara lite före dig och skrev ner den. Först känner du det kanske som om att du önskade att du hade förmåga att skriva den. Senare, när du kommer mer och mer in i tillbedjan, kommer du att veta, att du skulle ha kunnat skriva den, eftersom du kommer att ha samma erfarenheter - då Gud får läpparna hos en som "låg och sov" att tala. Gud vill öppna ditt hjärta och vidröra din varelses innersta på exakt samma sätt.

På hebreiska kallar vi denna bok "Shir Hashirim", "Sångernas sång" i stället för "Salomos Höga Visa".

Var inte rädd för dess ord:

Kyssar må han ge mig, kyssar av sin mun!

Ty din kärlek är mer ljuv än vin.

Ljuv är doften av dina salvor, ja, en

utgjuten salva är ditt namn, därför har

flickorna dig kär.

Höga Visan 1:2-3

Nyligen fann arkeologer som grävde i Israel en tvåtusen år gammal flaska, som fortfarande innehöll olja. De rapporterade att oljan var som honung till konsistensen och de är säkra på, att detta var den typ av olja som användes till den prästerliga smörjelsen.

Vi föreställer oss vanligen den heliga smörjelseoljan som tunnflytande. Den var tjock, klabbig, tung och trögflytande. Vilken underbar olja! "*En utgjuten salva är ditt namn.*"

Bli så förälskad i Jesus att du blir aktsam, när du säger Hans namn. Säg det alltid med kärlek och uttrycksfullt. Ibland är den främsta tillbedjan att bara viska "Jesus", att bara säga Hans namn och låta Hans namns väldoft fylla din själ. Jag har varit med på möten, då Guds väldoft plötsligt har fyllt hela lokalen. Han har vandrat ibland oss, när vi uttalade Hans namn.

På våren 1989 var jag i ett sådant möte. Plötsligt var det som om någon hade öppnat den dyrbaraste parfymflaska och hållt ut parfymen. Det var något som Paris aldrig skulle kunna göra efter. När väldoft

fyllde rummet, fanns där en förnimmelse av Guds härlighet. Det var underbart.

För flera år sedan gick Syster Janet Saunders och jag tillsammans till Den Heliga Gravens kyrka i Jerusalem på Långfredagen. Den heliga veckan är mycket speciell i Jerusalem, till och med mer speciell än julen i Betlehem. Vi är ofta med om fottvagningsgudstjänsten på gården på torsdagen, men vi går inte alltid på Långfredagen, eftersom där är otroligt mycket folk. Den dagen trängde jag mig genom folkmassorna fram till "smörjelsestenen", där de enligt traditionen lade Jesus (när de tagit ner Honom från korset) för att smörja Honom och lägga kryddor på Hans kropp före begravningen. Vad jag såg där var djupt rörande. Ödmjuka pilgrimer från Cypern, Rhodos, Kreta och Grekland, liksom från Jerusalem, hade var och en kommit med en flaska dyrbar parfym. Jag såg hur de gick fram till smörjelsestenen, öppnade flaskorna och hällde ut parfymen utan att tveka, till sista droppen.

Några tog blommor, krossade kronbladen och spred ut dem. Där fanns rosor och nejlikor m fl, som blandade sina olika dofter.

De tillbedjande människorna grät. Min icke-liturgiska bakgrund hade inte förberett mig för en sådan syn. Men min ande var djupt berörd. Jag stod där i timmar och grät. Jag tänkte: "Jesus, under alla de år jag tjänat Dig har jag aldrig bevittnat en sådan kärlek, som har utgjutits över Dig av så många människor på en gång." Jag var bara ledsen, att jag inte hade vetat

det i förväg, så att jag också kunde tagit en flaska parfym att utgjuta till Herren.

Förra Långfredagen var vi mycket upptagna. Flera turistgrupper hade varit i stan veckan före. Vi hade gudstjänst både fredag morgon och kväll. Jag tänkte hela dagen, att jag skulle vilja gå ner till Den Heliga Gravens kyrka. Men jag hann inte med det.

När Syster Paracleta (en ödmjuk nunna från en kunglig nigeriansk familj) kom till gudstjänsten vid soluppgången på påskdagen kom jag på att jag inte hade sett henne under hela veckan.

"Älskling, var har du varit?", frågade jag.

"Åh, mama mia", ropade hon upphetsat på italienska (hon bodde och studerade i Rom ett tag). "Jag har varit i Den Heliga Gravens kyrka under hela stilla veckan. Jag stannade där under natten och bad natt och dag."

Hon kunde knappt tygla sin upphetsning, när hon fortsatte: "Kommer du ihåg parfymen du hade med till oss, när du kom tillbaka från din senaste resa till Amerika? Jag sparade min. Jag använde inte en droppe av den. Jag tog med den till smörjelsestenen i fredags. Jag var så hänförd över att ha en parfym att ge till Herren. Jag öppnade flaskan och hällde ut all parfymen."

Jag var glad att någon jag kände hade hällt ut den. Jag kände det som om jag hade varit där och hällt ut min egen parfym.

När du och jag tillber, öppnar vi vår parfymflaska och häller ut den. Låt oss inte vara knussliga på något

sätt, så vi bara ger Honom ett eller annat stänk. Låt oss vara slösaktiga. Låt oss vara generösa. Låt oss låta kärlek flöda fram från djupet av vår varelse. Låt oss tillbe Honom med ord av kärlek. Han är värdig! Tillbe Honom!

Vad vill du vara? Jag vill vara en tillbedjare.

Vad har du för ambitioner för framtiden? Jag vill vara en tillbedjare.

Vad söker Fadern? Fadern söker tillbedjare.

Gud vill lära oss hur vi skall tillbe. Han vill smörja oss för tillbedjan. Han vill skapa tillbedjan i oss. Han vill vidröra vår innersta varelse och låta oss bli dem som verkligen tillber Honom i Ande och sanning.

En gång när jag undervisade katolska vänner i England i detta ämne, sa en av dem: "Det förvånar mig att du lägger tonvikten på Höga Visan och Uppenbarelsboken. Detta var de två böcker, som tidigare århundradens stora heliga män, kyrkofäderna, var väl förtrogna med. Många människor läser inte Höga Visan, eftersom de inte förstår den och många människor läser Uppenbarelsboken bara utifrån olyckorna och den sista tidens händelser, snarare än från härlighetsaspekten."

Höga Visan är ingen allegori. Om du någon gång har läst ett kärleksbrev eller en dialog där du såg:

Han sa: "..."

Hon sa: "..."

Han sa: "..."

Hon sa: "..."

Han sa: "..."

Hon sa: "..."

... och sedan en kommentar om vad han sa och om vad hon sa, så borde du inte ha några problem med den här boken. Det är Brudgummens kärleksdikt till Bruden och Brudens till Brudgummen.

En del säger: "Jag kan inte läsa sådana ord." Det var en broder i vår gemenskap som alltid ryggade tillbaka, när jag undervisade om Höga Visan. De ömma orden gjorde honom förlägen.

"Skulle Herren säga: '*Du är min älskade, du är min duva*'?", undrade han. Han var inte den ende som brukade ha svårt med att läsa de orden högt. Då började Herren ge honom en ny och underbar erfarenhet. Han började profetera i poesi. Han hade troligen inte läst mycket poesi tidigare. Ändå kom hans profetior ut i vacker poetisk form. Han brukade sitta och gråta, överväldigad av den skönhet, som Gud frambringade från hans grova läppar.

Gud vill att du skall ha förmågan att tala ord av kärlek till Honom. Jag är säker på att de flesta av oss inte har talat till Honom så ömt som Han skulle önska. Låt oss göra det i framtiden. Att läsa Höga Visan kommer att hjälpa dig. Det kommer att utöka din förmåga att ära och tillbe. Det kommer att ge dig en förmåga att tala om för Herren, hur mycket du älskar Honom. En del av beskrivningarna av Herren som man finner där är så vackra.

*Min vän är för mig ett myrragömmе,
som jag bär vid mitt bröst.
Min vän är för mig en klase
cyperblommor från En-Gedis vingårdar.
Vad du är skön, min älskade!
Vad du är skön! Dina ögon är duvor.
Vad du är skön, min vän!
Ja, ljuvlig är du, och grönskande är
vårt viloläger.*

1:13-16

*Som ett äppelträd bland vildmarkens
träd, så är min vän bland ynglingar,
ljuvligt är mig att sitta i dess skugga,
och söt är dess frukt för min mun.*

2:3

*Hör, där är min vän!
Ja, där kommer han, springande över
bergen, hoppande fram på höjderna.
Lik en gasell är min vän eller lik en ung hjort.
Se, nu står han där bakom vår vägg,
han blickar in genom fönstret, han
skådar genom gallret.*

2:8-9

*Vad är det som kommer hitupp från
öknen som i stoder av rök,
kringdoftat av myrra och rökelse och
alla slags köpmannakryddor?*

3:6

*Vad är då din vän förmer än andra
vänner, du skönaste bland kvinnor?*

*Vad är din vän förmer än andra
vänner, eftersom du så befaller oss?
Min vän är strålande vit och röd,
härlig framför tio tusen.*

*Hans huvud är finaste guld, hans
lockar palmträdsvippor, och svarta
som korpen.*

*Hans ögon liknar duvor invid
vattenbäckar, duvor som badar sig i
vattenbäckar, duvor som badar sig i
mjölk och sitter invid bräddfull rand.*

*Hans kinder liknar vällustrika
blomstersängar,
skrin med doftande kryddor.*

*Hans läppar är röda liljor, de dryper
av flytande myrra.*

*Hans händer är stavar av guld, besatta
med krysoliter.*

*Hans midja är formad av elfenben,
övertäckt med safirer.*

*Hans ben är pelare av vitaste marmor,
som vilar på fotstycken
av finaste guld.*

*Att se honom är som att se Libanon,
ståtlig är han som en ceder.*

*Hans mun är idel sötma, hela hans
väsende är ljuvlighet.*

*Sådan är min vän, ja, sådan är min
älskade, ni Jerusalems döttrar.*

5:9-16

Det finns ett syfte i allt detta. Han vill att du skall se

på Hans ansikte. Han vill att du skall se Hans ögon. Han vill att du skall se Hans kinder. Han vill att du känner Honom på sätt som du hittills inte har känt Honom på.

Judarna tror, att Höga Visan gavs vid invigningen av Templet. En del säger, att Höga Visan var viktigare än Templet. Fastän det är en kort bok, har den varit en sådan välsignelse för oss.

Om du har kassettband med inläsning av Bibeln, så leta upp det med Höga Visan. Sätt det i kassettspelaren i din bil och lyssna på det om och om igen. Låt det komma in i din ande. När du tillber, kommer du då att finna, att du har ett nytt djup, när du uttrycker dig.

Gud vill väcka ditt hjärta till kärlek. Han vill väcka ditt hjärta till att dyrka Honom. Han vill väcka i dig förmågan att tillbe Honom.

I sin bok "The Fourth Wall, Jerusalem and China" (Den fjärde muren, Jerusalem och Kina) har Susan berättat om den kinesiska kyrkan. Tre-självrörelsen är den erkända kyrkan i Kina och har blivit hårt kritiserad av en del människor i väst, som har trott att den är ett redskap för regeringen. Vi tror inte att det är så.

Jag har varit i många av de officiella kyrkorna över hela Kina och upptäckte, att det är den enda kyrka i världen, där alla i lokalen ber, när man säger till folket: "Låt oss be". De ber inte hörbart, men man kan se bönens ande över dem. Vad underbart det är att se en hel församling, där ingen ser sig omkring, ingen dagdrömmer eller planerar matsedeln för kvällens

middag eller gör upp andra planer. De ber. De är försjunkna i bön.

Sann tillbedjan är sådan. Vi måste kunna gå hem från Herrens hus och veta, att vid något tillfälle under gudstjänsten har vi utgjutit våra hjärtan i kärlek och dyrkan och tillbedjan inför Honom. Om vi bestämmer oss för att vi aldrig skall gå till Herrens Hus utan att utgjuta vår andes djup till Honom i tillbedjan, så kommer Han att bli glad. Han gläder sig över ett folk som gläder sig i Honom - inte bara över vad Han gör för oss - utan över Vem Han är.

Tillbedjan är en hjärtats inställning, där hjärtat böjer sig inför Gud. Ingen annan är närvarande. Det finns inga andra tankar i ditt sinne än Gud. Du har inte kommit för att be om något. Du har inte kommit med något önskemål. Du har inte kommit för att du behöver helande. Du har inte kommit på grund av något annat behov. Du har kommit eftersom du älskar Honom så mycket och du känner behov av att uttrycka denna kärlek. Tillbedjan är en kärleksstund. Han utgjuter Sin kärlek över oss och vi utgjuter vår kärlek till Honom.

Den väntande Bruden i Höga Visan säger inte: "Jag älskar Honom eftersom Han har helat mig; Han frälste mig; Han förlossade mig; Han satte mig fri; Han förde mig fram; Han ledde mig; Han visade mig vägen". Hon säger: "*Detta är min Älskade. Detta är min Vän*".

Herren vill att vi skall känna Honom så nära, att vi kan presentera Honom för andra och kan beskriva

Honom - genom personlig erfarenhet, genom att ha sett Honom, genom att ha hört Hans röst, genom att ha känt Hans beröring.

I många år har jag lett människor i lovprisning med hjälp av mikrofon. Första gången jag försökte leda allmän lovsång kände jag mig så begränsad. Tillbedjan är så intim. Jag kände mig naken och avklädd inför församlingen. Jag tänkte: "Jag klarar aldrig detta". Herren frågade mig - om inte jag ville, vem skulle då hjälpa till att undervisa människorna om hur de skulle tillbedja Honom i ett intimt förhållande. Genom Hans nåd har jag fortsatt att stapplande leda allmän lovsång. Vi slappnar alla av mer i Hans närvaro.

Några av de vackraste uttrycken för kärlek har kommit från unga människor, från unga troende. "*Av barns och spenabarns mun*" har vi hört Gud fullända lovsången. Deras kärlek till Herren är så fräsch, att den är smittsam. Gud vill att vi var och en skall älska Honom så mycket, att det blir smittsamt - så att andra också vill älska Honom på samma sätt.

När jag tjänade Herren i Hong Kong som ung flicka, fick jag bl a kritik för att jag brukade komma till kyrkan "uppbedd", begeistrad över Jesus. De flesta av mina vänner i kyrkan hade ett nio till fem-arbete i församlingen. Många av dem kände, att om de arbetade nio till fem för Gud, så ville de inte ta sitt arbete med sig hem. Om de gick ut på kvällen, ville de inte tala om Gud. Gud var deras nio till fem-arbete. De ville tala om vad som helst annat och allt annat på andra tider. Jag fick en massa kritik för att jag talade om Gud efter arbetstidens slut. Jag kan inte sluta att

tala om Honom hela tiden, vid alla tider, var som helst, överallt.

Din kärlek till Jesus måste vara så smittsam att andra säger: "Jag vill älska Gud som den personen. Jag vill ha ett nytt förhållande. Jag vill kunna beskriva Honom som min själs Älskade. Jag vill inte vara begränsad i mina uttryck av kärlek till Herren". (Om vi kan tala fritt om allting annat, så vill Gud att vi skall ha förmåga att tala intimt om Honom.)

När den karismatiska utgjutelsen började, blev jag mycket välsignad, eftersom jag var i Hong Kong och hade privilegiet att hjälpa till att arrangera möten för män som pastor David du Plessis, pastor Ed Stube och andra. Dessa män sa ofta, att de ord som var svårast att säga för den namnkristne var: "Jag älskar Dig, Jesus", dvs tills de blev fyllda med den Helige Ande. Men när de börjat tala i tungor var dessa de första ord som sades på deras eget språk.

Gud kommer med en ny dag av härlighet, då vi skall kunna utgjuta vår kärlek ständigt till Honom utan att tveka, utan någon som helst förlägenhet. Vår beskrivning av Honom måste vara: "*Hans mun är idel sötma. Hela Hans väsende är ljuvlighet*".

I Höga Visan kallar Han oss ut på fälten. Han säger: "*Där vill jag ge min kärlek åt dig*. Han kallar oss bort, så att vi kan höra Hans röst, "*rösten av stora vatten*".

Bli förälskad i Honom. Tillbed Honom. Ju mer du tillber Honom, desto mer intimt kommer du att känna Honom. Ju mer intimt du känner Honom, desto mer

vill Du känna Honom. Om du verkligen känner Herren, finns det inte rum för likgiltighet. Om du fortfarande är besmittad av likgiltighet, lever du alltför nära världen. Du är alltför involverad i livets omständigheter. Ju närmare du lever Honom, desto mer vill du höra Hans röst. Åh, tjusningen att höra Hans röst på natten - även när Han tillrättavisar oss.

Jag bodde i doktor Elizabeth Vaughans och fru Geri Morgans hem i Dallas. En dag körde jag genom stan i Beths Rolls Royce. Om Herren skulle tillrättavisa mig borde Han inte ha gjort det, medan jag körde den flotta Rollsen. Han sa så tydligt till mig "Mina vägar är inte dina vägar. Mina tankar är inte dina tankar". Jag blev upphetsad. Jag blev tillrättavisd, men jag blev tillrättavisd av Herren. En sådan underbar röst! Tillrättavisd av Herren! Det hade jag ingenting emot alls.

"Tala till mig, Herre, även om det är Din kärleksfulla tillrättavisning." Jag var entusiastisk den dagen.

"Mina vägar är inte dina vägar. Mina tankar är inte dina tankar."

Jag trodde, att jag höll på att bli ganska bra på att veta Hans vägar och Hans tankar.

"Mina vägar är inte dina vägar. Mina tankar är inte dina tankar."

Hans vägar är högre. Hans tankar är högre. Han kallar oss ständigt från det jordiska till det himmelska, från det naturliga till det övernaturliga. Åh, ljudet av Hans röst! Han får gärna tillrättavisa mig när som helst.

Ett av våra problem som amerikaner är att vi hör för många ljud. Vi hör för många röster. Det finns till och med för mycket ljud från olika pastorer. Jag brukar säga på skämt till människor (eftersom jag brukar erbjuda egna band), att jag skulle vilja göra ett audioband med titeln "*Lär känna Guds röst*" och sälja det över hela Amerika. När du satte det i din bandspelare skulle det vara fullkomligt tyst i en hel timme.

"Lär känna Guds röst" - En timmas tystnad!

De av oss som bor utomlands, befinner oss ofta på platser, där vi inte har någon att tala med. Jag har rest med tåg, bussar, flygplan, där det inte fanns någon annan som talade engelska. Människor samtalade på sina egna språk. Så jag lärde mig att samtala med Herren.

I Förenta Staterna utsätts du ständigt för en störtflod av ljud. Man måste lära sig att ställa in sig på Frälsarens milda röst. "*Hans röst är som rösten av stora vatten.*" Åh, vilken tjusning att höra Hans röst. Det kan inte finnas någon större tjusning i hela världen. Om vi slår dövörat till för Hans röst, om vi förtränger att höra Hans röst, om vi inte uppskattar Hans röst och hellre skulle höra något annat, så kommer Han att gå någon annanstans och tala till någon annan. Men om vi älskar ljudet av Hans röst, kommer Han att tala till oss regelbundet.

Har du någon gång ringt upp någon för att säga: "Jag saknar ljudet av din röst?" Har du någon gång kommit in i Herrens närvaro och sagt till Honom: "Låt

mig höra Din röst. Jag ber inte, att Du skall säga att jag är bra. Jag ber inte, att Du skall säga att jag är underbar. Jag ber inte ens, att Du skall skall säga att jag skall göra något eller resa någonstans. Jag vill bara höra Din röst". Det borde du göra. Han väntar på att få höra det.

Bruden i Höga Visan säger förtjust:

Hör, där är min vän!

*Ja, där kommer han, springande över
bergen, hoppande fram på höjderna.*

2:8

Han talar så ömt till oss som svar:

*Du har tagit mitt hjärta, du min syster,
min brud, du har tagit mitt hjärta
med en enda blick, med en enda länk
av kedjan kring din hals.*

*Hur skön är inte din kärlek, du min
syster, min brud!*

Hur ljuv är inte din kärlek!

*Ja, mer ljuv än vin, och doften av
dina salvor övergår all vällukt.*

*Av sötma dryper dina läppar, min
brud, din tunga gömmer honung och
mjölk, och doften av dina kläder är
som Libanons doft.*

*En tillsluten lustgård är min syster,
min brud, en tillsluten brunn, en
förseglad källa.*

*Som en park av granatträd skjuter du
upp, med de ädlaste frukter, med
cyperblommor och nardusplantor,
med nardus och saffran, kalmus och
kanel och rökelseträd av alla slag,
med myrra och aloe och de yppersta
kryddor av alla slag.*

*Ja, en källa i lustgården är du, en
brunn med friskt vatten och ett
rinnande flöde från Libanon*

4:9-15

*Kvinnan: Jag låg och sov, dock vakade mitt
hjärta.*

Hör, då klappar min vän på dörren.

*Mannen: Öppna för mig, du min syster, min
älskade,*

min duva, min fromma.

*Ty mitt huvud är fullt av dagg,
mina lockar av nattens droppar.*

5:2

*Du är skön som Tirsä, min älskade,
ljuvlig som Jerusalem, överväldigande
som en härskara.*

*Vänd bort ifrån mig dina ögon, ty de
har underkuvat mig.*

*Ditt hår är likt en hjord av getter
som strömmar nedför Gilead.*

*Dina tänder liknar en hjord av tackor,
nyss uppkomna ur badet, alle –
sammans med tvillingar,*

*ofruktsam är ingen bland dem.
Lik ett brustet granatäpple är din kind,
där den skymtar genom din slöja.
Sextio är drottningarna, och åttio
bihustrurna, och flickorna en otalig skara.
Men en enda är hon, min duva,
min fromma, hon, sin moders enda,
hon, sin fostrarinnas utkorade.
När jungfrur ser henne, prisar de
henne säll, drottningar och bihustrur
höjer hennes lov.
Vem är hon som där blickar fram lik en
morgonrodnad, skön som månen,
strålande som solen, överväldigande
som en härskara?*

6:3-9

Han älskar oss så.

Det är bra att jämföra Herren med allt det finaste i livet. Jag vet, att Han är utan jämförelse, men Han tycker om att höra oss säga det. Ni män, era hustrur vet att de är finast, men de tycker om att höra er säga det. De vill att ni påminner dem om varför de är de utvalda. Tala om för Herren varför Han är "härlig framför tio tusen". Var inte rädd för intimitet. I Höga Visan sträcker sig förhållandet från Kung till Herde till Hennes själs älskade till Älskade. Lär känna Honom på alla dessa sätt.

En del människor blir upprörda mot Gud. Om du måste bli upprörd, så bli det mot vem som helst annars; men bli inte upprörd mot Gud.

När Mamma och Pappa började sin tjänst, hade de satsat alla sina besparingar i ett tält och den utrustning som hörde till. De hade båda slutat sina arbeten. Under den första väckelse kampanjen de höll, blåste en storm ner tältet. Pappa blev så uppbragt, att han beslöt att åka hem och återgå till sitt profana arbete. Han måste ha talat emot Gud, för han kom ihåg att Mamma började gråta och sa till honom: "Wallace, tala inte om Jesus på det sättet". Det rörde Pappa. Han var så stark och Mamma var så känslig.

"Om min lilla fru kan ta detta bakslag och inte påverkas, om hon kan ta prövningarna, då kan jag ta det också. Jag är en stor, stark man." Han ville aldrig mer "backa ur". Det var min mors ord som rörde honom.

Om du blir uppbragt, så tala inte emot Jesus. I varje situation är Han helt och hållet underbar. Jag finner inga fel hos Honom. Alla Hans vägar är höga. Alla Hans vägar är heliga. Alla Hans vägar är härliga.

Tillbed den Älskade med intimitet!

HÄRLIGHET

Sedan...stå i härligheten!

Härlighetens rike

*Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar
Herrens härlighet förvandlades till en och samma
avbild; vi förhärligas av denna härlighet som
kommer från Herrens Ande.*

Paulus

Vad är härlighetens rike? Det är evighetens rike. Det är uppenbarelsen av Guds närvaro. Det är manifestationen av Hans närvaro. Han är härlighet. Han är överallt, men härlighet är manifestationen av den verkligheten. Jorden har en atmosfär av luft, medan den himmelska atmosfären är härlighet, Hans närvaro. När härligheten kommer ner, är det en del av himmelens atmosfär som kommer ner till oss, en försmak av Hans manifesterade närvaro.

Vi ser inte luften, eller hur? Men vi skulle alla vara döda om vi inte andades den. Vi är inte medvetna om luften, om vi ser vinden blåsa i trädens löv. Ändå är jorden täckt av den. På samma sätt saknar inte en

tum av himlen härlighet. Nu ger Gud oss en försmak av den härligheten, Himlen manifesterad på jorden.

Gud visar Sin härlighet på ett synligt sätt för många människor. Jag talade i doktor Fucia Picketts kyrka i Dallas. En broder kom fram till mig efter mötet och sa: "Syster Ruth, när du talade såg vi härligheten komma in som ett moln och börja stiga upp i gångarna och sakta övertäcka församlingen. Ju mer du talade, desto mer steg molnet upp. När du slutade, låg det över huvudena på alla människorna. Du var på estraden och härligheten fortsatte att stiga upp tills allt vi kunde se var ditt huvud."

Det har varit tillfällen när jag talade, då människor inte ens kunde se mig. De kunde bara se ljuset av Guds härlighet. Många gånger har människor berättat för mig, att när jag predikade såg de ett moln formas som en mansgestalt som stod vid sidan av mig, medan jag tjänade. Man har också sett molnet ovanför mig, vid sidan av mig, bakom mig, framför mig och uppslukande mig.

Ibland kommer härligheten ner som dagdroppar. Ibland kommer den som gyllene droppar av regn. Ibland kommer den som en molnstod. Ibland kommer den som en eldstod. Ibland kommer den som en dimma. En del människor ser små gnistor, härlighetsstoffet som faller från Hans klädnad. En del ser den som en grå eller gul rök. Människor ser den på många olika sätt. Det spelar ingen roll exakt hur du ser härligheten, bara se den.

En av våra ungdomar i Jerusalem såg härligheten och beskrev den som en "jättestor marshmallow". Om den som ut som en marshmallow för honom, så är det okay. En del ser Guds eld komma ner som ett eldklot eller tungor av eld. Orden med vilka vi beskriver härligheten är inte det viktiga. Det är att uppleva den som är viktigt. Låt härligheten komma mitt ibland Guds folk, härligheten av Hans närvaro.

Liksom vi tror på en skapad lovprisning och en skapad tillbedjan, tror vi på en skapad härlighet.

*Och Herren skall över hela Sions bergs område
och över dess högtidsskaror skapa en molnsky
och en rök om dagen, och skenet av en lågande
eld om natten, ty ett skyddande täckelse skall
vila över all dess härlighet.* Jesaja 4:5

Vi har bara börjat se Herrens härliga dag. Gud har visat oss, att vi varje dag kan uppleva härligheten genom enkel lovprisning och tillbedjan. Det är inte så, att vi inte har haft lovprisning i församlingen. Det är inte så, att vi inte har haft tillbedjan i församlingen. Det är inte så, att vi inte har haft härlighet i församlingen. Men vi har inte vetat, hur lovprisning och tillbedjan verkar tillsammans för att frambringa härligheten.

Vare sig jag ber ensam, med tre eller fyra andra personer eller med tre eller fyra tusen så om jag

lovprisar och fortsätter att lovprisa tills tillbedjans ande kommer och fortsätter att tillbe, så kommer snart härligheten. Vi måste tillbringa tid i tillbedjan, liksom vi ägnat tid åt lovprisning.

Det behöver inte ta timmar. När du lär dig hur man flödar i Anden, kan du snabbt komma till den hemliga platsen, stegen undangömda plats.

Jakob såg stegen med änglarna som gick upp och ner. På hebreiska är ordet för steg "sulam". Det har ett numeriskt värde av 136. Ordet för röst, "kol", har också ett numeriskt värde av 136. Rösten blir då stegen att stiga uppåt på. vi ser regelbundet änglar i våra möten. De kommer eftersom vår lovprisning och tillbedjan skapar himmelens atmosfär. Lovprisning och tillbedjan frambringar härligheten. Herren både för härligheten ner till oss och tar oss upp i härligheten. Hungrar du efter härligheten?

Tro aldrig någonsin att du har kommit förbi lovprisning. Lovprisning kommer alltid att vara nödvändig. Den är nyckeln. Den är ingången. Den är uppstigandet. Ofta försöker människor att börja med att tillbe i ett möte. Det fungerar helt enkelt inte på samma sätt. Gud hedrar oss på grund av hungern i våra hjärtan. Men om vi vill uppleva innerlig tillbedjan, behöver vi innerlig lovprisning först. Om vi har innerlig lovprisning, då kommer vi att ha innerlig tillbedjan. Och vi kommer att ha fullheten av Guds härlighet manifesterad.

Kanske har du aldrig hört härlighet. För flera år sedan hade vi en fullspäckad påskdag i Jerusalem. Min bror skulle ge sig av tidigt på morgonen med sin turistgrupp för att åka över gränsen till Jordanien på sin väg tillbaka till USA. Dagen började för oss med en soluppgångsgudstjänst. Sedan hade vi frukost för många människor och åkte för att vinka av gruppen. Vi hade vår söndagsgudstjänst och lunch. På eftermiddagen gick vi för att höra en kör sjunga "Messias". När vi samlades för kvällsmötet, undrade jag om vårt folk skulle vara så trött, att vi inte skulle få något bra möte.

När vi öppnade mötet, delade Karen Stage, en av flickorna, ett ord. Jag är inte säker på om det var ett ord av lovprisning eller en profetia, med där var en ton av evighet i hennes röst som var så underbar. Det förde med sig en uppfriskning. Det var som om vi alla hade tagit en månads semester på en sekund. Vi var redo för mötet. Hon förde evigheten in i mötet med sin röst. Det var en ton av härlighet.

Om Hitler kunder kontrollera massorna i negativ mening genom sin röst, då vill Gud ha ett folk som har en smörjelse över sina röster. När de talar, kommer Guds härlighet att manifesteras.

En del människor var kritiska mot Broder Roland Buck och hans upplevelser med änglar, som han berättade om i sin bok "Änglar på uppdrag". När boken nyligen kommit ut hade Mamma ett exemplar

med sig när hon besökte Jerusalem. När hon läste högt ur den för mig, grät vi tillsammans. Vi blev så välsignade av vad han berättade. Hon läste en stund och så grät vi en stund. Sen läste hon lite till och så grät vi lite till. Vi visste att det var av Gud.

Under den tiden när han fick så mycket kritik, fick vi av någon person några band på vilka han berättade samma händelser som återgavs i boken. När jag lyssnade på banden kunde jag höra tonen av evighet i hans röst. Jag kände till den himmelska tonen. Jag kände till tonen av härlighet. Jag behövde inte ens höra vad han sa. Jag kände igen Andens rike. Det finns en ton av härlighet, som betjänar Andens djup.

William Branham hade en ton av härlighet i sin röst.

Gud har använt Harold Bredeson, en andefylld holländsk reformert präst, för att välsigna många människor. Jag blev alltid välsignad när han talade, för det fanns en ton av härlighet i hans röst.

En del människor har det även när de inte lovprisar och tillber. De kan tala om priset på bönor, om ris i Kina och ändå har de den tonen av härlighet över sina röster.

Jesus hade den tonen i Sin röst. Och Gud vill lägga den i våra röster. Vi kommer att få det, när vi använder våra röster mer och mer för att prisa och tillbe Honom.

Nåd och frid åt er i allt rikare mått genom kunskap om Gud och Jesus, vår Herre. Ty allt

som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom som i sin härlighet och kraft har kallat oss.

2 Petrusbrevet 1:2-3

Det är inte nog, att Guds härlighet uppenbaras i Kina, Afrika eller Asien. Jag måste leva i det härlighetens rike, som blir uppenbarat i mitt liv. När härligheten uppenbaras, börjar nåd och frid mångfaldigas för mig. Härligheten verkar i oss för att göra oss till övervinnare i alla avseenden. Härligheten verkar i oss för att frambringa framstående egenskaper. Vi borde vara kända som de som har framstående personligheter och framstående tjänster. Det enda sätt på vilket vi kan få dessa framstående egenskaper är genom att känna till Guds härlighets rike.

En del av er tänker kanske: "Syster Ruth, jag trodde, att vi ville ha härligheten, så att vi kunde se under av helande och befrielse". Ja, vi vill det också och det kommer med härligheten. Men inte alla är sjuka. Alla behöver frid och nåd.

För många år sedan talade Herren till mig i Jerusalem, att vi skulle ha undervisning om härligheten i vår bibelskola. Jag kände, att jag inte var rustad att undervisa i ämnet. Så jag ringde upp syster Victorine Cheek, en veteran inom pingst, som varit en framstående biblellärare under många år. Hon undervisade

hos oss en gång i veckan. "Syster Victorine", frågade jag, "skulle du vilja undervisa om härligheten? Gud sa till mig, att Han vill att vi skall ha några lektioner om detta ämne."

Hon sa: "Ja". Men senare tänkte hon om och ringde upp för att säga, att hon inte tyckte att hon var redo att undervisa om härligheten.

Nå, jag visste att Gud ville att vi skulle lära oss mer om härligheten, så jag beslöt att undervisa om vad jag visste. "Jag kommer att lära er allt jag vet om härligheten", talade jag om för eleverna första dagen, "och sedan måste vi tro på uppenbarelse från Gud för att komma vidare på härlighetens område." Det var vad vi gjorde.

När du predikar om frälsning, blir människor frästa. När du predikar om helande, blir människor helade. När du predikar om ekonomisk försörjning, börjar människor röra sig in i Guds försörjning. Och när du predikar om härligheten, börjar du få en uppenbarelse av Guds härlighet.

I Sin trofasthet började Gud undervisa oss. När vi såg in i härligheten, fann vi emellertid att vår själa-fiende hade många avledande knep för att försöka ta våra ögon bort från Herren och Hans härlighet till livets dagliga problem. Gud gav en av våra ungdomar en kör:

Vad skall komma fram
ur Herrens eld?

Endast HÄRLIGHET! Endast HÄRLIGHET!
Och vad önskar vi?
Endast HÄRLIGHET! Endast HÄRLIGHET!
Och Vem önskar vi?
Endast JESUS! Endast JESUS!

Vi bestämde, att ingenting fick hindra eller distrahera oss och vi trängde oss in i härligheten. Nu är det knappast någon gång som vi samlas, utan att en skön känsla av Guds härlighet kommer in i vår mitt.

När vi började använda den katolska kyrkan St. Peter in Galicantu, var det en så enastående ekumenisk möjlighet - långt bortom allt som hände i Jerusalem vid den tiden på det ekumeniska området.

Vi visste inte hur länge vi skulle ha privilegiet att tillbe på berget Sion. Vi visste inte alla Guds syften för oss, bara början. Så vi lovade Gud, att vi varje kväll skulle lovsjunga och tillbe Honom med allt som fanns i oss. Även mycket kalla kvällar hjälpte Gud oss att hålla det löftet.

Varje kväll tillbad vi som om det var vår enda kväll på berget Sion - fastän vi lånade kyrkan under nästen tio år och fortfarande har ett nära förhållande till prästerna.

Lovprisning är att komma in i Herrens närvaro. Tillbedjans ande kommer, när vi rör oss in på en plats med stark smörjelse.

Någon har sagt, att vi behöver gå djupare för att komma högre. Jag tror, att det är som med frågan om hönan och ägget: vilket kommer först, hönan eller ägget?. Jag tror för min del, att vi behöver komma högre för att komma djupare. I lovprisningen stiger vi uppåt. Ju mer överflödande lovprisningen är, desto större blir djupet i tillbedjan.

Lovprisning frambringar smörjelsen, men tillbedjan frambringar härligheten. Om du vill ha härlighet i varje möte, måste det också finnas tillbedjan i varje möte. Liksom vi lovprisar tills smörjelsen har ökat, så måste vi tillbe tills härligheten kommer.

I vissa möten kan vi tillbe längre. Jag tycker om morgonmöten, för då kan vi ge oss till längre lovprisning. och längre tillbedjan, så att härligheten kommer. När härligheten kommer händer två saker. För det första börjar uppenbarelsens ande att verka i våra hjärtan. För det andra blir vi förvandlade av härligheten.

*Herren, det är Anden, och där Herrens ande är,
där är frihet.   2 Korinthierbrevet 3:17*

Den friheten kommer fram när vi tillber. Vers 18 lyder:

*Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar
Herrens härlighet förvandlas till en och samma
avbild; vi förhärligas av denna härlighet som
kommer från Herrens ande.*

Kom in i härlighetens rike och se de underbara ting som Gud har i beredskap för dig.

En av de viktigaste förutsättningarna för att härligheten skall uppenbaras är enighet. Vi fann, att vi kunde sjunga samma sånger och dansa samma dans och inte vara ett i anden. Och härligheten kommer inte förrän vi är ett i anden. När vi blivit ett i anden, kommer enigheten fram. När enigheten kommer, faller härligheten omedelbart. Din åstundan efter härligheten gör dig villig att lägga åt sidan en mängd småsaker, som du slogs för tidigare och som i själva verket är meningslösa - i evighetens ljus.

I en orkester stämmer varje enskild musiker sitt eget instrument och följer sedan dirigenten. De försäkras sig inte om att de är synkroniserade med varandra. Eftersom var och en är synkroniserad med dirigenten, så är de automatiskt i takt med varandra. Herren visade oss, att om alla vid en viss tid i mötet är fokuserade på Herren, så är det enighet.

Jag tycker mycket om frasen i kören:

*Bara glöm bort dig själv
och koncentrera dig på Honom
och tillbed Honom!*

En morgon kom vi alla till bönemötet i Betlehem lite trötta efter ett sent möte kvällen innan. Den morgonen sprang en broder inom ungefär två minu-

ter uppför Guds berg och var redan på toppen och viftade med sitt banér. "Jag är här! Jag är här!" Ingen annan hade nått bergets fot ännu.

När någon blev välsignad under pingströrelsens äldre tid var man lycklig att de blev välsignade och man stod vid sidan av och såg dem bli välsignade. Jag knackade honom på axeln och sa: "Kom tillbaka ner och låt oss ta alla upp tillsammans".

Detta är inte en dag, då en person ser härligheten och resten av oss bara sitter och lyssnar. Å, nej! Detta är den dag, då allt kött skall se den tillsammans. Det finns inget underbarare än när härligheten uppenbaras gemensamt för en hel församling.

Den där morgonen kom brodern tillbaka ner och vi fortsatte att lovprisa, att röra oss upp, tills alla började flöda tillsammans. När vi flödade tillsammans kom vi högre och högre. Sedan började vi tillbe och härligheten kom. Sedan ett par timmar hade gått, knackade jag honom på axeln och frågade: "Var inte det bättre?"

"Jo", medgav han, "det är bättre, när vi alla ser härligheten tillsammans." Gud lär oss hur vi skall göra. Det som tidigare har hänt individuellt händer nu församlingsvis. Det var församlingsaspekten av lovprisningen som var ny för folket, när vi först kom till Jerusalem.

*De må tacka Herren för hans nåd och
för hans under med människors barn,*

*de må upphöja honom i folkets
församling och lova honom där de äldste sitter.*
Ps. 107:31-32

Pastorer, sångledare, bli inte oroade, när ni försöker röra er på dessa områden och det inte alltid tycks fungera. Gud vill undervisa er. Ibland lär vi mer genom de gånger vi missar det. Nu är vi åtminstone medvetna om att vi missar det. Förut var vi inte ens medvetna om det. Vi bara fortsatte i vår egen form av tillbedjan och liturgi.

Vi vill att Guds härlighet skall bli manifesterad mitt ibland folket i dessa dagar. Och Gud hjälper oss att lära oss hur vi skall lovprisa Honom, hur vi skall tillbe Honom, tills Guds härlighet uppenbaras.

På tillbedjans område är vi mer medvetna om Guds egenskap av kärlek. Men i härlighetens rike är vi mer medvetna om Hans helighet. Det är därför änglarna ropar: "Helig! Helig!"

*Och den ene ropade till den andre och sade:
"Helig, helig, helig är Herren Sebaot, hela jorden
är full av hans härlighet".* Jesaja 6:3

När vi kommer in i härlighetens rike, så inte bara förstår vi varför änglarna ropar helig, vi förenar oss med dem!

Härlighetens rike är evighetens rike!

**Härligheten för med
sig en lätthet**

Låt oss därför göra allt vi kan för att komma in i den vilan, så att ingen bringas på fall genom samma slags ohörsamhet.

Paulus

Det första vi lägger märke till beträffande härlighetens rike är den lätthet det för med sig. Härligheten för med sig en lätthet i varje dimension av vår tjänst. Härligheten för till exempel med sig en lätthet i helandetjänsten. Vi har kanske bett för de sjuka i en dimension, men när vi rör oss in i härlighetens rike, så bara sker helanden. Där är ingen kamp.

Härligheten för med sig en lätthet på det ekonomiska området. Där vi har bett människor att ge till Herren och kanske ibland måst enträget uppmana dem att göra det - när härligheten kommer, så tömmer de snabbt och villigt sina plånböcker.

Vad Gud än har kallat oss att göra, på vilket

område av tjänst det är, så för härligheten med sig en lätthet och tar bort kampen, ansträngningen, mödan. Det får dig att känna dig, som om du är på en den Helige Andes berg- och dalbana. Du låter bara Härlighetens Konung göra arbetet.

"Vad gör jag i svåra nödlägen i livet?" Om du kan bli ensam med Gud och börja prisa Honom, sedan röra dig in i tillbedjan och låta härligheten komma ner, kommer du att finna att du är en övervinnare. Du kommer att finna att Gud verkar för dig.

För flera år sedan, när jag just hade återvänt från en utlandsresa, steg jag in i vår gemenskap i Jerusalem. Jag har aldrig känt Guds härlighet så som jag kände den där den dagen. Där var en vördnadsbjudande känsla av Hans närvaro. Jag har varken förr eller senare känt en sådan vördnad. Många har upplevt vad vi kallar "den heliga tystnaden". Efter mycken lovprisning och glädje och stark tillbedjan tycks det som om en dirigent hade fört en orkester till ett tyst ögonblick efter crescendo och alla står i total tystnad och känner den majestätiska närvaron av Guds härlighet.

Den dagen i Jerusalem kände jag den som aldrig förr. Plötsligt visste jag hur lätt det är att väcka upp de döda och att hela alla slag av sjukdomar och skröpligheter. Vad lätt det är i härlighetens rike! Vad lätt att se människor hoppa upp ur sina rullstolar och upp från bårarna! Vad lätt att se blinda ögon och

döva öron öppnade! I det riket är ingenting omöjligt.

Den härligheten måste ha blivit kvar hos oss i två, tre timmar. Gud gav oss en försmak, som Han ofta gör, av en större dag, så att vi kunde uppmuntra oss själva och andra att röra oss in i härlighetens rike.

Gud visade mig den dagen, att om det inte finns någon död som verkar i mig, om det inte finns någon bitterhet, ingen stridighet, ingen kritik (ingenting av död), då kan jag befalla döden. Om döden verkar i mig, har jag ingen auktoritet över döden. Om bara liv flödar genom mig, har jag auktoritet över döden och jag kan befalla den i Herrens namn. Vi måste röra oss in i Guds uppståndelsekraft. När vi lever i härlighetens rike, kommer vi att se sådana mirakulösa händelser, som världen aldrig har sett tidigare.

Kathrine Kuhlman tjänade i härlighetens rike. Hon bara ropade ut vad hon såg Gud göra.

William Branham tjänade i härlighetens rike.

Det finns enstaka personer i dag, som börjar lära sig att flöda i härlighetens rike. Men Gud skall resa upp hela församlingar över hela världen, som kommer att veta hur de skall röra sig in i det.

Om vi lärt oss att lovprisa och har blivit ett lovprisande folk (vilket vi inte var tidigare), om vi har lärt oss att tillbe och har blivit ett tillbedjande folk (vilket vi inte var tidigare), kan då inte Gud få oss att bli härlighetsmänniskor med en härlighetssmörjelse?

Skriften säger:

Ty jorden skall bli full av Herrens härlighets kunskap, liksom havsdjupet är fyllt av vattnet.

Habackuk 2:14

Gud säger inte, att Hans härlighet skall komma ner över världen vare sig den vill det eller inte. Nej! Gud har alltid använt jordiska kär. Så om vi skall få se en tillväxt av härligheten på jorden, då kommer det att bli genom människor som du och jag. Vi måste bli förtrogna med härligheten. Vi måste erfara härlighetens rike som aldrig förr.

Varje andefyllt Guds barn har privilegiet att föra in härligheten och lättheten i ett möte, i sitt eget liv, i sin församling, i sitt samhälle, i sin nation. Vi gör det med våra röster. Om vi lyfter upp rösten skapar vi en annan atmosfär på en plats.

Min vän Don Walker säger: "Sädeskornets produktivitet bestäms inte av sädeskornet själv. Den bestäms av jorden. Jorden som är förberedd av Anden tar emot sädeskornet, vilket i sin tur bär frukt hundrafalt". I härlighetens rike är vi bördig jord och kan bära frukt hundrafalt.

Med härligheten närvarande behöver du inte längre arbeta på din tjänst som du gjorde tidigare. Du behöver inte arbeta i din affärsverksamhet, som du har brukat göra. Du behöver inte arbeta med din familj, som du har gjort tidigare. Där finns en vila, en lätthet i härlighetens rike.

*Låt oss därför göra allt vi kan för att komma in
i den vilan, så att ingen
bringas på fall genom samma slags ohörsamhet.*

Hebreerbrevet 4:11

Aposteln Paulus ger oss en paradox. Där finns en kamp, ett arbete. Men du kämpar bara för att komma in. När du kommer in, känner du vilan.

Härligheten för med sig en lätthet!

**Härligheten för med sig
uppenbarelse**

*Ty Gud som sade: "Ljus skall lysa ur mörkret",
har lyst upp mitt hjärta, för att kunskapen om
Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte
skall sprida sitt ljus.*

Paulus

Härligheten ger uppenbarelse. När Hans närvaro manifesteras, börjar man se in i härlighetens rike.

Uppenbarelse börjar alltid med Herren. Uppenbarelsen kan vara enkel till att börja med, när du börjar se Honom. En del ser bara Hans fötter. En del ser bara Hans hand. En del ser Hans ansikte.

Var kommer denna "*Guds härlighet som strålar*" ifrån? Den kommer från själva "*Kristi ansikte*". Därför kommer jag till ett möte och börjar lovprisa. Sedan fortsätter jag in i tillbedjan. Sedan, medan jag tillber, börjar jag se på Herren. Härligheten ger en smörjelse att se. Jag är säker på att många av er aldrig har sett Herrens ansikte. Jag försäkrar dig, att om du tillber tills härligheten kommer, så kommer du att börja se Honom.

Ju mer du tillber och ju mer härligheten kommer, desto mer kommer du att se. Du kommer att komma dithän, att du aldrig tillber utan att se Jesu ansikte.

"Kunskapen om Guds härlighet" kommer från *"Kristi ansikte"*. Därför måste vi vara de som ser Hans ansikte. Detta är inte bara ytterligare ett privilegium för en utvald grupp människor. Det är oss alla givet att ha ögon som är smorda att se.

Under pingströrelsens första tid fick vi inte undervisning om att vi alla kunde se. Vi trodde på visioner och det fanns alltid de som var visionärer. Eftersom ingen lärde oss att tro att vi kunde se, såg många av oss inte under många år. Gud talade till oss en dag i Jerusalem och sa, att hela människan (i det naturliga) ser, hör och känner. Om någon inte hör, säger vi att han är "döv". Om han hör lite, säger vi att han är "lomhörd". Om han inte ser alls, säger vi att han är "blind" eller, om han bara ser lite, säger vi att han "ser suddigt". Ändå har vi inte fått lära oss att vi alla kan se i Anden.

Gud vill ta oss i en vision till Sin tron. Han vill visa oss Jesu ansikte. När jag ser Jesus, blir jag förändrad. Varje gång jag står i härligheten, blir jag lite mer förändrad. Varje gång jag ser på Hans ansikte, får jag en önskan att bli mer lik Honom. Han är förebilden. Det är i härligheten som jag ser Honom och önskar att bli lik Honom.

Det kan finnas en allmän önskan att bli lik Honom på något annat sätt än i härligheten. Men i härlighe-

ten vet jag vad det är att vara lik Honom. Jag vet, hur Hans medkänsla känns. Jag vet hur Hans helighet känns. Jag vet hurudan Hans kärlek är. Jag vet hur Hans barmhärtighet är. I härligheten känner jag Honom på ett sätt, som jag inte kan på något annat sätt.

Herren vill att vi skall vara smorda att se. Allt vad Hesekiel såg, kan du och jag se. Allt vad Johannes Uppenbararen såg, kan du och jag se. Vi har bara inte undervisat tillräckligt om att se på Andens område. Gud visade mig, att om människor får undervisning, så är det mycket lätt för dem att se Herrens ansikte. Jag prövade det en sommar under campmeeting.

Syster Gladys Faison, som besökt vår kyrka under femton eller tjugo år, kom gråtande upp på estraden en kväll den veckan.

"Syster Faison, varför gråter du?" frågade jag.

"Jag har blivit så välsignad", sa hon. "Alla dessa år har jag kämpat och velat se en vision av Herren. Jag har kämpat och velat se in i himlen. Jag har kämpat och strävat efter att komma in i något evigt. Den här veckan har jag sett Herren varje dag, medan vi har sjungit i Anden. Jag har sett in i himlen. Det har kommit så lätt. Jag visste inte att det var så enkelt." Dussintals andra hade liknande upplevelser.

Jag kommer ibland till församlingar som har flera hundra medlemmar och ingen av dem har någonsin sett Herrens ansikte. När församlingen står och till-

ber under tio eller femton minuter ser åtminstone femtio av dem Herren för första gången.

Varför händer det i det ögonblicket och så lätt? Eftersom de har fått veta att de kan se och de tittar och förväntar sig att se. När du tittar och förväntar dig att se, då börjar du se.

Herren, det är Anden, och där Herrens ande är, där är frihet. Och alla vi som utan slöja för ansiktet skådar Herrens härlighet förvandlas till en och samma avbild; vi förhärligas av denna härlighet som kommer från Herren, Anden.

2 Korinthierbrevet 3:17-18

Oavsett vilken upplevelse du har av Gud, så kommer du aldrig att uppleva något mer spännande än att se på Hans ansikte. I härligheten lär du dig efter hand hur du kan komma och se Hans ansikte oftare. Hans ansikte är då inte så gäckande. Och du ser det inte heller dunkelt såsom i en spegel. Du ser Honom ansikte mot ansikte.

Jag minns en tid, när jag längtade så efter att se Honom. En del av mina vänner hade sett Honom ansikte mot ansikte och det hade inte jag. Jag visste inte hur man skulle göra. Jag önskar, att någon hade hållit ett seminarium över detta ämne. Jag var så hungrig, mycket hungrig efter att se Hans ansikte. Jag är så tacksam att Han lärde mig hur det går till.

Jag minns de dagar, då Irene brukade gråta, efter-

som alla andra hade visioner och inte hon. Nu verkar uppenbarelsens ande så underbart i henne, att det är en glädje att vara i ett möte tillsammans med henne.

Om du lovprisar tills tillbedjans ande kommer och om du tillber tills härligheten kommer, då kommer du att se Herren. Han kommer att visa sig för dig på så många underbara sätt. Du kommer att se Honom tydligare och tydligare och du kommer att känna Honom allt mer intimt - tills ditt hjärta flödar över av så mycket kärlek till Honom att du skulle kunna skriva din egen Höga Visa.

Under många år kunde jag inte förstå varför Herren sa så många gånger i Skriften: "*Sök mitt ansikte*". Sedan jag blev en tillbedjare har jag lärt mig att Guds vilja och Guds syften är synliga i Herrens ansikte. När du ser på Hans ansikte, så vet du Hans syften. Du vet Hans tankar. Du vet Hans önskingar. Du ser Hans hjärta.

Jag har sett in i Hans ansikte och sett världens skördefält. Jag har sett in i Hans ansikte och sett världskartan.

Johannes erfarenhet är ett bra exempel för oss. Allt han såg, kan vi se. Nästan varje kapitel i Uppenbarelseboken innehåller orden: "*Jag såg*".

Jag vände mig om för att se rösten som talade till mig, och när jag vände mig om såg jag sju lampställ av guld. Uppenbarelseboken 1:12

Johannes vände sig om för att se. Tacka Gud för de vändningar som låter oss se in i härlighetens rike. En del människor är trötta på förändringar. Andra är rädda för förändringar. De säger: "Be mig inte att vända om igen för att se Gud", när kanske den minsta vändning kan föra dem till den plats där de kan se. Bli inte trött av egen ansträngning, när det gäller att söka Gud. Johannes vände sig om och han såg.

Vad såg han? Han såg sju lampställ av guld. I slutet av kapitlet får vi veta, att de sju lampställen av guld i själva verket är de sju församlingarna. Om du har problem med att se Herren, så vet detta: Han kommer alltid att finnas bland sitt folk, mitt i församlingen. Människor som passerar genom livets trångmål, när de har bördor och är hårt prövade, springer ibland bort från församlingen. De springer bort från de troende. De springer bort från dem de älskar.

"Jag är utled på det", säger de. "Jag har fått nog".

Du kommer alltid att finna Herren mitt i församlingarna, oavsett hur ofullkomliga de är. Det är den plats där Han vill bli funnen och det är den plats där Han kommer att bli funnen. Det är den plats, där Han kommer att bli sedd. Han älskar Församlingen och Han gav sig själv för den.

Det spelar ingen roll var vi träffas, om det är i en gotisk katedral eller i ett hus i en förort. Han älskar Församlingen och kommer alltid att finnas mitt i den. Om du vill se Herren, så se i församlingen. Johannes vände sig om och såg sju lampställ av guld.

Och mitt bland lampställen såg jag någon som var lik en människoson, i fotsid klädnad och med ett bälte av guld om bröstet. Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. Uppenbarelsboken 1:13-14

Jag har sett in i dessa lågande ögon. Och jag har känt Hans kärlek som brinnande eld. Denna kärlekseld kan inte utsläckas, förrän alla Hans syften för världen har uppfyllts. Denna lidelse för människornas själar och för den förlorade mänskligheten kan aldrig förminskas. Jag har sett in i Hans ögon och sett världens nationer. Jag har sett in i Hans ögon och sett Hans hjärtas rop (som berodde på tidpunkt och vad som hände på jorden).

Om du vill se Guds hjärta, så se in i Hans ögon. Du kommer att se Hans hjärta. Kunskap och visdom kommer från Herrens ögon.

Du kanske ser Hans mun eller andra anletsdrag. När du då väntar i Hans närvaro, kanske Han visar dig andra ting - det vill säga om du har tid. (Vi har inte alltid tid för vad Han vill visa oss.) Han kanske visar dig delar av himlen. Han kanske visar dig Sin vackra rosenträdgård, sin kärleksträdgård, större än trädgårdarna i Shalimar i Kashmir, Indien, eller någon annan av världens berömda trädgårdar. Det finns inga törnen på rosorna och blommorna vissnar aldrig. Han kanske visar dig träden som blommar i himlen.

Han kanske tar dig med till himlens musikrum. När jag såg det rummet, liknade det de stora biblioteken med höga hyllor och stegar på räls för att kunna nå upp till dem. Jag såg änglar som drog ut handskrifter och släppte dem i munnen på troende, som ville sjunga en ny sång till Herren. Du kanske ser en ängel skriva ner några nya sånger och gör sig redo att vidarebefordra dem till dig.

Han kanske visar dig allt det vackra Han har berett för dem som älskar Honom.

Han kanske tar dig till himlens kommandorum och visar dig hur Han bestämmer om sina änglars rörelser i det ögonblicket. Du kanske får se himlens härskaror sändas ut. Du kanske får se Honom sända ut särskilda änglar och ge dem i uppdrag att hjälpa i särskilda områden av världen.

Gud har visat mig så många underbara ting om himlen. En av de saker som gör mest intryck på mig när det gäller det himmelska riket är, att där inte finns några hinder, inga begränsningar. I det naturliga kan du inte gå särskilt långt innan du finner något slags hinder. Men när du kommer i Anden och du är i himlen finns det inga hinder, inga begränsningar. Där är miljontals öppna mil på alla sidor om dig.

Många har delat med oss sina upplevelser av himlen. Min farbror, doktor William A. Ward, hade en sådan fantastisk upplevelse i himlen och han berättade den för oss. Han lyftes upp om och om igen till himlen. Gud vill att vi alla skall vara smorda att se.

...vad inget öga sett och inget öra hört och vad ingen människa anat, det som Gud har berett åt dem som älskar honom.

1 Korinthierbrevet 2:9

Men det är inte slutet på tanken.

Och för oss har Gud uppenbarat det genom Anden...

Vers 10

Gud vill att vi skall leva i uppenbarelsens rike. Och vi kan bara leva i detta uppenbarelsens rike, när vi lever i Herrens härlighet.

Herrens härlighet skall bli uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. Ty så har Herrens mun talat.

Jesaja 40:5

Den tid kommer, när allt kött skall se uppenbarelsen av Guds härlighet. I dessa dagar kommer Gud till oss individuellt för att visa Sin härlighet, Sin makt, Sig själv.

Vi har upplevt perioder på flera veckor i taget i Jerusalem, när människor såg Herren, inte bara i visioner, utan personligen. Han kom till dem i fysisk form. De såg Honom gå på Jerusalems gator. Han talade till dem. Vi har haft många fantastiska änglabesök, då människor satt bredvid änglar och

talade med dem. De stod tillsammans med änglar och blev betjänade av dem. De kunde tala i timmar om dessa upplevelser. Det händer i härligheten.

Du kanske säger: "Syster Ruth, jag är inte andlig nog för allt detta än. Jag är nyfrälst." Vi finner ofta att nyfrälsta kommer in i detta lättare, eftersom de inte har någonting som de måste försöka glömma. Många har intrycket, att dessa ting är för ett utvalt fåtal. Jag var själv villig att leva och resa under år, då jag hörde Guds röst och inte såg någon vision. Men sedan Gud väckte mig för det faktum att jag behövde se också, har mitt liv fått en fullhet som jag inte upplevde tidigare.

I det naturliga känner jag inte till något värre än blindhet - att inte kunna se naturens skönhet. För en kristen är det lika illa att inte se Herren och bara vandra i blindo. Att vi ser är ett av de sätt Gud talar till oss på.

Vi behöver inte vandra i blindo. Guds härlighet är uppenbarad. Om vi har tro för att människor kan bli helade, om vi har tro för ekonomi, om vi har tro för att gå till nationerna, kan vi då inte ha tro på tillbedjans område och tro att vi skall se Guds härlighet? Sa inte Herren: "*Om du tror, skall du få se Guds härlighet?*" (Joh. 11:40) Gud vill att vi skall vara smorda på detta sätt, att vi skall ha önskan i vårt hjärta att se Guds härlighet förverkligad.

I våra campmeetings har vi under åren haft fantas-

tiska änglabesök. Vi har haft upplevelser under nätterna, då Guds härlighet har kommit och betjänat människor. Härlighetens Konung är närvarande som Gud lovade. Men i dessa sista dagar skall det bli allt vanligare att Han är närvarande och också Hans himmelska skaror.

När ni lyfter upp era huvuden i lovprisning och lyfts upp av Anden in i tillbedjan, skall Härlighetens Konung komma in. Han skall strida era strider för er. Han kommer att ge en lättnad åt din tjänst och ditt personliga liv. Hans änglar kommer att synas allt oftare, Guds arméer att vara närvarande i våra möten, tills Herren kommer. Herrens härlighet skall uppenbaras och allt kött skall se den tillsammans.

Om du vill vara en effektiv förebedjare, måste du känna till härlighetens rike. Annars kommer du att leva i det mänskliga förståndets rike och tillbringa din mesta tid med att be om alla fel saker. När du rör dig in i Andens rike, visar Han dig vad du skall sikta in dig på.

Under en tid kom en diplomat från den australiska ambassaden i Tel Aviv upp till Jerusalem varje veckend för att vara med på våra gudstjänster. Detta var vid just den tid då Kina började öppna sig och det var livlig aktivitet i Mellanöstern. Han hade tillgång till de diplomatiska källorna, till underrättelseinformation från Mossad (den israeliska underrättelsetjänsten), från CIA, från den brittiska underrät-

telsetjänsten, från Australien och från andra västländer. Det var hans jobb att till utrikesdepartementet i Canberra skicka telexmeddelanden om ny information, nya tendenser. Han berättade för oss, att den information om Kina, som kom fram i Anden under våra bönemöten låg sex månader före de diplomatiska källorna.

En dag medan vi var i bön visade Gud oss, att Syrien skulle gå in i kriget i Libanon. Dittills hade landet inte varit aktivt inblandat och hade hållit sig till sitt eget territorium.

Mannen blev mycket upphetsad över vad Herren visade oss och ville handla utifrån detta. Men han kunde inte skicka ett telex som sa: "Jag var med på ett bönemöte på berget Sion och Gud visade oss en vision och vi vet att Syrien skall gå med i kriget". Han behövde något mera konkret. Han letade genom de lokala nyheterna omsorgsfullt efter någon bekräftelse på detta.

Inom ett par dagar gjorde premiärminister Menachem Begin en kommentar, att Syrien snart skulle gå med i kriget. Beväpnad med denna nya information gick diplomaten till sin ambassadör och sa: "Jag tror, att vi borde sända denna information till Canberra".

"Det var ett oövertänkt påstående", svarade ambassadören honom. "Vi kan inte bygga något på ett yttrande i förbigående." (Jag visste naturligtvis, att

Menachem Begin aldrig gjorde något oövertänkt uttalande.)

När vår vän insisterade, svarade ambassadören: "Hör på, jag skall äta middag i kväll med flera av ambassadörerna. Låt mig skicka ut några trevare först. Vi kan alltid skicka ditt meddelande i morgon."

När han kom in på kontoret nästa morgon, sa han: "Skicka det!"

Inom några dagar gick Syrien med i kriget.

Åtskilliga gånger var det liknande situationer, då den Helige Ande var så trofast. Gud vill att vår lovprisning och tillbedjan skall föra oss in i härlighet och uppenbarelsens rike, så att vi kan vara effektiva i bön.

Strax innan åttiotalets ekonomiskt svåra tider kom till Dallas, presenterades jag för ett välbärgat par som var troende. När jag satt mitt emot dem på Dallas/Fort Worth-flygplatsen och delade lite förfriskning innan det var dags att resa, började jag se en boll av rött garn som var tilltrasslat och fullt av knutar. Jag kunde varken se var det började eller slutade. Jag visste ögonblickligen att den tilltrasslade bollen representerade deras finanser. Jag började beskriva synen.

"Jag ser en tilltrasslad boll av rött garn och Gud visar mig, att det är er ekonomiska situation. Era finanser är så tilltrasslade att ni varken vet ut eller in."

"Jag ser att Guds hand sträcker sig ut, tar tag i en ända och redar ut det hela."

Det var allt jag sa, men tårar fyllde deras ögon. På bara ett par minuter hade Gud betjänat deras livs behov. Det gick så lätt.

Medan jag var i Houston 1988, gav en vän ett lunchparty för att presentera mig för sina vänner. När jag fick min tallrik och satte mig ner, höll kvinnorna intill på att tala om Texasbiffar. Men jag hade knappt satt mig, förrän jag började se en syn om damen bredvid mig. Jag såg tre eller fyra pilar, som gick in i hennes hjärta på vardera sidan. Jag började beskriva för henne vad jag såg.

Jag såg Herrens hand sträcka sig in och dra ut den ena pilen efter den andra. På en kort stund hade var och en av pilarna avlägsnats inför mina ögon.

Lika snabbt som jag beskrev synen för henne gjorde Gud arbetet. Tårar strömmade nerför hennes kinder. Det var så lätt.

Jag lämnade KIIna en gång och ämnade flyga direkt till Jerusalem. Herren talade till mig och sa: "Jag vill att du skall åka till Japan. Du har inte tid att predika där, men jag skall sända dig till någon som skall tala på många stora möten. Jag vill att du skall tala om för honom vad han skall tala om."

"Vem sänder du mig till?" frågade jag Herren.

Han påminde mig om att Susan och jag två år tidigare hade tillbringat en tid på Böneberget i Korea hos Syster Choi. Hon talade inte engelska och vi talade inte koreanska. Hon talade emellertid japan-

ska, som många koreaner gör (på grund av den japanska ockupationen). En japansk broder var där på besök, så hon talade till honom och han översatte hennes ord till oss på engelska.

Det enda jag kunde minnas om denne japanske broder var, att han berättade för oss, att han just byggt en kyrka mellan Narita-flygplatsen och Tokyo. (Det är ungefär som att säga, att han just byggt en kyrka mellan Los Angeles och San Diego.) När nu Herren sa till mig att åka och besöka denne man fanns det inget sätt på vilket jag kunde få reda på mer om honom.

Jag flög till Tokyo, gick direkt till ett av hotellen på flygplatsen, tog telefonen och började ringa upp kyrkor inom området. Först ringde jag upp baptisterna. Jag berättade för dem vem jag var, att jag var från Jerusalem, att jag hade mött en japansk man i Korea, som hade byggt en kyrka under de senaste åren, som troligen hörde till pingstvännerna eller var karismatisk och som var belägen någonstans mellan Narita och Tokyo. De kunde inte hjälpa mig, men gav mig numret till Assembly of God-kyrkan.

Jag ringde till Assembly of God-kyrkan. De kände inte brodern jag sökte och visste ingenting om hans kyrka, men de kände en broder som rörde sig i karismatiska kretsar. De gav mig hans nummer.

Jag ringde upp brodern och gick igenom samma introduktion en tredje gång.

"Syster Ruth", svarade han, "Jag har aldrig mött er, men några av våra medlemmar reste till Jerusalem och gick i er bibelskola. Jag känner brodern som ni talar om. Låt mig ge er hans telefonnummer."

När vårt samtal var slut, ringde jag upp numret han gav mig. "Broder", sa jag, "du kommer antagligen inte ihåg mig. Vi var två systrar från Jerusalem, som mötte dig hos Syster Choi på Böneberget för flera år sedan."

"Jodå, jag kommer ihåg er två systrar från Jerusalem", svarade han. "Var är du nu?"

"Jag är på flygplatsen", berättade jag för honom. "Jag har ett budskap från Herren till dig. Jag har kommit till Japan bara för att besöka dig."

"Å, syster, jag är ledsen", sa han, "jag håller just på att göra mig redo för att resa till en konferens."

"Jag vet", sa jag till honom.

"Vet du?" frågade han. "Jag håller på att packa nu och skall ge mig iväg senare i dag. Kan du komma snabbt?" Han gav mig instruktioner för hur jag skulle ta tåget.

När jag fortfarande var på planet från Hongkong hade jag frågat Herren: "Vad är det för budskap som denne man skall predika på konferensen?" Han påminde mig, att när jag hade bett en dag innan jag lämnade Jerusalem hade han sagt till mig: "Kabuki".

Jag visste att Kabuki var en japansk konstform, ett traditionellt skådespel. Men när Gud sa "kabuki" till

mig, trodde jag inte att han talade om skådespel. Vad kunde han mena?

Vi hade en japansk broder i vår gemenskap i Jerusalem då och jag tänkte: "När jag får tid, måste jag komma ihåg att fråga brodern vad "kabuki" betyder. Men jag glömde att göra det.

När jag nu på planet från Hongkong till Tokyo frågade Herren vad budskapet var, sa Han till mig igen: "Kabuki".

Jag kallade på den japanska flygvärdinnan och frågade henne: "Vad betyder ordet "kabuki"?"

"Det är ett klassiskt japanskt skådespel", sa hon.

"Ja", sa jag, "jag vet att det är ett klassiskt japanskt skådespel. Men vad betyder ordet "kabuki"?"

Hon tänkte ett ögonblick och svarade sedan: "'Ka' betyder 'sång', 'bu' betyder 'dans' och 'ki' betyder 'konst'".

Jag förstod omedelbart att Gud talade om sång/dans-konsten att prisa Honom.

När jag anlände till stationen mötte brodern mig och tog mig med till kyrkan, där han och hans fru bodde i några intilliggande rum. Vi talade lite om min resa till Kina och om Israel, medan vi drack japanskt te.

När vi hade slutat dricka te, var han redo att komma till saken. Han frågade: "Syster, varför har du kommit?"

"Jag har kommit", berättade jag, "för att ge dig det budskap som du skall tala över på konferenserna."

Han verkade överraskad, när jag sa "konferenserna".

"Detta är den första konferensen jag har blivit inbjuden att tala vid", berättade han. "Men jag har redan blivit inbjuden till andra. Vad är budskapet?"

"Svaret för väckelse i Japan", sa jag till honom, "finns i ett japanskt ord - 'kabuki'."

Han tittade underligt på mig och tänkte troligen på det japanska skådespelet.

Jag upprepade ordet stavelse för stavelse: "Ka-bu-ki-sång/dans-konsten att prisa Herren." Tårar fyllde hans ögon.

"Jag har hållit på att be om budskapet för konferensen", sa han. "Varje gång jag bad, sa Gud till mig att tala om att sjunga och dansa. Jag sa till Herren, att jag visste att sång skulle spela en mycket viktig roll i väckelsen i Japan, men inte den ogudaktiga dansen. Varje gång jag bad fick jag samma svar och varje gång förkastade jag det".

Gud hade tagit mig hela vägen från Jerusalem via Kina för att tala om för honom att väckelsen i Japan skulle komma genom sång och dans.

Jag betjänade honom profetiskt. Han tog mig tillbaka till stationen. Jag åkte tillbaka till hotellet vid flygplatsen, hämtade mina väskor och gick ombord på nästa plan till Jerusalem.

Uppenbarelsens Ande verkar mitt i den uppenbarade härligheten. Den härligheten uppenbarar för oss vad inget öga sett och inget öra hört.

Vad vi förkunnar är Guds hemlighetsfulla vishet, som var fördold men som redan före tidens början av Gud var bestämd att leda oss till härlighet. 1 Korinthierbrevet 2:7

Det finns en särskild vishet, som Gud har bestämt att leda oss till härlighet. Paulus sa, att vi förkunnar den visheten. Ofta hoppas vi, att vi skall tala den. Vi vill förkunna den. Men Paulus sa, att vi redan gör det. Han sa, att vi förkunnar Guds hemlighetsfulla vishet. Vi förkunnar till och med den fördolda vishet, som av Gud redan före tidens början var bestämd att leda oss till härlighet.

Ty den som talar med tungor talar inte till människor utan till Gud; ingen förstår honom, i sin ande talar han hemligheter.

1 Korinthierbrevet 14:2

Så vad gör vi varje gång vi talar i tungor? Vi talar hemligheter. Vi talar Guds vishet. De ord som du tyckte var så obetydliga är i själva verket en djup hemlighet i Gud. Även om du inte tjänat ihop din första miljon ännu, kan du i alla fall tala Guds hemligheter. Jo! Du kan! Vi förkunnar Guds hemlighetsfulla vishet. Denna har av Gud bestämts till att leda oss till härlighet.

När vi talar i andra tungor, talar vi hemligheter.

"Ingen förstår oss." Många gånger har människor använt denna andra vers som kritik av tungotalet. Aposteln Paulus använder den inte negativt. Han säger att detta är ett plus. Han säger i själva verket: "Tacka Gud att ingen förstår. Tacka Gud att ditt förstånd är ofruktsamt. Tacka Gud att du inte bara lever på din egen logiks område. Du rör dig över till den Andliga människan. Anden talar. Anden ber. Anden förstår."

Ögat har inte sett det. Örat har inte hört det. Människans hjärta har ännu inte anat, vad Gud har planerat. Men han uppenbarar det genom sin Ande.

Vi rör oss då in i Guds uppenbarelse. Gud uppenbarar det för oss genom sin Ande. Vad uppenbaras för oss? Vad intet öga sett. Vad uppenbaras för oss? Vad intet öra hört. Vad uppenbaras för oss? Vad människans hjärta inte anat ännu. Gud gör så att vi vet genom uppenbarelse samma hemligheter som vi talade på ett språk vi inte kände till. Och mitt i dessa ord fanns fördold vishet. Plötsligt finner vi, att vi börjar tala ut den visheten, eftersom uppenbarelsen börjar komma fram i våra liv.

Om du vill leva på den övernaturliga uppenbarelsens område, så tala mycket i tungor. Sjung mycket i tungor. Du fyller på källan. Du sjunger till källan, som skall frambringa denna förlösning av information. Du kommer att flöda av uppenbarelsekunskap. Det kanske inte händer precis i samma

stund, eftersom du inte behöver den just i det ögonblicket. När du kommer i en situation där du behöver den, kommer den att vara där.

När jag reste till Hongkong för att tjäna Herren som ung flicka, arbetade jag med en grupp rika män i Full Gospel Businessmens gemenskap där. Ungefär femtio av dem var miljonärer. Ofta ringde någon av dem med frågor om affärer. Vad visste jag? Jag var arton år gammal och hade inte mer än femtio dollar i månaden att förvalta. Jag hade ingen affärs-erfarenhet. Men Gud hade lovat mig att om jag sökte Hans ansikte, så skulle Han vara min vishet.

Om och om igen brukade jag sitta och lyssna till de svar Gud gav mig och bli förvånad, för det var som om någon annan svarade genom mig. Det var min röst jag hörde. Det var min mun som blev använd. Men orden var ord av uppenbarelse. Jag hade bett mycket i tungor. Så när jag behövde uppenbarelseskunskap, fanns uppenbarelseskunskapen där.

Gud vill ge den till dig också. Hans uppenbarelseskunskap kan tillämpas inte bara när det gäller andliga ting, utan också när det gäller naturliga ting.

Vi når detta uppenbarelsesrike genom bön i Anden. Ingen av oss gör det tillräckligt. Jag ber inte tillräckligt i Anden. Jag tycker om att undervisa om bön i Anden med jämna mellanrum, för jag blir berörd själv och brukar vakna på natten av att jag ber i tungor.

Om du vill leva på uppenbarelseskunskapens om-

råde, då behöver du förkunna Guds hemlighetsfulla vishet. Gud har uppenbarat hemligheten för oss genom Sin Ande. De som först talar det i hemlighet kommer att förstå det. Varför? Eftersom "*...det är Anden som utforskar allt, också djupen hos Gud*".

Det finns saker, som vi alla skulle älska att veta om Gud. Men vi skulle inte ha någon aning om i vilken bok vi skulle slå upp dem eller i vilken del av Bibeln vi skulle leta upp dem. Våra konkordanser och andra studiehjälpmedel kan inte fokusera de ting som vi ibland har i vår ande, som vi vill att Gud skall svara på. Men, lovad vare Herren, vi har den Helige Ande, Som är Forskaren.

När universitetsprofessorer skall skriva en avhandling har de några forskare, som gör all bakgrundsforskningen och lägger fram materialet. Författaren bara sätter samman det på ett meningsfullt sätt. Vi har den Helige Ande. Han utforskar de djupa och fördolda sanningarna. Han är bättre än den mest kraftfulla dator som finns.

Gud ger övernaturlig, uppenbarande kunskap till den som söker Honom, som ber i Anden och låter uppenbarelsen komma. Vi förkunnar Guds hemlighetsfulla vishet. "*Det är Anden som utforskar allt, också djupen hos Gud.*"

Vem utom anden i människan vet vad som finns i människan? Ingen utom Guds ande vet heller

vad som finns i Gud. Och vi har inte fått världens ande utan Anden som kommer från Gud, för att vi skall veta vilka gåvor Gud har gett oss.

1 Korinthierbrevet 2:11-12

Jag vill uppmuntra dig att be i Anden och sjunga i Anden mer än du gjort någon gång tidigare. I början av 1989 predikade jag i en metodistkyrka i North Carolina. Jag uppmuntrade en besökande pastor om och om igen att be i tungor. Han sa: "Jag har talat i tungor mer den här veckan än under de tio åren sedan jag tog emot denna erfarenhet".

Gud ger den inte bara till oss som en gåva. Han ger den för att göra oss effektiva i Guds rike. Vi behöver vara de som ber i Anden, sjunger i Anden. Vi kan lovprisa i tungor. Vi kan tillbe i tungor. Vi kan stå i härligheten i tungor. Om vi gör det, kommer uppenbarelsen.

Jag vet, att sång i Anden kommer att spela en viktig roll i den kommande väckelsen. Det kommer att bli hela möten, då församlingen kommer att stå i härligheten och tillbe i Anden.

Från den dag då Gud talade detta till mig har jag sjungit i Anden varje dag. Jag har många vänner som sjunger mycket vackert i Anden. Deras sång låter nästan himmelsk. Till en början var jag tveksam till att sjunga i Anden, eftersom min sång inte var så vacker som deras. Jag ämnade i alla fall sjunga i

Anden varje dag tills min förmåga att ge efter för den Helige Ande på detta sätt blev bättre. När Gud uppenbarar en andlig sanning för oss måste vi flöda i den - även på ett nybörjaraktigt sätt - tills mognaden kommer till oss i denna gåva. (Gåvan mognar inte, men vår förmåga att ge efter för Anden och flöda i den gör det.)

Jag såg inga syner. Andra hade syner och uppenbarelser och jag tyckte alltid det var spännande att höra vad Gud visade dem. Jag hörde Herrens röst klart, men fick inte själv några syner. En anledning var, att vi inte fått lära oss att ha tro för det. Vi måste utöva tro i tillbedjan. Vi utövar den för frälsning, för helande, för dopet i den Helige Ande och för ekonomiska under. Men vi får sällan undervisning om att utöva vår tro i tillbedjan. Låt oss använda vår tro till att röra oss in i härlighetens rike, så att vi kan se och veta.

Mitt andra problem var, att jag aldrig hade bett om att få se. När jag började be om det, började jag se. En av anledningarna till att jag inte bett om det tidigare var, att jag missförstått vad Jesus sa till Thomas.

Jesus sade till honom: "Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror".

Johannes evangeliet 20:29

Jag accepterade faktumet, att det var bra om jag

inte såg. Många år senare när Gud började utmana mig att se, lät Han mig förstå, att denna vers inte hade någonting att göra med mitt seende på det andliga området.

Vad Gud gör i dag är inte något helt nytt, men Han gör det för fler människor. Vi brukade vara nöjda med att en eller två blev välsignade i ett särskilt möte. Vi gick hem och gladdes åt att Syster Jones blev välsignad. Nu gör Gud något nytt. Han vill att vi alla skall ha samma upplevelser. I det naturliga kan vi alla sitta framför en TV, ta in samma kanal och se på samma program. I härlighetens rike kan vi ha en kollektiv uppenbarelse. Vi kan alla se och veta och förstå genom Guds Ande. Låt härligheten lyfta dig in på uppenbarelsens område.

Fallet Thomas var annorlunda. Han försökte få Herren att bevisa något för honom. Be om syner och du kommer att få syner.

Susan, som tillhörde episkopalkyrkan, började få syner från det ögonblick hon blev fylld av Anden. Gud lärde henne Bibeln genom syner. En dag sa hon till mig: "Ruth, du ser syner".

"Å nej, det gör jag inte", svarade jag. "Jag ser inga syner." (En del människor är nästan stolta att de inte gör det. "Andra människor behöver sådant. Jag behöver inte hjälpmedel eller tecken att hjälpa mig att höra från Gud.")

"Å nej, jag ser inga syner", försäkrade jag.

"Jo, du ser syner", insisterade hon.

"Nej, det gör jag inte", fortsatte jag envist.

"Hur kommer det sig då", frågade hon, "att när du profeterar hör jag att du säger 'Jag ser så och så'?"

Jag måste tänka över det ett tag. Jag vet, att jag inte ljuger och jag skulle förvisso inte ljuga när jag profeterade - om jag ljög. "Nåja", svarade jag, "jag ser, men jag ser inte".

Vi tillbringar så mycket tid med att bortförklara något som Gud redan har gett oss. "Jag ser, men jag ser inte."

Från den dagen började jag lägga märke till vad som hände när jag profeterade och jag insåg, att hon hade rätt. Fastän synen inte var det viktigaste, gav Gud mig hjälp, när jag profeterade över människor. Synen uppenbarade för mig vad jag skulle säga. Syner är ett av de viktigaste sätten som Gud talar till oss på.

Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på muren; jag vill speja för att se, vad han skall tala genom mig...

Och Herren svarade mig och sade: Skriv upp din syn och uppteckna den på skrivtavlor med tydlig skrift, så att den lätt kan läsas.

Habackuk 2:1-2

Härligheten ger uppenbarelse!

Härligheten ger kunskap

Han svarade dem: "Ni har fått gåvan att lära känna himmelrikets hemligheter, men det har inte de andra. Ty den som har, han skall få, och det i överflöd, den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser, ty fast de ser, ser de inte, och fast de hör, hör de inte och förstår inte. Så uppfylls Jesaja profetia på dem: Ni skall höra med era öron men inte förstå, och se med era ögon men ändå inte se. Ty detta folks hjärta är förstockat. De är tröga att höra med sina öron och de tillsluter sina ögon, så att de inte kan se med sina ögon eller höra med sina öron eller förstå i sitt hjärta och omvända sig och bli botade av mig. Men saliga era ögon som ser och era öron som hör. Sannerligen, många profeter och rättfärdiga har längtat efter att få se det ni ser, men fick inte se det, och höra det ni hör, men fick inte höra det."

Jesus

"Ni har fått gåvan att lära känna." Det finns en gåva från Herren, gåvan att veta, veta genom Anden, veta genom att se med andliga ögon, veta genom att höra med andliga öron. Detta är en gåva från Gud, som fungerar i härligheten.

Gud vill att vi skall vara de som vet rikets hemlighet. Han vill att uppenbarelseskunskap skall finnas i vår ande. Allt har inte blivit uppenbart ännu. Uppenbarelseskunskapen verkar fortfarande och Gud vill lägga kunskap och förstånd i vår ande. Han riktar våra ögon uppåt till det himmelska. Han vill

inte att vi skall vara så upptagna av sakerna runt omkring oss, utan upptagna av de ting som är ovan och i den eviga världen.

Jag finner inte tillräckligt många människor som är ivriga att lära sig om det som hör Anden till. Vi var välsignade, eftersom min mormor var en framstående bibelforskare, inte bara ur intellektuell synpunkt, utan andligen, på grund av hennes hunger efter Ordet. Hon utforskade saker och ting. Hon skrev till män, som ansågs vara framstående forskare i Ordet och ställde en del av sina svåraste frågor till dem. Dessa var inte vanliga bibelfrågor, utan sådana som rörde de djupare rikedomarna i Guds Ord. Hon sökte efter de sanningarna som en gruvarbetare efter en sällsynt diamant eller en guldåder. Skriften säger att Guds Ord är dyrbarare än guld (Ps. 19:11).

Mormor skrev till doktor Evans och till många andra stora män och frågade dem vad de ansåg om ett antal frågor. De skrev tillbaka och sa: "Syster Ward, vi har inte tänkt på svaret än. I själva verket hade vi inte ens tänkt på frågan, förrän ni ställde den."

Det är bra att vi har frågor (inte från ståndpunkten att vara kritisk eller tvivlande. En del människor ifrågasätter allting. De har ett ifrågasättande sinne-lag och kommer aldrig fram till en insikt om svaret.) Att vi har frågor visar att vi söker efter Gud. Vi vill

veta mer. Vi undrar över saker och ting. Vi undrar vem som kan ha uppenbarelsen.

Vid åtskilliga tillfällen har Herren sänt mig till stora Gudsmän för att undervisa dem lite mer om något de sökte Honom om. Han sände mig för att visa dem sanningen ur en ny synvinkel. På andra områden var de långt över mig. Men på ett område där Gud hade lett mig, kunde jag ge dem en del hjälp. Vi har inte alltid lyxen att få sitta ner med någon som förstår oss och få tala intelligent om de ting som besvärar oss.

När jag var femton år hade jag en underbar upplevelse. Mamma predikade i Callao, Virginia, flera gånger i veckan och eftersom hon inte körde bil på den tiden brukade jag köra henne dit. Hela vägen dit och hela vägen tillbaka kunde jag ställa frågor till henne och lyssna uppmärksamt till hennes svar. Hon svarade välvilligt på varje fråga, fastän jag är säker på att jag tröttade ut henne.

Någon gång under nästa år var vi en kväll på hemväg från en konferens i Atlanta, Georgia. Mitt i natten blev jag medveten om att jag hade tagit av på fel ställe någonstans. Mamma slumrade till i framsätet. Jag sa: "Mamma, vill du se efter vilken väg vi ska vara på. Är det 544?"

"Å, älskling", svarade hon trött, "jag är så trött. Vänta tills i morgon, så ska vi diskutera vad Matteus 5:44 betyder."

”Mamma”, sa jag, ”jag frågade dig inte om Bibeln. Jag frågade dig om vägen.”

Händelsen blev ett familjeskämt.

Jag har varit välsignad med att ha andliga människor att vända mig till. Men senare, under många år av mitt liv, reste jag bland människor som inte talade mitt språk. I konferenser med tiotusen människor i Indien var det ibland bara en person som talade engelska. Eftersom han var min tolk, höll han vanligtvis på med administrativt arbete, när han inte översatte för mig eller själv predikade. För det mesta reste jag ensam tvärsöver Indien och andra länder med buss, båt, tåg eller flyg. Under denna tiden utvecklade jag samma förhållande till Herren, som jag hade utvecklat med min mamma. ”Herre, hur skall jag göra med detta? Hur skall jag göra med det där?”

Gud vill att vi skall koppla oss till Hans rikes rikedomar. Han vill inte att vi skall förbli småbarn.

När Susan fick alla dessa tidiga syner om Bibeln, var det på grund av att hon kväll efter kväll brukade stanna på knä vid altaret i timmar i sträck. När hon berättade för mig vad hon hade sett, visste jag att hon aldrig hade läst om dessa saker. Jag brukade tala om för henne var hon kunde hitta det i Bibeln, så att hon kunde läsa om det själv och se hur Gud undervisade henne - genom Anden.

De flesta av oss stiger upp alltför snabbt, när vi

faller under Guds kraft (eller "vilar i Anden", som en del säger). Gud vill att vi skall stanna där. Han placerar oss inte på golvet bara för att visa att Han kan det. Det är Hans operationsbord. Ibland är vi inte ens medvetna. Men vare sig du är medveten eller inte, så låt synerna flöda. Låt Gud visa dig saker och ting.

"Men om det inte händer?" kan jag höra någon fråga. Bara stanna där och prisas och tillbe. Gud kommer att lägga saker i din ande utan att du ens märker det. När du sedan står upp för att predika, kommer du att ha större auktoritet och undervisning kommer ur din mun som du undrar var du har fått den ifrån. Vet att Gud har placerat det i djupet av din själ, lagt det i ditt förstånd, lagt det i din ande - medan du var utslagen under kraften.

Vi måste dröja mer vid Hans altare och låta Honom få oss att veta. Det är oss givet att veta.

I drömmen, i nattens syn, när sömnen har fallit tung över människorna och de vila i slummer på sitt läger, då öppnar han människornas öron och sätter inseglet på sina varningar till dem.

Job 33:15-16

Om troende skulle ha ett utmärkande drag, borde det vara tillförsikten att de har en kunskap i sitt liv. Troende borde gå framåt med tillförsikt. Om de inte

har något annat positivt drag, kan de gå framåt och veta, att Faktagivaren är ibland dem och i dem, det är nog. Det ger stor tillförsikt. De som äger den är omöjliga att rubba, omöjliga att skaka.

Det är den troendes natur att veta. Det är dig givet att veta, då borde det vara den troendes natur att veta - inte att bara veta de enklaste grunderna, men känna till hemligheterna.

När vi talar ut den, förblir hemligheten inte en hemlighet. Gud börjar föra det fram i ljuset, så att vi har en kunskap om och en förståelse av dessa ting, som vi har talat i tungor i Anden.

Vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud, till; men vad som är uppenbart, det gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi skall göra efter alla denna lags ord.

5 Moseboken 29:29

Kommer du att omedelbart tolka vad du sa? Nej. Du kanske ber i timmar i tungor. När du sedan går upp för att tala, kommer kanske den uppenbarelsen fram i två eller tre meningar. Men det kommer att vara en sådan kraftfull uppenbarelse att det kommer att mätta massor av människor. Vi måste föda människorna med manna från ovan och det mannat från ovan är uppenbarelseskunskap. Gud vill att vi skall ge det till världens nationer. Han ger dig inte bara

tillräckligt för ditt hushåll. Han ger dig tillräckligt för trons hushåll, för Kristi kropp, i hela världen.

När jag var en ung flicka, sa Herren till mig: "Begär inte världslig kunskap eller jordisk visdom. Om du vill söka Mitt ansikte skall jag ge dig Min kunskap och Min visdom". Senare visade Han mig Sin trofasthet genom att ge mig visdom och kunskap.

Min goda vän, fru Bruce Crane Fisher, äger Westover vid James River, det finaste exemplet på georgiansk arkitektur i Amerika. Människor kommer från hela världen till Virginia för att besöka det. En dag när jag var på resa utomlands blev jag plötsligt medveten om att det fanns saker om henne, som jag inte kände till men skulle vilja veta. Vi hade varit vänner under ett antal år. Vi hade bett tillsammans och vi hade haft trevligt tillsammans. Ändå hade jag alltid haft så bråttom, rusat in och ut, att det fanns saker om henne, som jag inte kände till.

Jag beslöt, att det första jag skulle göra när jag kom tillbaka till New York skulle bli att ringa upp henne och bestämma tid för ett besök hos henne.

"Varför inte komma på lunch i morgon?" sa hon.

Jag åkte dit utan att tala om vad jag hade i sinnet. Det blev ett trevligt besök. Jag upptäckte för första gången, att hon hade vuxit upp i Prag i Tjeckoslovakien. Hennes farfar hade varit USA:s ambassadör i Peking under Wilsons regeringstid och hennes fader var amerikansk ambassadör i Tjeckoslovakien när

hon var barn. Hennes farbror, Charles Crane, var rådgivare åt kung Iben Saud. Längre fram i vårt samtal kom vi till slut in på mer personliga ting. Jag lärde mig så mycket om min vän.

Det tar tid att lära känna någon. Du måste också vilja veta. Ibland säger vi till Herren: "Bara tala om för mig allt Du vill att jag skall veta."

Han längtar efter att varatillsammans med någon som älskar Honom nog för att säga: "Herre, jag vill se hur nederkanten på din klädnad ser ut. Kan Du visa mig, Herre? Kan jag få se Dina ögon klarare? Herre, kan Du säga mig något? Vill Du tala om för mig vad Du tänker om Kina just nu?"

Jag skrattar alltid, när mamma berättar om hur hon frågat Herren när det skall ske, att det arla och det särila regnet skall komma under samma månad. Hon sa till Herren: "Om Du kunde berätta för "lilla gamla mig..."

Han säger till oss: "Jag trodde att du aldrig skulle fråga. Jag har så mycket som jag vill tala om för dig, som jag har velat dela med dig, som jag önskar avslöja för dig. Men du var så likgiltig för Min närvaro."

"Du var som de som har bråttom att komma till McDonalds drive-in-fönster för att få en snabb hamburgare. Du hade inte tid att sitta ner och njuta av atmosfären. Du ville inte njuta av musiken. Du ville inte njuta av dekorationerna. Du ville inte lära känna

platsen närmare. Du ville bara komma in och ut snabbt.”

”Jag vill att du skall sitta ner med Mig i Mitt rike. Jag vill avslöja många ting för dig. Jag vill att du skall sitta ner med Mig vid Min tron. Du har fått gåvan att veta.”

”...men det har inte de andra.” Varför? Eftersom deras hjärta inte uppriktigt sökte efter det som hör Gud till. De ville bara ha kunskap för kunskapens egen skull. De ville ha kunskap för diskussionens skull. De ville ha kunskap för sina föredrag. De ville ha kunskap så att människor skulle se dem som framstående talare. De ville inte veta på riktigt.

En del vill veta. Jag vill veta. Jag vill känna Honom. Jag vill känna till de ting som hör Honom till. Jag vill känna till de ting som hör till Hans rike. Jag vill känna till Hans hemligheter.

En hemlighet är bara något dolt. Jag vill känna till de hemliga sakerna, Guds intima saker. De är dolda, men Han vill avslöja dem och jag vill känna till dem.

Om du har samma önskan, ge Honom lite mer tid. Sitt ner tillsammans med Honom. Ställ frågor till Honom som profeterna gjorde:

”Herre, vad betyder detta?”

”Vad betyder det där?”

”Herre, hur är det med detta?”

Han gläder sig över att visa oss svaret - genom Sin Ande.

Men saliga era ögon som ser och era öron som hör. Sannerligen, många profeter och rättfärdiga har längtat efter att få se det ni ser, men fick inte se det, och höra det ni hör, men fick inte höra det.

Mattheus evangeliet 13:16-17

Du är salig! Du är salig som ser och hör. Och Gud vill att vi skall se och höra mer i kommande dagar. Gå in i härligheten genom lovprisning och tillbedjan och ta emot Andens kunskap.

Härligheten ger kunskap!

Härligheten ger perspektiv

Och folken skall leva i detta ljus. Jordens kungar kommer med all sin härlighet till den staden.

Johannes

Uppenbarelserna av Gud börjar med Jesu ansikte och fortsätter med himmelens härligheter, men den slutar alltid på jorden. Tills Jesus kommer är Hans enda omsorg denna jorden. Skillnaden är, att när Han visar dig jorden, kommer du att se den från himmelens synpunkt, från Hans perspektiv. När du ser jorden på det sättet, är dess problem inte så överväldigande.

Han vill visa dig vad som är angeläget för Hans hjärta - kanske en plats eller en situation, som du är omedveten om. Han låter dig få en glimt av den från evighetens synvinkel och droppar lite förståelse in i din ande, så att du kan be för och tro för den platsen eller situationen.

I Tibets tunna atmosfär på 3.000 meters höjd ser man saker och ting annorlunda. Det tycks, som om man kan se hur långt som helst. Vattnet ser annorlunda ut. När vi står på Guds berg ser allting annorlunda ut. Vi ser med andra ögon.

Gud måste lyfta oss in i härlighetens rike, så att vi kan se jorden från himmelens perspektiv. Vi har levt på denna jordiska nivå så länge, så vi helt har förlorat perspektivet på saker och ting.

När Jim Irwin for till månen, var det som fascinerade honom mest, att jorden tycktes vara stor som en spelkula. Han tar en kula med sig vart han går som en påminnelse om det perspektivet. Vi får helt fel perspektiv på saker och ting, eller hur?

Om någon inte skakar hand med dig, blir det ett berg. Fienden är förstoringsglasat. Han förstorar saker och ting bortom rimliga proportioner. Även när vi inte har några stora problem, ser vi småsaker uppförstorade. Vårt böneliv styrs av jordens förstoring och inte av himlens synvinkel. Så när vi lyfts in i härligheten och ser Herren får vi alltid till slut ett nytt perspektiv på jorden.

Vi behöver mer undervisning om detta. När de en gång har sett Herren, känner de flesta människor att det är tillräckligt. De är så upphetsade: "Å, jag har sett Herren! Jag har sett Herren!" Men Han vill visa oss något mer. Den vidare visionen bör visa oss något om jorden. Vi behöver se denna jorden ur himmelens perspektiv.

Om vi inte är försiktiga, plockar vi upp tidningen, läser om ett visst problem och börjar be över det problemet. Ibland tar det problemet upp hela vår bönetid. Kanske Gud ville att vi skulle be över något behov, som inte nämndes i tidningen. Det nämndes inte på TV. Han vill ha människor, som Han kan lyfta upp i Anden och få att inrikta sig på ett särskilt behov någonstans i världen. Vi kan vara effektiva i bön, när vi har sett behovet från himmelens synvinkel. Nyligen hade jag en erfarenhet i Anden i vilken huvudet av en örn kom ner över mitt huvud nästan som en mask på en maskeradfest. Sedan kom ett kalvhuvud ner över mig. När jag letade i Skriften, fann jag att örnhuvudet och kalvhuvudet var på samma sida av de levande varelserna. Örnen representerar den visionära, uppenbarande aspekten, medan kalven representerar Kristi Kropps tjänande.

När människor endast använder visioner på sig själva, kan det bli en tendens, att de blir obalanserade. När vision och uppenbarelse förenas med tjänst för Kristi Kropp, förblir de i rätt proportion till helheten.

Få himmelens perspektiv.

Ty om jag ber med tungor, är det min ande som ber, medan mitt förnuft är överksamt.

Vad innebär nu detta? Jo, att jag vill be med min ande men också med mitt förnuft. Jag vill sjunga med min ande men också med mitt förnuft.

1 Korinthierbrevet 14:14-15

Jag vill att du skall se Guds prioriteringar. Vanligtvis gör vi tvärtom. Vi ber med förståndet och "också" med Anden. Den mesta tiden ber vi på engelska eller vilket modersmål vi har. Sedan ber vi "också" lite i tungor. Men den Helige Andes betoning är: *"Jag vill be med min ande men också med mitt förnuft. Jag vill sjunga med min ande men också med mitt förnuft"*.

Ju mer du kommer i Anden, desto mer kommer du att tala och sjunga och lovprisa och tillbe i tungor - genom den levande Gudens Ande.

Låt härligheten ändra dina prioriteringar. Få Guds perspektiv. Se som Han ser. Vi kommer att se sådan väckelse på jorden, att hela nationer kommer att komma in i riket.

Och staden behövde varken sol eller måne för att få ljus, ty Guds härlighet lyser över den, och Lammet är dess lampa, och folken skall leva i detta ljus. Jordens kungar kommer med all sin härlighet till den staden

Uppenbarelseboken 21:23-24

Frälsta nationer? En del av er har knappast tro för att er egen make eller maka skall bli frälst. Kom in i det himmelska och ni kommer inte bara att ha tro för era makar eller makor, ni kommer att ha tro för nationerna. Om ni stannar på det jordiska området, kommer ni att ha problem med att ha tro redan för grannen intill. Men om ni kommer i Anden kan ni ha tro för kontinenter.

Guds Ord säger att nationer skall bli frälsta. Vi kommer att se stor väckelse. Israel kommer att vara en av de frälsta nationerna. Jag vet det, därför att aposteln Paulus profeterade: *"Hela Israel skall bli räddat"*.

Men Israel kommer inte att vara den enda frälsta nationen. *"Folken skall leva..."* I härlighetens rike blir din tro förlöst till att tro för de större ting som Gud har. Du börjar känna Härlighetens Konung. Du vet, att Han är den som utkämpar striderna. Han är den som ger segrarna.

När jag som ung var i Hongkong hade jag redan en vision för nationerna. En del av mina kamrater förstod inte det. De undrade varför jag inte var nöjd med bara Hongkong.

De frågade mig: "När kom denna tanke om nationerna först in i din ande?" Jag visste inte. Men jag blev uppfostrad i härligheten och när Gud talar, talar Han en fullständig vision. Hans vision gäller alltid hela världen. När du hör Gud tala ofta, börjar du få Guds tankar i din ande och börjar bli medveten om vad Han tänker.

Hans önsknings galler nationerna. Under sjutton år som jag levt i Israel har jag sällan sagt "Jerusalem" utan att inkludera "Israel och nationerna". Guds välsignelse för Jerusalem och för hela Israel är att genom Jerusalem och genom Israel skall jordens ändar bli välsignade och frälsta.

Härligheten ger perspektiv!

